

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mae Lorette

GUARDED TREASURE

AN OPPOSITES ATTRACT ADVENTURE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Mae Lorette

GUARDED TREASURE

AN OPPOSITES ATTRACT ADVENTURE

OceanofPDF.com

© 2023 Mae Lovette

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden izni alınmadan veya 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarım ve Patent Yasası hükümleri uyarınca veya Telif Hakkı Lisanslama Kurumu tarafından verilen sınırlı kopyalamaya izin veren herhangi bir lisansın şartları uyarınca çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

OceanofPDF.com

Annem için

O aşk romanı kutusunu yatağının altına sakladığın için teşekkürler.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

İÇİNDEKİLER

<u>BİRİNCİ BÖLÜM</u>	<u>İKİNCİ</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>BÖLÜM ÜÇÜNCÜ</u>
<u>DÖRDÜNCÜ</u>	<u>BEŞİNCİ</u>
<u>ALTINCI</u>	<u>ALTINCI</u>
<u>YEDİNCİ</u>	<u>SEKİZİNCİ</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>YIRMI BİRİNCİ</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>DOKUZUNCU</u>
<u>ONUNCU</u>	<u>ON ON ON ON</u>
<u>BİRİNCİ</u>	<u>İKİNCİ ÜÇÜNCÜ</u>
<u>ON</u>	<u>DÖRDÜNCÜ BEŞİNCİ</u>
<u>ON ON</u>	<u>DOKUZUNCU ON</u>
<u>YEDİNCİ</u>	<u>ON SEKİZİNCİ</u>
<u>YIRMI</u>	<u>SONSÖZ</u>
<u>TEŞEKKÜR</u>	

YAZAR HAKKINDA

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Ronald Pimsley'in ofisi geleneksel bir İngiliz çalışma odasının tanıdık doğasına sahipti, ancak neredeyse ağzına kadar nadir Mısır eserlerinden oluşan etkileyici bir koleksiyonla doluydu. Mücevherlerin gölge kutuları vardı: lapis bokböceği broşu, turkuaz ve altın geniş bir yaka, Horus'un Gözü'nü tasvir eden ateşli bir carnelian ve bakır yüzük. Bir antika dolabında pişmiş toprak, krem rengi fildişi ve turkuaz fayans vazolar bulunuyordu. Batı duvarında, bronzdan bir dikilitaşı çevreleyen bir yılanı tasvir eden dört ayaklı bir ankh asılıdır. İncir ağacından yapılmış küçük bir pencere kutusunda, hangi mumyadan geldiği belli olmayan keten parçaları sergileniyor ve ileride yapılacak eklemeler için yer ayrılıyordu. Masasının arkasındaki duvarda, tanrıça İsis'in yırtıcı kanatlarının devasa genişliğini gösteren dev bir heykeli yer alıyordu.

Edith bu ironiyi düşündü. İsis kadınların ve çocukların koruyucusuydu. Pimsley'nin yetişkin bir kadına çocukmuş gibi davranma eğilimi göz önüne alındığında bu erdemin farkına varması pek olası değildi.

Bir kadın olarak Mısırbilim alanındaki kariyeri, tıpkı şu anda karşısında oturan kişi gibi, çekilmez erkeklerin bitmek bilmeyen bir geçit törenini yatıştırma egzersizinden ibaretti. Sırtışını bastırarak sekreterinin önüne koyduğu çayı karıştırdı. Masasının berjer koltukta oturmuş, ellerini önünde kavuşturmuş, başını meraklı bir hayranlıkla yana eğmişti. Yüzündeki ifade

Yüzü, kendini son derece sabırlı ve yüce gönüllü olarak gören bir adamın yüzüydü.

Ondan zaten hoşlanmıyordu.

Sekreter ayrılmadan önce ona da çay servisi yaptı. Kadın çıkarken utanmadan onun arkasını süzdü ve kapı arkasından kapanıp kadının arkası gözden kaybolana kadar dikkatini Edith'e vermedi. Edith gözlerini devirmemek için tırnaklarını avucunun içine gömmek zorunda kaldı. Pimsley'nin İsis'e tapınmasının muhtemelen onun çıplak göğüsleriyle başlayıp bittiğini tahmin etti.

"Ptahhotep'in kanopik kavanozlarının ne güzel bir kopyası." Edith onun arkasındaki kitap rafında duran pırıl pırıl tören kavanozlarını işaret ederken sıkıca gülümsedi. Kaymaktaşından yapılmış kapakların üzerinde bir babun, bir çakal, bir şahin ve tahmin edilebileceği gibi... bir insan tasvir edilmişti. Kavanozlar, eski Mısır yaşamının ve ilminin dünyayı büyüleyen pek çok yönü arasında yer alan bir ritüel olan mumyalama sürecinin en belirgin unsurlarından birini temsil ediyordu. Bu kaplar Firavunların organlarını öbür dünyada saklamak üzere tasarlanmıştı.

"Gerçekten de kopya." diye kıkırdadı. Edith onun bu iması karşısında gözlerini kuşkuyla kıstı, ama sonra daha iyi düşünebildi. Gerçek kanopik kavanozlar kesinlikle bir müzeye aitti, sümüklü bir gazete patronunun kitaplığında değil. Alışkanlıktan olsa gerek, zihninde iyi hazırlanmış bir argüman yığılmaya başladı, ama durum böyle olunca karşı çıkacak durumda değildi.

Ronald Pimsley, en önemli yayın organı Alexandria Gazette olan Yakın Doğu Yayıncılık Şirketi'nin varisiydi. Şirket 1800'lerin sonunda babası tarafından kurulmuştu. Sadece İngiliz gurbetçilere İngilizce haber sunmakla kalmıyor, aynı zamanda Mısır'daki güncel olayları Batılı gazetelere aktaran en önemli kaynaktı.

Walter Pimsley yurtdışında gazetecilik ve editörlük yapmıştı ve Gazette onun en gurur duyduğu başarısıydı; etkileyici bir kariyerin doruk noktasıydı.

Oğlu Ronald ise sadece bir hissedar olarak görev yapmıştı. Bir iş adamı olmanın tüm avantajlarından yararlanmış ve bir haber kuruluşunu yönetmenin can sıkıcı işleriyle fazla uğraşmamıştı. Kahire'de yaşadığından beri Edith onun Mısır sanatı ve antik ıvrır zıvrır koleksiyonuyla ünlü olduğunu biliyordu. Edith onunla ilk kez karşılaşılıyor ya da ofisini ilk kez görüyordu.

şok edici derecede doğruydı.

"Lafı dolandırmaya gerek yok Bayan Taylor. Birbirimizin vaktini boşa harcamak istemediğimizi biliyorum." dedi kırılmış Kral İngilizcesi aksanıyla.

"Kesinlikle hayır. Dediğim gibi, erken geldiğim için özür dilerim. bekleniyordu." Mısır'da yaşadığı yıllar boyunca gevşemiş olan İngiliz aksanını düzeltti. Ronald Pimsley'i kazanma arayışında aynalama yapmanın etkili bir strateji olacağını düşünüyordu ve eğer durum gerektiriyorsa asaletini takınmaktan kesinlikle çekinmiyordu.

"Görüyorsunuz, pozisyonu güvence altına almak için oldukça hevesliyim." dedi.

"Bunların hepsi çok güzel Bayan Taylor, ama ne istediğinizi anladığınızdan pek emin değilim."

"Bay Pimsley, sanırım benim oldukça iyi eğitimli ve zeki bir kadın olduğumu göreceksiniz ve söylediğim şeyleri ne kadar anladığıma şaşırabilirsiniz."

Kaşları onun ne demek istediğini merakla çatıldı, ama yine de bunu bir hoşluk olarak görmedi.

"Evet, kesinlikle çok iyi eğitim almışsınız. Tavsiye mektuplarınız övgü dolu ve Durham'da tarih okuduğunuzu görebiliyorum." Yanındaki kâğıt yığınının doğru eğildi, gözüne çarpan ayrıntıları gözden geçirdi.

en üst sayfadan öğrenilebilir. "Kardeşinizin Oxford'da ders verdiğini biliyorum. Umarım gayet iyidir?"

Çay fincanını bıraktı ve ellerini kucağında birleştirdi.

Edith çenesini açmaya çalışarak, "O çok iyi, teşekkür ederim," dedi. "Bu konuda yeterince bilgili olduğunuzdan kuşku duymuyorum.

Elimizdeki mesele," dedi ve avuçlarını bir nezaket jestiyle yukarı kaldırdı.

"Gördüğünüz gibi, bir arkeolojik kazı alanı sizin gibi kibar bir kadın için pek de uygun bir yer değil. Sizce de öyle değil mi?"

"Tam tersine, bir zamanlar bir adam bana Dame Maud Cunnington'ın tarihteki en önde gelen arkeologlardan biri olduğunu söylemişti."

"Şey," kaşlarını kaldırdı, "gerçekten de çok iyi bir adama benziyor. Eminim tarihini biliyordur."

Edith dudaklarını büzdü ve nefesini tuttu. Çay fincanını onun kel kafasına indirmekten kendini alıkoymak zorlaşıyordu.

"İşin gerçeği şu ki, şu anda 1930 yılındayız. Bu yıl

Ah, Bayan Cunnington'ın katılımına izin verecek koşullar arkeolojinin ilk günleriydi. Bu alan yasal olarak profesyonelleşmeden önceydi," dedi torunuyla konuşur gibi yavaşça ve sessizce.

"Demek istediğim, arkeolojinin eskiden olduğundan çok daha büyük ve karmaşık bir uğraş haline geldiğidir. Ayrıca, bu kadar iyi bilinen bir efsanenin içinde yer aldığı için, özellikle bu kazı alanının aşırı ilgi ve basın çekmesi çok muhtemel. Çok erkeksi bir ortam olacak ve oldukça da kalabalık olacak."

Pimsley çayını karıştırmak için bir an durdu ve nasıl devam edeceğini düşündü.

"Anladığım kadarıyla yazışmalar yoluyla ekibin tercümanlığını yapmakla yetinmiyor, mezarın kendisine erişim izni verilmesini talep ediyorsunuz."

"Özel erişim, evet."

"Ah, evet. Özel erişim," diye tekrarladı onun ardından, çok sıkıntılıydı. "Kuşkularım daha önce dile getirdiğim endişelerle sınırlı değil. Argo, yani şehrin kendisi, lüksü olmayan bir şehir. Yüzyıllardır talihsizliklerle boğuşuyor. Elbette yerel halk hikayeleri bunun açıklaması olarak laneti işaret edecektir. Ancak bölgedeki depresyonun mantıksal kaynağı coğrafi. Tatlı su kaynağı olmadığından, vahanın damıtılmasıyla sürekli bir savaşın içindeler. Ve mezarın kendisinin çektiği çok az miktardaki turizmi bir kenara bırakırsak... neden, şehir çoğunlukla yoksul gecekondulardan oluşan bir labirent, görüyorsunuz."

O aynı fikirde değil.

Pimsley'nin Argo hakkındaki değerlendirmesinin dar görüşlülüğünden kaynaklandığını hemen anlamıştı. Lüks ve konfordan yoksun bir kentin sefil ve yoksul bir soysuzlar kenti olduğunu düşünecek bir tipti. Edith uzun yıllar Mısır'da bulunmuş ve ondan önce de uzun yıllar bu bölgeyi incelemişti. İnsanlarına duyduğu sevgi ve saygı sarsılmazdı. Pimsley muhtemelen bütün bir şehrin değerini, öğle yemeğinde bir bulyon kaşığının bulunup bulunmamasına göre değerlendirirdi.

Edith daha iyi biliyordu. Mısır'ın kırsal kesimlerindeki kasabalarda eksik olan konfor ve

Ticaret, kültür ve toplulukla fazlasıyla telafi ediliyordu ve yaşam tarzları farklı oldukları için daha az değildi. Aslında, kendi İngiliz yetiştirilme tarzından çok daha zengin bulmuştu.

"Bay Pimsley, sözlerinize minnettarım... şu anda ifade edebileceğimin ötesinde," dedi dikkatle. "Benim İngiltere'de aristokrasinin bir üyesi olduğumu biliyorsunuz. Babamın bir beyefendi olduğuna biliyorsunuz, kardeşimin Oxford'da ders verdiğini biliyorsunuz. Ama bilmediğiniz bir şey var - yazışmalarımızda bahsetmiştim," diyerek yanındaki kâğıt yığınınına baktı, "annemin Mısırlı olduğu.

Burada, Kahire'de, aristokrat bir hanımefendi olarak tanınmıyorum, ben sadece Edith Taylor'ım, Mısırbilim bilgimle alanımda saygı duyulan bir akademisyenim. Mirasımın doğal olarak buradaki zengin tarihle derin bir bağ kurmamı sağlamanın yanı sıra, uzun yıllardır bu ülkede yaşıyor ve çalışıyorum."

"Bir kütüphaneci olarak," diye homurdandı.

"Evet, bir kütüphaneci. Mısır Ulusal Kütüphanesi ve Arşivleri'nde. Dahası, daha önce arkeolojik alanlarda bulundum, daha önce mezarlarda bulundum ve daha önce erkek egemen ortamlarda bulundum. Sadece bana daha önce hiç böyle bir ortamda çalışma fırsatı verilmemişti. Bugün burada sizi ikna etmeyi umduğum şey, bunu yapabilecek kapasitede olduğumdur... ve bunu kanıtlayabilmem için talep ettiğim işi, talep ettiğim şartlara göre bana vermenizi çok isterim."

Derin bir nefes alarak dimdik oturdu, kendisiyle son derece gurur duyuyordu. Al bakalım, diye düşündü. Edith Taylor dengeli ve yetenekli bir profesyonel olduğunu, hiçbir erkeğe boyun eğmeyeceğini kanıtlamak için buradaydı.

Arkasındaki çift kapı büyük bir gürültüyle açıldığında Edith aniden ciyaklayarak sandalyesinde çırpınmaya başladı.

"Pimsley!" diye seslendi derin, gür bir ses, arkasını döndüğünde bir adam gördü

kapı aralığında duran bir adamın duvarı. Adamın üzeri ince bir toz tabakasıyla kaplıydı ve boynuna bağladığı bandanayla yüzünü zar zor sildiği belliydi. Kemeriyile uyumlu kahverengi deri bir omuz kılıfında iki tabanca olduğunu fark edince telaşlandı. Adamın üzerinde beyaz keten bir safari gömleği ve haki bir pantolon vardı. Kahverengi saçları terli alnına dökülüyordu ve sakalları günlerdir kirli sakaldı.

Şaşırtıcı gelişinin yarattığı şok, onu iğrenç, dağınık ve dehşet verici bir şekilde şeytani bir yakışıklılığa sahip olarak gördüğünde yerini anında kızgınlığa bıraktı.

Dev adamın çizmeleri döşeme tahtaları üzerinde ağır bir şekilde gümbürderken, yanındaki koltuğa doğru geniş adımlarla ilerledi.

"Ben!" Pimsley ayağa kalkarken tezahürat yaptı. Ben, Pimsley'nin tokalaşmasını kabul ederken diğer eli de onun omzuna dostça vurdu.

Pimsley ona gülümseyerek, "Her zamanki gibi bir zevk," dedi.

Ben, yeni daktilo olduğunu tahmin ettiği küçük esmer bir kadının yanındaki boş sandalyeye oturdu.

"Üzgünüm geciktim. Eğer bir mektup ya da başka bir şey dikte ediyorsan, her zaman

Lobide bekleyin." Sandalyesine doğru eğilip geldiği yöne bakarak uzun bacaklı sarışın sekretere göz kırptı.

Edith onun gerçekten öfkelenildiğini mi yoksa bunu içinde mi sakladığını merak etti. Adamın Amerikalı olduğunu anladı ve bir sokak köpeğinin tüm resmiyetine sahip olduğu için onun eğitimsiz biri olduğuna hemen karar verdi. Kesinlikle bir centilmen değildi.

"Hiç de değil, sevgili oğlum. Ingrid, kapılar lütfen." Pimsley bir kez daha yerine oturmadan önce lobiyi işaret etti.

"Hey, teşekkürler, Toots," dedi Benjamin Brooks sekretere, sekreter kapıyı kapatırken.

kapıları kendi gülümsemesiyle kapattı.

"Dikte almıyorum. Bay Pimsley çok önemli bir konuyu görüşmek üzere benden özel bir randevu talep etti." Yanındaki kadın yumuşak bir sesle ve İngiliz aksanıyla konuşuyordu ama belirgin bir şekilde gergindi.

"Evet, ben de," diye parlak bir şekilde gülümsedi ona dönerken. Onu gerçekten ilk kez gördüğünde gülümsemesi hafifçe düştü.

Orta uzunluktaki şık eteğinin altında ayak bileklerini çaprazlamıştı ve zarif düz mokasen ayakkabılar giymişti. İnce bir kemerle sıkıştırılmış dar beline rağmen, ağırbaşlı kıyafetinde bazı ilginç kıvrımların saklı olduğundan şüphelendi. Şık bluzunun yakası, parlayan gözlerinin sadece cimri bir bakışını ortaya çıkarıyordu.

Boğazının zeytin rengi teni, yakasının altından ilkel bir fularla bağlanmıştı. Kahve rengindeki yabani bukleler ensesinde düzenli bir topuz haline getirilmişti. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmasına rağmen, yüzünün etrafında küçük kıvrımlı dallar serbest kaldı. Büyük çerçeveli gözlüklerinin ardındaki açık yeşil gözleri onu duraksattı. Orada otururken hafif görünse de Ben'in üzerindeki etkisi muazzamdı.

Bakışları dolaştığı onca yerden kızın yüzüne döndüğünde, o açık renk gözler ona hançer gibi saplanıyordu. İncelenmekten pek hoşlanmamış gibiydi. Gözlüklerini çıkarıp atarken, bir tutam saçını daha savurdu.

Sert görünmeye ve dikkatini dağıtmaya çalıştıysa da işe yaramadı. İlk bakışta kalbi küt küt atmıştı ama onunla göz göze geldiğinde kalbi duracak gibi oldu.

Pimlsey, Ben'in ağzı açık bir şekilde Edith'e baktığını ve Edith'in Ben'in gözlerini oymak üzere olduğunu fark edince boğazını temizledi.

"Ortak olarak işe alınmak üzere olduğunuza göre tanışmanız iyi olur."

İkisinin de kafası o kadar hızlı Pimsley'e döndü ki, Pimsley bunun şiddetiyle kâğıtların masasından uçup gitmediğine şaşırdı.

"Sizi tanıştırmama izin verin-"

Ben ayağa kalktı, ceketini iliklemek için uzanırken ceketini giymediğini fark etti. Edith alışkanlıktan dolayı ayağa kalkacakmış gibi oturdu ama bir kez daha düşündü.

Pimsley ellerini çırparak, "Evet, evet, sorun değil," diyerek tekrar oturmasını işaret etti.

"Benjamin, bu Edith Taylor, ünlü tarihçi Elliot Taylor'ın kız kardeşi. Taylor. Kendisi bir kütüphaneci ve randevusu için oldukça erken geldi. Bayan Taylor, bu Benjamin Brooks, girişimci keşifçi dünya

Doğu'daki keşifleriyle ünlü... gerçekten de çok geç geldi." Pimsley kruvaze takım elbisesinin cebini yoklamak için uzandı ve merakla aşağıya baktığında orada hiçbir şey bulamadı, sonra omuz silkti.

"Önemli değil," diye mırıldandı. "Artık buradasın, o yüzden sadede gelebiliriz."

"Evet, ortaklar kelimesiyle başlayalım," dedi Ben, ellerini kavuşturarak Omuzları öfkenin sınırındaydı. Yüzü sersemlemiş bir bakıştan tehlikeli bir kaş çatmaya rekor bir sürede dönüşmüştü.

"Pek ortak sayılmayız. Bayan Taylor sözleşmesine, bu projede çevirmen olarak görev yapmanın yanı sıra, baş kazıcı olarak mezara özel erişim hakkı verileceğini de ekledi."

Ben arkasına yaslandı ve bir düşündü.

"Burada hepimiz aynı fikirde miyiz?" Edith'e döndü. Gözleri ıslı ıslıldı, dudakları yeni filizlenmekte olan bir gülümsemeyi bastırmak için sıkıca bastırılmıştı. Adam içeri girdiğinde genç kadın oldukça somurtkan görünüyordu ama şimdi birdenbire ışıldamaya başlamıştı. Onun adına sevinmişti, çünkü kendi kazısını yönettiği için çok mutluydu... ama bunun kendi kazısı olmadığından emin olması gerekiyordu.

"Hangi siteden biliyor musun?" Ben ona sordu. "Evet, Isfetheru'nun gömüldüğü yer," diye mırıldandı Edith.

"Ah, bu karışıklığı giderdi. Weeping Viper işindeyim." Ben tekrar Pimsley'e baktı.

"Evet," dedi Pimsley'nin dudakları bıyıklarının altından bir sırıtışla kıvrıldı. "Argo'nun Lanetli Mezarı," kaşları hınzırca kalktı ve Ben neredeyse onun gözlerinde parlayan dolar işaretlerini görebiliyordu.

"Görünüşe göre bugün üçümüz de yanlış ofise gelmişiz," dedi Ben, Pimsley'e biraz yüzünü buruşturarak.

Edith her iki adamın da dikkatini çekerek, "Beyler," dedi.

"Halk arasında Ağlayan Engerek olarak bilinen Isfetheru, Argo şehrinin dışındaki vahanın altında gömülüdür. Yüzyıllardır süregelen efsane nedeniyle, arkeolojik alan gayri resmi olarak Argo Vahası'ndaki Ağlayan Engerek'in Lanetli Mezarı olarak bilinir. Ya da gazeteler için kısaltılmış haliyle," Edith Pimsley'e işaret etti, "Argo'nun Lanetli Mezarı. Farklı kariyer alanlarından geliyor olabiliriz ve..." Ben'e yan gözle bir bakış attı, "bilgi ve eğitim seviyeleri. Ama evet Bay Brooks, hepimiz aynı kazıdan bahsediyoruz."

"Kazı başkanı olarak işe alındığın bir kazı." Ben, Edith'e dikkatini dağıtan bir gülümsemeyle karşılık verirken Edith başını sallayarak çenesini eğdi.

"Tebrikler Bayan Taylor," dedi Ben yumuşak bir sesle ve samimi olduğunu anlaması için uzun bir süre bekledi.

Sürekli göz temasının yoğunluğu göğsünde bir huzursuzluk yarattı. Aniden Pimsley'e havlamak için bir kez daha geri döndü.

"Yani, kovuldum." Ben öfkелendi.

"Hayır, sen hala iştesin..." Pimsley ona güvence verdi.

"Demek rütbem düşürüldü." dedi aynı hararetle. "Tam olarak değil..." Pimsley koltuğunda kıvrandı.

"Bak Pimsley, konuşmaya başlayacak mısın yoksa tüm kötü haberleri Bayan Taylor'ın vermesine izin mi vereceksin?"

"Sizi temin ederim ki ben de en az sizin kadar çok ya da az şey biliyorum. İşe alındığımı daha yeni duyuyorum." Edith ona gözlerini kırpıştırarak baktı.

Ben, onun birkaç dakika önce birdenbire fikrini değiştirmesinin ve tüm vücudunu kaplayan bir kutlamayı bastırıyor gibi görünmesinin nedeninin bu olduğunu fark etti. İşe alındığını Pimsley ona söylediğinde yeni öğrenmişti. Bunun onun için ne anlama geldiği yüzünden okunuyordu. Bu onu çok şaşırtmıştı.

Bunu duyurmak için düşüncesiz bir yol; bir yanlış anlaşılmanın ortasında sonradan akla gelen bir düşünce olarak.

"Bayan Taylor, saygısızlık etmek istemem ama... neye bulaştığınızın farkında mısınız? Bu çalışma sahası-"

"Ben." Pimsley tısladı, suratını astı ve ihtiyatlı bir şekilde başını salladı.

Edith sabrının sonuna yaklaşıyordu. Kendine temkinli davranması gerektiğini hatırlattı. En çılgın hayallerinin kariyer fırsatıyla arasında duran tek şey bu iki egoyla başa çıkmaksa, bu görevi fazlasıyla yerine getirebilirdi.

"İster inanın ister inanmayın, bir arkeolojik alandaki koşulların ve tipik olarak teşvik ettikleri ortamın yanı sıra özellikle bu mezarın yüksek profilli doğasının da farkındayım. Yetişkinlik hayatımın tamamını Mısırbilim çalışmalarına adanmış bir akademisyen olarak, bu fırsatın getireceği faydalar, görünürdeki hassasiyetlerime getirdiği riskten çok daha ağır basıyor."

"Bakın, kimse çalışmalarınızın kapsamını sorgulamıyor, ama sanırım duyduğum şey, bu alanda sıfır deneyimi olan biri lehine rütbemin düşürüldüğü?"

Gözlerini ona dikti ve açısını değiştirdi.

"Birbirimizin kimlik bilgilerini gözden geçirirken, başka türlü övgü dolu girişinizde önemli bir ayrım dikkat çekmiyordu. Aslında gerçek bir arkeolog olmadığınızı ve dolayısıyla bu rol için benden daha az nitelikli olduğunuzu varsaymakta haklı mıyım?"

"Bir kitapta okuduğunuz herhangi bir şeyin sizi kendi gözlerimle gördüklerime hazırlayabileceğini iddia edebileceğinizi sanmıyorum, Bayan Taylor."

"Benim gördüğüm, kazma sallamanın makul bir şey olduğunu düşünen bir adam."

On yıllık bir araştırmanın yerini tutamaz Bay Brooks. Ayrıca, birincisini öğrenmenin ikincisini öğrenmekten çok daha kolay olduğunu düşünüyorum."

"Gerçekten mi? Hayatın buna bağı olsa bile kazma sallayabilecek birine benzemiyorsun. Ama bir mummyyla boğuşmak ve oradan canlı çıkmak için tek ihtiyacın olan şeyin bilgiyle donanmış olmak olduğunu düşünüyorsan, bitirmek üzere işe alındığım işlerde ölen düzgün arkeologların hepsine ."

"Kastettiğim bu değildi!" Edith bağırdı.

Ben sakinliğini korurken, kadının sesi de yanaklarındaki renk gibi giderek yükselmişti.

"Tatlım, sanırım mendilini biraz fazla sıkı düğümlemişsin. Baskı altında soğukkanlı kalabildiğini kanıtladığını ." Edith'in çenesi düştü.

"Ben asla!" diye alay etti.

Ben gülümsedi ve kalkık avucunu Pimsley'e doğru savurdu, ne demek istediğini anladığını sessizce ifade ediyordu.

"Aynen öyle. Sen asla. Ve bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, ekibimle tanışana kadar bekle. Senin küçük mendilinden çok daha fazlası hakkında konuşuyor olacaklar." dedi ve gözlerinin bir kez daha müstehcen bir şekilde onun üzerinde dolaşmasına izin verdi.

Pimsley, çayı soğumadan önce bu konuşmanın çözülme şansı olmadığına ikna olmuş bir halde, "İşte burada sen devreye giriyorsun Benjamin," diye araya girdi.

Edith dehşet içinde Ben'den uzaklaştı. Tartışmanın hararetine kendini kaptırmış, Pimsley'nin orada olduğunu unutmuştu.

"Eğer işte kalmaya karar verirsen," diye devam etti Pimsley, "daha önce konuştuğumuz gibi aynı oranda, Bayan Taylor'a bir koruma gibi eşlik ."

"Koruma mı?!" diye hep bir ağızdan tekrarladılar ve tekrar Pimsley'in üzerine döndüler. "Gerçekten, ikiniz de şu histeri krizini kesecek misiniz?"

Pimsley yakındı. "Bunlar vardır n-not ve şartlar ana hatlarıyla içinde benim Sözleşme, I-" Edith kekeleydi, kendine rağmen hızla çözüldü.

"Özür dilerim ama bir korumaya ihtiyaç duyması onu yarış dışı bırakmıyor mu? Kendi korumasına ihtiyaç duyduğu bir ekibi nasıl yönetebilir?" diye bağırdı, kendi ifadesine anında pişmanlık duyarak kavruldu.

Kimin daha nitelikli olduğu konusunda birbirleriyle yarıştıklarında Edith diken diken olmuş, Ben ise rahatlamıştı. Bu dövüşten son derece keyif almıştı. Eşit derecede uyumlu ve dövüşe hazır bir kadın bulmak çok ender rastlanan bir şeydi. Ama tartışma Edith'in terli serserilerden oluşan bir kalabalığın içinde nasıl duracağını düşünmeye dönüştüğünde, Ben göz açıp kadar kıpkırmızı kesilmiş ve öfkelenmişti.

Pimsley kendini beğenmiş bir sırtışla, "Ben'e sormana çok sevindim," diye cevap verdi. "Ama ikinizin de kendi başınıza oldukça inkar edilemez bir argüman ortaya koyduğunuza inanıyorum. On yıllık akademik çalışma ve on yıllık uygulamalı deneyim. Beyin ve kas gücü. İtiraf etmeliyim ki, altın kasama girdiğinde, bunun yetersiz ve kendine aşırı güvenen bir kütüphanecinin işi değil, benim fikrim olduğunda ısrar edeceğim."

Gözleri faltaşı gibi açılan Edith halıya bakarak başını salladı, hakaretin içindeki iltifatı ayırtırmaya çalışırken ne diyeceğini bilemiyordu.

Ben, Pimsley'e, "Bundan daha önce hiç bahsetmemiş olman biraz el altından oldu," diye karşılık verdi. "Son dakikada buluşmaya çağrılmasaydım, şu anda Argo yolunu yarılamış olurdum ve mürettebatım zaten orada. Şafaktan beri geri kalan teçhizatı sandıklara yerleştiriyorum ve onları mavnaya bindirmek için yolda uğradım."

"Pekala," Pimsley memnun bir sırtışla arkasına yaslandı ve ince bir göğüs cebinden bir zarf çıkardı. "Bir saat içinde kalkacak olan trende bu fikre alışmak için bolca vaktiniz olacak."

Zarfı masanın kenarına, ikisinin arasına koydu. ona yapıştı.

"Birbirinizi biraz daha yakından tanıyabilmeniz için ikinize de aynı kompartımandan bilet aldım. Hotel Argo'da konaklamanız için gerekli düzenlemeler yapıldı."

Pimsley arkasına yaslanırken başparmaklarını yeleğinin ceplerine soktu, kendi manevrasından memnun olduğu belliydi. İkisinin de işi geri çevirmek istemediğini biliyordu ve aciliyet duygusunu ortaya koymak anlaşılmayı bir an önce sonuçlandıracaktı. Birbirlerinden açıkça nefret ediyor olmaları da hoş bir ek avantajdı; gelecekteki pazarlıklarda kesinlikle kendi avantajına kullanacağı bir şeydi bu.

Edith ve Ben'in gözleri biletten kalkarak ortak bir hayal kırıklığı ifadesinde buluştu.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Tren onu sert deri koltukta hafifçe itip kakarken EDITH kompartımanın diğer ucundan Ben'e **baktı**. Birkaç saat öncesinden daha şık giyinmemiştı, sadece bir yelek eklemişti. Yine de biraz yıkanmış gibi görünüyordu.

Adam gazetesinden başını kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaştığında, burnunu kaldırıp pencereden dışarı baktı. Kariyerinin en önemli görevinde silah taşıyan bir mağara adamının peşine takıldığına inanamıyordu. Ya da daha kötüsü, atabileceği yanlış adımları aktarmaya fazlasıyla hevesli bir casus. Dudaklarından uzun ve acı dolu bir iç çekiş döküldü ve vızıldayarak geçen çöl manzarasına baktı.

Ben elindeki kâğıdı katladı ve rahatça koltuğunun kolçağına yaslandı. "İş i aldığın için tekrar tebrikler. Ofise döndüğümde Heyecanını zor zapt ediyorsun." Ben, onun mağdur ruh halini açıkça anlayarak teklifte bulundu.

İçinden kısa süreli bir sempati dalgası geçti ve o iş i alamadığı için kendisinin aldığını hatırladı.

Sakin bir erkek için üzölmeye cüret etme, diye kendi kendini azarladı. İş i aldım çünkü açık ara daha vasıflıyım. Merhametini hemen kendini beğenmişlikle değiştirmeye çalıştı ve bu alanda hiç deneyimi olmadığına dair içini kemiren şüphesini bir kenara bıraktı.

"Öte yandan sen, içinde barındıracak heyecandan tamamen yoksundun."

"Beni suçlayabilir misin?" diye şakacı bir şekilde gülümserken kaşlarını kaldırdı. Kadın tekrar başka tarafa baktı. Adamın çok yakışıklı olduğunu düşündü. Gülümsemesi ona kesinlikle kabul etmeyi planlamadığı şeyler hissettirdi.

"Ağlayan Engerek'in mumyası benim sorumluluğumdayken... şey..." diye omuz silkti ve ona doğru eliyle işaret etti.

"Beni sorumluluğunuz altına almak mı? Çok önemli bir profesörün kız kardeşi. Ne?

senin için bir hayal kırıklığı."

"Kimlik bilgilerinize gölge düşürmüyorum. Bir kadının bu iş için daha iyi bir adam olduğu ortaya çıktı." dedi dostça.

Gözleri büyüdü. Adamın bu kadar doğru bir şey söylediğine inanamıyordu.

"Yine de bunun anlamı, iş tanımımın bu şantiyenin patronu olarak işe alınmaktan patronun dadısı olarak işe alınmaya dönüştüğüdür."

"Ugh," diye inledi. Bundan daha yanlış bir şey söyleyemezdi.

"Ne? Bu bir gerçek. Eğer ayak uydurmayı başarabilirsen, sadece ayak bağı olursun. Çevirmenler hiyeroglifleri genellikle saha dışındaki raspalardan inceler. Vahada güneşlenip, benim gibi bir grup pis adamın angarya işleri yapmasına izin verebilir ve mezardan çıkan tüm mumya çizgi romanlarını gönlünüzce okuyabilirsiniz."

"Asla ciddiye alınmamak ne kadar yorucu." diye mırıldandı. penceresinin ötesindeki kum tepeleri.

"Bu tehlikeli," diye tersledi, sesindeki ciddiyet aniden kaybolmuştu. "Bu işi o kadar ciddiye alıyorum ki orada olmaman gerektiğini düşünüyorum."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ah lütfen," dedi gülerek. "Bavulunuzu bagaj bölümüne yerleştirmenize yardım etmek zorunda kaldım."

"Bu durumda, iş tanımımın ağır kaldırmayı gerektirmediğini ve kazma sallamak gibi bir niyetim olmadığını bilmekten memnun olacaksınız. Bir eski eserler tarihçisi olarak, eserleri tanımlama konusunda en gelişmiş yeteneğe ve nasıl korunmaları gerektiğine dair en kapsamlı bilgiye sahip olduğum için mezarın ilk kaşifi olmam mantıklı olacaktır."

Buna itiraz edemezdi. Ama yine Edith'in gizemini çözememişti.

Taylor.

"Peki, Pimsley sizi nereden buldu? İlk işiniz olduğunu bile bile sizi bu iş için araştırdığına göre eski eserler tarihçisi olarak epey bir ününüz olmalı."

Edith bir an düşündü, ne söyleyip ne söylemeyeceğini ayırdı. Belki de en iyisi ona etrafı koklamayı bırakmasını sağlayacak kadar bilgi vermek, ama kesinlikle oyunu ele vermemektir.

"Onu ben buldum." diye yanıtladı dürüstçe. "Özellikle bu mezarla ve içindeki efsanelerle aramda derin bir bağ olduğunu hep hissetmişimdir. Pimsley Kahire'de iyi bilinen bir figür ve projelerini uzun süre gizli tutamayacak kadar çok övünüyor."

"Bu işten ne çıkar sağlıyorsun?" dedi, merakla ona bakarak. "Bu, ayaklarını ıslatmak için pek de ideal bir proje sayılmaz."

Edith'in gözleri kucağından pencereye kaydı. Açıklama dilinin ucundaydı elbette ama onun gibi birine hayat hikâyesini anlatmanın bir yararı olup olmadığını bilmiyordu.

"Hadi ama, benimle sadece çıldırdığın zaman konuşursan uzun birkaç ay olacak. İş zaten aldın, bunu kendin söyledin. Ben sadece operasyonun kas gücüyüm. Peki, ne oluyor?"

Edith şimdi onun gözlerinin içine bakıyordu. Ona gerçeğin bir kısmını söyleyebilirdi.

"Kendi başarılarımla tanıtılmak isterim. Birinin kız kardeşi olarak değil."

"Ah, yani bu bir aile rekabeti gibi bir şey. . Bu oldukça ilgi çekici."

"Aile içi bir rekabet değil... Elliot'ı suçlamıyorum, o benim için çok değerli. Bu daha çok... dünyaya karşı ben, sanırım."

"Bu mantıklı," diye güldü, "beri ağrın var."

Ağlayan Engerek ile akraba olduğunuzu hissetmenize şaşmamalı."

"İstedğin kadar gül," diye karşılık verdi, "Bir kadın için akademide, arkeolojide ya da herhangi bir yerde kendi yolunu çizmenin ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Pimsley'nin bizi tanıştırma şeklini bir dinle. Beni bir kütüphaneci olarak görmezden gelirken, senin gelişini tüm ülkede tanınan bir maceracı olarak lanse etti." Ellerini abartılı bir şekilde salladı. "Az önce benimle çalışmanın seni bir dadı yapacağını söyledin, yani sana göre ben bir çocuktan başka bir şey değilim."

"İşte bu da yanlış anladığın bir başka şey," dedi.

bakışları onun üzerinde dolaştı. "Yetişkin bir kadın olduğunuzun fazlasıyla farkındayım."

Ona dikkatle baktı. Ona asılıyor muydu? Daha fazla merak edemedi, adamın gözlerindeki muziplik ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu ve bunu görmezden gelmeye karar verdi.

Ben devam etti, "Seni aşağılamıyordum, normalde refakatçi olarak işe alınmadığımı ve bu fikre bayılmadığımı belirtiyordum. Şu ana kadar beni küçümsemekten başka bir şey yapmamış olman da yardımcı olmuyor. Bu haliyle, sen isteksizsin ve ben de ilgisizim. Senin de yapmamı istemediğin bir işi yapmak istememenden neden rahatsız oluyorsun?"

"Gözetime ihtiyacım olduğu imasına içerliyorum. Her ne kadar korumam olmak istemeseniz de, yine de bir korumaya ihtiyacım olduğu konusunda ısrarcı görünüyorsunuz."

Yine yanlış, diye düşündü.

Ben'in nefret ettiği şey, onun mezara yakın bir yerde olması düşüncesiydi. Ama eğer Argo'ya gitmesini engellemenin bir yolu yoksa ve bunun için bir korumaya ihtiyacı varsa, Ben bu işi başka bir adamın yapmasına izin verecek değildi.

Bunu yüksek sesle söylememesi gerektiğini biliyordu. Bırakın ona, kendisine bile açıklayamadığı yeni bir dürtü başını kaldırmıştı: Bayan Edith Taylor'ı yakın zamanda gözünün önünden ayırmayacaktı.

Kısa bir süreliğine gözlerini kapattı ve başını salladı, konuşma konusunu önemsiz bularak geçiştirdi. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, kardeşim kadar zeki olmama rağmen... Oxford tarafından reddedildim, oysa o sadece katılmakla kalmadı, orada ders vermeye devam etti. Ben o mezara aidim ve bunu kanıtlayacağım."

İşin özü buydu ve tüm elini gösterdiğini biliyordu. Duygusal yönü her neyse, sadece kendi sesinde duyduğu acıyla. Kanıtlaması gereken bir şey olduğunu açıkça itiraf etmişti. Kafasını kaldırdığında, adam hâlâ yüzünü inceliyordu.

"Evet, belki de bu işi neden istediğini açıklıyor," diye önerdi, "Zaten belliydi. Bu işte başarılı olmak şüphesiz herkesin olduğu gibi senin de tüm kariyerini değiştirecektir. Ama bu, neden o pisliğin içindeki ilk kişi olmayı talep ettiğini açıklamıyor."

"Şey... neden tüm aksiyonu sen göresin ki?" diye omuz silkti, biraz mahcup hissediyordu - ve içini döktüğu için devam etmek istiyordu.

"Demek aradığınız şey aksiyon? Bunu ayarlayabiliriz..." dedi ve hınzır gülümsemesi yüzüne geri döndü.

Ona asılıyordu.

Bunları toparlaması biraz zaman almıştı. Genellikle erkekler ya sakarca ve açıkça bir saçmalık olan bir düzeyde iltifat ederlerdi ya da kibirli bir şekilde

açık bir kabalık sergiliyordu. Hayatı boyunca küstah, ağzının suyu akan talipleri olan Ben'in tarzı onu hazırlıksız yakalamıştı.

Genel olarak tavırları nazikti. Hatta sevecendi. Bu yönlendirici yorumları yaptığında, hoş doğasıyla tutarlı olarak neredeyse fark edilmeden ilerliyorlardı... ama altında bir şeylerin ipucu vardı. Önerileri bir rica ya da talepten ziyade bir teklif gibi görünüyordu. Elbette tamamen nesnel bir bakış açısıyla büyüleyici biriydi.

"Patronunla bu şekilde konuşmaman gerektiğini biliyorsun." dedi soğuk bir şekilde, yükseldiğini fark ettiği sıcaklığa rağmen.

"Sen benim patronum değilsin, Pimsley benim patronum. Sen benim..." ona doğru eğildi "görevimsin." dedi kaşlarını zıplatarak.

Nasıl oluyor da bu kadar açık konuşuyor ve kadının midesinin bulanmasına neden oluyordu? sanki müstehcenmiş gibi? Sorun söylediği şey değil, söyleme şekliydi. Kızardığını hissetti ve boyundan büyük işlere kalkıştığını, bir an için bile olsa, böyle bir gülümseme için bile olsa dikkatinin dağılmasını göze alamayacağını fark etti.

"Peki ya sen?" dedi, kendine acıması buharlaştı, öfkesinin, aşağılanması ve daha sonra kendini vazgeçirmek zorunda kalacağı uygunsuz bir cazibenin sıcaklığında .

"Peki ya ben?" diye cevap verdi.

"Daha önce Pimsley'nin ofisinde sorduğum soruya cevap vermedin," dedi gözlerini ona dikerek. "Arkeolog musun, değil misin?"

Koltuğunda arkasına yaslandı, bir elini yeleğinin ön kısmına dayadı. alaycı gülümsemesi dudaklarına geri döndü.

"Özel antika... alım satımı yapıyorum." dedi sonunda. "Bir mezar yağmacısı." diye tükürdü.

"Bir hazine avcısı." diye karşılık verdi.

"Bir mezar soyguncusu. Bir müzeye ait olan önemli antik keşifleri alıyor." Midesindeki kelebeklerin yerini tiksintinin almaya başladığını görünce rahatladı. Kendisi de bir tarihçi olarak, seçtiği meslek onu baş düşmanı yapıyordu.

"Anlambilimsel konulara takılmak tam bir kütüphaneciye göre, ama benim işim basit. İnsanlar bana ne aradıklarını söyler, ben de onu bulurum."

"Aşağılık birisin," dedi kaşlarını çatarak. "Senin gibi biriyle çalışarak kariyerimi lekelemem beklenemez. Bir beyefendi istifa etme nezaketini gösterir ve projeyi tek başıma yürütmeme izin verirdi."

Adamın kahkahalarını bastırmaya çalıştığını fark etti ve öfkelenildi.

"Her şeyden önce, inanın bana, bu işi bensiz yapamazsınız. Beceriksiz olduğundan değil. Seni tanıdığım yarım gün boyunca kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, aklından geçenleri söylemekte hiç zorlanmadığındır. Ama ekibimle buluşmak için yoldasın. Ben olmadan iş de olmaz. Oraya gitmemizin nedeninin Argo'nun Lanetli Mezarı'nın Mısır'daki en erişilmez ve tehlikeli mezar olması olduğunu söylemeye gerek bile yok."

Ben bir kez daha Edith'in o mezara yaklaştığını düşünmenin onu anlık ve kontrol edilemez bir öfkeyle doldurduğunu fark etti. Bu öfke ona dostça davranmasını öneren sağduyusunu bastırdı ve ona karşılık vermemek için çok az iradesi kalmasına neden oldu.

"Ayrıca, bu iş olmadan lekeleyeceğin bir kariyerin yok gibi görünüyor."

Edith'in çenesi sıkıştı ve çılgılık atmak istedi.

"Bu çok saçma, kendi oturma düzenimi kendim ayarlayacağım."

Tam ayağa kalktığı sırada tren, kabini sarsan bir dönüş yaptı ve onu adamın üzerine yuvarladı. Kız kucağına yuvarlanırken elleri onu belinden yakaladı. Vücudunu onunkine bastırdığını hissettiğinde, sert bir nefes alış verişini yanağından hızla geçti. Dehşet içinde, kendini durduramadan anında ona doğru kıvrıldığını çok geç fark etti; sırtı

Hafifçe eğilerek yan tarafını adamın göğsüne, arka tarafını da kucağına bastırdı. Adamın ellerini hissedince başı döndü ve utançtan gözleri kapandı.

Kötü düşünölmüş, gerçek ve mecazi anlamda bir tavır alma girişimi geri tepmişti. Bilinçaltındaki dürtüler onun kollarına daha da gömölme, parmaklarını saçlarında gezdirmek için çığlık atıyordu. Ne düşündüğüne inanamıyordu.

"İstediğin koltuk bu, değil mi?" diye fısıldadı boynuna doğru. Bu daha çok onun varsayılan iletişim tarzı olarak anlamaya başladığı şakacıydı, ama bunu mizahla söylemiyordu.

Gözlerini açtı ve keskin zekâsıyla cevap vermek niyetiyle ona doğru döndü. Ama yüzünü sadece bir santim eğdiğinde dudakları neredeyse onunkilere değiyordu. Doğrudan onun kahverengi gözlerine bakmak, alışılmadık bir his yaşamasına neden oldu... suskunluk.

Öylece donup kaldığında, adamın ellerinin yavaşça belinden kalçalarına doğru kaydığını hissetti. Sonra, adamın kucağından sürüklenerek yanındaki koltuğa bırakıldı.

"Patronun birbirimizi tanımamız gerektiğini söylediğini biliyorum ama aklındakinin bu olduğunu sanmıyorum." Adam yine gülümsüyordu ama nefes alış verişinin ağırlaşmasının hayal ürünü olduğunu düşünmüyordu.

Adamın eli, kızın asi bir tutam saçını kulağının arkasına süpürmek için kalktı. Adam kızın dudaklarına bakınca, kız sonuçlarını umursamadan oturduğu yerden sıçradı. Daha tam olarak ayağı kalkmadan Ben yanına fırladı, bir elini üstlerindeki korkuluğı uzattı, diğer eliyle de dirseğine sarıldı ve vagon yeniden sallanmaya başlayınca birlikte sallandılar. Eğer Ben ayağı kalkıp onu desteklemeseydi, kızın yine devrilmiş olacağını bilmek, kızın içinde öfke uyandırdı.

"Bu tren dolu," dedi sertçe, çenesi sıkılmıştı. "Uğramanız çok hoştu ama oturur musunuz?"

Gözlerini ona dikerek yavaşça tekrar yerine oturdu. Adam da ona bakarak aynı yavaşlıkla yerine oturdu. Şafak vakti tabanca sallayan rakipler gibi karşı karşıyaydılar.

Gerçekten de ortaklar.

Kendini toparlamak için parmaklarını saçlarında gezdirdi. Edith'le ilgili düşünceleri üzerindeki kontrolünün bu kadar çabuk kırılması onu endişelendirmişti. Onu bir patates çuvalı gibi üzerinden itmesinin panik olarak değil de şövalyece bir davranış olarak algılanmasını umuyordu. Kız kucağına düşer düşmez, onu daha da yakınına çekme, parmaklarını kalçalarına geçirme, kışını pantolonunun kasıklarında hissetme dürtüsüyle savaşımaya başladı. Düşünceler tekrar zihninden geçerken, sanki olayı beyninden fiziksel olarak uzaklaştırabilecekmiş gibi başını salladı.

Pimsley'nin ofisinin iris koktuğunu sanmıştı ama yanılmıştı. Bu onun saçıydı. Az önce yüzünü saçlarına gömecek kadar yaklaşmıştı. Onu ilk gördüğünde aklına tuhaf bir düşünce gelmişti. O zamanlar, gün ilerledikçe onun uysal saçlarının daha da çözüldüğünü hayal etmişti. Bu konuda haklıydı. Şimdi bu sabah olduğundan biraz daha aşağıya kıvrılmıştı ve daha da fazla dal serbest kalmıştı. Şimdi ona dönüp bakıyor, düşüncelerini onun saçlarına doladığı sürece güvende olduğunu düşünüyordu.

Yine yanlış. Ona, göğsünün hızlanan nefesiyle inip kalkışına bakınca, onun üzerinde de bir etkisi olduğunu fark etti. Aklından geçen tek şey, saçındaki o kıvrımı çözmek ve sonra da boynundaki eşarbı çözmektir. Kızın, av tüfeğine bakan ürkmüş bir dişi geyiğe benzediğini düşündü. Onun mizah anlayışından hoşlanmıyor gibiydi ama yine de onun iyiliği için aradaki buzları eritmek istiyordu. En azından kendine söylediği buydu.

"Kompartımanı paylaşacağım diye üzölme. Pimsley inanılmaz derecede ucuz." Edith onun yeğinin cebinden kadınsı bir sedef sigara tabakası çıkarmasını izlerken eteğini düzelitti. Adamın bir karısı olup olmadığını merak etti ve bunu daha önce düşünmediği için kendi kendine hayal kırıklığına uğradı, çünkü bilinçaltı onu belirsiz özgeçmişine yerine vücuduna göre değerlendirmeye çok kararlı görünüyordu. Saati kontrol etmek için yeğinden altın bir cep saati çıkardı.

Bir şeyler mi görüyordu? Zihni sabahki olaylar hakkında endişeliydi. Çünkü Pimsley'i aynı altın Pers cep saatiyle gördüğünden ve toplantının ilerleyen saatlerinde saate uzandığında saatin yerinde olmadığından emindi. Belki de yanıliyordu ve cep saatini kontrol eden Ben'di. Ama Ben bu sabah yelek giymiyordu. Silah giyyiyordu.

Başın dönüyor, Edith, diye düşündü kendi kendine alnını ovuştururken. Bir adamın başını döndürmesine izin veriyorsun.

Adam sigara tabakasını ona uzattı, o da elinin tersiyle itti. "Neyse ki, iki başlı ekskavatör için para ödeyecek kadar cimri değil. Bu bir Korkunç bir alışkanlık," dedi ve bu yolculuğun daha ne kadar süreceğini ya da sağ salim varıp varamayacağını bilmeden dalgınca pencereden dışarı baktı. Adamın teninde bıraktığı karıncalanmanın nihayet geçmesine yetecek kadar uzun olup olmayacağını merak ediyordu. Sonunda onun kucağına kaymayı düşünmekten vazgeçeceğini umuyordu.

"Doğru," diye kıkırdadı ve sigarayı söndürdü. "En azından senin iyiliğın için, Muhtemelen işi size vermesi için çok fazla ikna etmesi gerekmemiştir. Bir adama üç kat fazla ödeme yapması gerekirdi."

Başını çevirip ona baktı, çenesi açık kalmıştı. Kendisini Pimsley'in ofisinde, dalkavukluk ve yaltaklanma yaparken, neredeyse iş için yalvarırken düşündükçe yanaklarına renk geldi.

beg, tam da arkasındaki kapıdan kirli bir namlu göğüslü haydut patlamadan önce.

Ben'e göre işe alınma nedeni yetkinliği değil, ekonomik olmasıydı ve bu durum şantiyedeki diğer herkes için de geçerliydi - yürütmesi gereken kazı. Benjamin Brooks onu bir şeyden emin kılmıştı: Daha önce hiçbir erkek onu bu kadar ateşlendirip rahatsız etmemişti ama aynı hızla kanını donduracağından da emin olabilirdi.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

OMNIBUS, Edith ve Ben'i Argo'nun eteklerindeki küçük bir askeri otelin kapısında bırakarak hızla uzaklaşırken çıtır çıtır bir toprak bulutu savurdu. Yorgun ve sinirli bir halde, toprak yola çıkmadan önce aralarındaki anlaşmazlıkları bir an için bir kenara bırakıp dehşet dolu bir bakış attılar. Benith hem kendi çantasını hem de Benith'in bavulunu taşıyordu; kadar ağırdı ki, Benith onun dekoratif örs koleksiyonu getirip getirmediğini merak etti.

"Bu bavulda ne var böyle, tuğlalar?" "Kitaplar."

"Ah."

"Bavulumu kendim taşıyacağımı söylemiştim." diye mırıldandı, borçlu olmayı alışkanlık haline getirmekten kaçınmak istiyordu.

"Saçmalama, erkek hizmetçiler ne içindir?" Adam berrak gözlerle ve yarım bir gülümsemeyle ona baktı.

Gizleyemeyeceği kadar yorgun olduğu için nefessiz bir kıkırdama çıkardı.
Bu

Kendisini onun için endişelenirken bulmak rahatsız ediciydi. Tren peronunda onun biletçiyle tartışan orta yaşlı bir kadına çarptığına tanık olmuştu ama peron kalabalık bile değildi. Sanki doğrudan kadının üzerine yürümüş gibiydi ve sakarlık ona hiç yakışmıyordu. Onu tanıdığı kısa süre içinde, Ben bir panter kadar bilinçli hareket ediyor gibi görünüyordu. İstasyondan ayrıldığından beri onu yakından izliyordu,

ama başka bir rahatsızlık belirtisi göstermemiştir. Bunu kendi aşırı dikkatine yorarak, belki de bacağına yorucu yolculuk sırasında uyuyakalmış olabileceğini düşündü.

Otele yaklaştıklarında Edith çevresini inceledi ve yaklaştıkça rahatlamadı. Birkaç küçük masa ve sandalyenin bulunduğu, seyrek kapılı bir avlu vardı. En azından birkaç on yıldır çevre düzenlemesi için hiçbir girişimde bulunulmamıştı. Yırtık pırtık bir tentenin altında bina boyunca uzanan cılız bir gölge vardı. Binanın dış cephesi sadeydi ve Mısır mimarisinde sıkça rastlanan süslemeden yoksundu. Tek kemer ana girişe açılıyordu ve tüm pencereler dikdörtgen şeklinde ve neşesizdi. Güneşin neredeyse tamamen soldurduğu tabelada belli belirsiz "Hotel Argo" yazıyordu.

Öğleden sonraydı ve hiç bu kadar aç, susuz ya da yorgun olmamıştı. Lobide kısa bir süre durdular ve girişteki tek görevlinin memurlardan biri tarafından azarlanmasını izlediler. Resepsiyonda bekleme zahmetine katlanmadan bekleme salonuna geçip oturdular. Bir garson onlara su bardakları getirdi, sonra da onlar bardakları boşaltırken oyalandı. Garson hiç beklenmedik bir anda bardaklarını tekrar doldurdu.

"Bize menüdeki en popüler dört yemeği ve bir Glenlivet getirin, sek olsun."

"Menüde sadece üç yemeğimiz var." dedi garson kayıtsızca. "Her şeyden bir tane alacağız. Teşekkür ederiz."

Sandalyesinde doğrulan Edith, önümüzdeki birkaç hafta, hatta belki de aylar boyunca tüm yemeklerini burada yiyebileceğini düşünerek mekânı incelemeye başladı. Burası bir subay kulübünden biraz daha fazlasıydı. Sandalyeler viski fiçilerinden yapılmıştı ve Mısır'da kaldığı diğer otellerdeki tuhaflik ve zarafetten yoksundu. Alçak tavanlı, bir zamanlar beyaz olan duvarları süssüz ve tozlu beton zeminli karanlık bir odaydı. Lobiden açılan kemerli bir kapı, uzak duvarda bir bar ve birkaç masa vardı.

Yansımada saçlarını biraz toplamak için çantasından bir pudra çıkarırken, üst katta bir yerlerden yükselen bağrıışmaları fark edip etmediğine dair hiçbir belirti . Yatak odalarının neye benzeyebileceğine dair üzücü düşünceler aklına geldiğinde, mevcut çevresinin eksikliklerinden ziyade geleceğinin yakın başarısını düşünme kararlılığını iki katına çıkardı.

Bu konuda değerli olmayı reddetti.

Bütün günü diğerleriyle birlikte zorlanabileceği konusunda ısrar ederek geçirmesi ve bütün akşamı vasatın altında bulduğu her şeye dikkat çekerek geçirmesi hiç de iyi olmazdı.

Ben'e baktığında, onun iyimserliğini paylaşıyor gibi görünmüyordu. Koruması olarak, işinin başında bir adamdı ve odanın etrafına şüpheyile bakıyordu.

"Etrafınızı mı değerlendiriyorsunuz Bay Brooks?" diye sordu neşeyle.

"Değerlendirecek pek bir şey yok," dedi Brooks onun yanından lobiye bakarak.

Adam yeni evlerini incelemeye dalmışken, kadın da kendini şımarttı güçlü çene hattını uzun uzun değerlendirdi, ancak hoşnutsuzluğu çene hattının yapısından belliydi.

"Bence... oldukça ilginç. Çok sağlam." dedi neşeyle, kolunu masadan biraz çaba sarf ederek kaldırdı ve ellerini kucağına koydu.

Bunun üzerine sabırsız gözleri kızın üzerine dikildi.

"Burası bir , Bayan Taylor." diye her zamanki neşesinden eser kalmadan takıldı. "O kadar da kötü değil," diyerek onu başından savdı.

Yemekler geldiğinde moralleri düzeldi. Edith soslu fasulye köftesinden bir ısırık aldı ve sessizce inledi. Keyifle koltuğuna gömüldü ve bir an önce gömleğinin arkasına değmemesine dikkat ettiğini unuttu.

"Birkaç gün kaldıktan sonra buna alışacağımızı düşünüyorum."

"Daha çok birkaç ay gibi," diye homurdandı ağzı doluyken.

Sanki kaşlarının arasına bir ip çekmiş gibi, yüzüne düşen endişeyi izledi.

"Bu projenin fiziksel zorluklarına ne kadar aşinasınız?" diye sordu.

dedi, gözlerini ona dikerek.

"Tarihi ve efsaneyi biliyorum, ancak alan hakkında hiç bilgilendirilmedim."

"Efsaneler hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama gerçekleri biliyorum. Hiç kimse

Buralardan gelenler sahada gerçekten çalışacak ve yabancılar King Tut ekibinin sinek gibi düşmesinden çok ürküyor."

Boğazını temizledi, kadının yüzündeki sert ifadeyi fark etti ve bu bilgiyi ne kadar nazikçe vermesi gerektiğini düşündü.

"İskelet bir ekiple çalışıyoruz, çoğunlukla kimsenin onları aramayı düşünmeyeceği, alışılmışın dışına çıkması gereken karakterlerden oluşuyor. Yani bu projede çalışan hiç kimse tarih hakkında pek bir şey bilmiyor. Ama ben daha önce Argo'da bulundum. Bölgenin kendisi hakkında size bilgi verebilirim."

"Eski Mısır'ın çözülmemiş en büyük gizemlerinden birini nasıl bilmezsiniz? Bir mezar yağmacısı olarak bunu bilmek senin işin değil mi?"

"Bunlar pek umurumda değil," dedi gözlemelerinden bir ısırik daha alarak. "Öldüklerini ve altınlarına ihtiyaç duymayacaklarını biliyorum."

Onun kültüre ve tarihe olan saygısızlığı karşısında gözlerini devirdi.

Ben daha sonra onun sandalyesinde doğrulurken geçirdiği dönüşümü izledi. Bir dakika önce Edith'ti; bitkin, hayal kırıklığına uğramış, talihsiz bir toplulukla yemek yiyordu. Şimdi ise Mısırbilimci Bayan Taylor'ın karşısında oturuyordu; son derece profesyoneldi ve gözlerinde pırıl pırıl bir ışık yanıyordu.

"Uzun zaman önceydi..." Edith ellerini iki yana açarak, "Ramesses II ya da tarihin onu hatırlayacağı şekliyle Büyük Ramesses döneminde-" dedi.

Ben içten bir kahkaha patlattı, kendisini çok sıkkan bir konuyu teatral bir şekilde yeniden anlatması karşısında eğlenceye boğulmuştu. Ellerini indirdi ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bu gezide dadı olduğumu sanıyordum, ama sen burada masal anlatıyorsun," dedi gözlemelerinin geri kalanıyla sosu silip süpürürken.

"Oh, kapa çenenı. Boş ver." dedi, boynunda hâlâ sıkı sıkı bağı olan fularını çekiştirerek. Gün ilerledikçe kendi gömleğinin önü daha da açılırken, Ben onun gülünç derecede rahatsız ve sıcak olduğunu düşündü.

"Hayır, lütfen devam edin. Beni eski bir kedi dövüşü masalıyla eğlendirin."

Ben'in yüzüne doğru bir hurma fırlattı, ama Ben onu yakaladı ve ağzına götürmek üzere havaya fırlattı. Ben onun hiç tanımadığı bir yönünü ortaya çıkarıyordu. Hayatında hiçbir zaman kızgınlık ile cazibe bu kadar yoğun ve bu kadar sık çarpışmamıştı.

Yine de devam etti, çünkü her ikisinin de bildiği gibi, bir şey öğrense de öğrenmese de hikayeyi anlatmayı sevdiği için anlatıyordu.

"Ağlayan Engerek olarak tanınmadan çok önce, Isfetheru-"

"Çok yaşa," diye takıldı adam ve kadın onu duymazdan geldi.

"-Firavun Ramses'in metresiydi. Birçok kişi tarafından gerçek aşk olduğu söyleniyordu, ancak hırslı açgözlülük Isfetheru'nun kalbini kemirmeye başladı-"

"Gesundheit,"

"Tamam," dedi, onun maskaralıklarından hiç hoşlanmamıştı. "Is. Tüy. Oooh. Isfetheru.

Şimdi sen ."

Sandalyesine yığıldı ve kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakındı.

"Isfetheru." diye homurdandı.

"Yüksek not!" dedi ellerini birbirine vurarak.

Gülümsemekten kendini alamadı. Bu sabah tanıştıklarından beri hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Sanki yıllar önceymiş gibi geliyordu. Tarihle tutkulu bir bağı olduğu açıktı ve o bunu paylaşmasa da hayranlık duyuyordu.

"Şimdi, nerede kalmıştık? Isfetheru, Ramses'in karısı Nefertari'yi kıskanıyordu."

"Eğer Isfetheru Ramses'in tek gerçek aşkıysa, neden onunla evlenmedi?"

Hazırlıksız yakalanan Edith bir an için gözlerini kırıştırdı. Bunu daha önce hiç düşünmemişti.

"Bunun siyasi nedenlerle olduğunu varsayıyorum. Dediğim gibi, Ramses genellikle zamanının en büyük hükümdarlarından biri olarak kabul edilir ve ilk büyük kraliyet karısı Nefertari, eski Mısır'ın en sevilen kraliçelerinden biridir. İlk etapta onunla evlenebilmesi için doğru soydan gelmesi gerekiyordu, ama aynı zamanda bu görevin üstesinden gelebilecek nitelikteydi. Yüksek eğitilmiş, okur-yazar ve diplomattı. Onun yanında hüküm sürmek için gerçekten uygun bir eşti ve bu önemliydi. Neredeyse eşitlikçi bir toplum olan eski Mısır'da kadınlar erkeklerle neredeyse eşit konumdaydı ve bu da büyük bir sorumluluk gerektiriyordu. Isfetheru bir almah'tı. Onun yanında hüküm sürmek için niteliksiz ve popüler olmayan bir aday olurdu."

"Bir almah mı?" diye sordu.

"Bir... şey, bir dansöz." dedi. Tarihsel olarak doğru değildi ama en yakın yaklaşımı bulmaya çalıştı.

"İşte şimdi dikkatimi çektin," dedi muzipçe sırıtarak. "Oh, kabalaşma," dedi . "Dediğim gibi, Isfetheru

Nefertari'nin bir kadın olduğunu kabul edecek kadar kendi çıkarlarının ötesini göremiyordu.

pratik nedenlerden dolayı daha iyi bir eş. Bu yüzden Ramses'i öldürtmek için bir komplo tasarladı. Destek toplayabileceğine ve oğlunun

Cepos tahta çıktı. Ancak sonuçta suikast girişimi başarısız oldu ve Isfetheru öldürüldü."

"Uh oh," dedi, "küçümsenen bir kadınla başlayan bir lanet asla iyi bitmez."

"Yine de Ramses onu gerçekten seviyordu, bu yüzden ona ne kadar değer verdiğini yansıtan bir mezarı gizlice inşa etmeye çalıştı. İşte bu yüzden burası ıssız bir yer. Kraliçeler Vadisi'ne gömülmesine izin verilmezdi. Ama ayrıca Argo, Ramses'in yaşadığı yere daha yakın. Görünüşe göre, onu yakınında tutmak istemiş."

Başını eğdi ve kütüphaneci sesini kısa bir süreliğine düşürdü. "Bu en çok ilginizi çekebilecek kısım. Söylendiğine göre devasa bir zenginlikle birlikte gömülmüş. Bu, ona hayattayken veremediği kraliyet statüsünü ölümünde vermenin sembolik bir yoluydu."

"Bu, hikâyenin zaten bildiğim kısmı," dedi. "Öyle mi?"

"Evet, bu herkesin işteki ilk günü değil. Aylardır hazırlanıyorum. Bir tarihçi olan profesyonel bir tanıdığım, mezarda ne gibi servetlerin olabileceğini çözmek için benimle yakın bir şekilde çalışıyor."

"Meslektaşın neden seninle kazıya gelmiyor?" "Çünkü o kütüphanede kalıyor, senin ait olduğun yerde."

Ben'in ona nereye ait olduğunu söylemesi sinirlerine dokunmuştu. rahatsız edici olsa da, aslında kendini hiçbir yere ait hissetmediği içindi. Kendini kütüphaneye ait hissetmediği gibi, bir dükün karısı olarak İngiltere'ye de ait hissetmemişti. Eski yaralarını bir kenara fırçalayarak, buraya kadar aidiyet peşinde koşmuş gibi hissetmesine neden olan şüpheyi bir kenara bıraktı.

"Bu işte çevirmen olabilir ve sizin de önerdiğiniz gibi yazışma yoluyla çalışabilirdi."

"O almazdı. Kimse almaz. Bu yüzden buradasınız. Geldiğimiz andan itibaren bu iş tarihteki en lanetli arkeolojik kazı olarak yerini aldı."

Edith'in gözleri masaya kaydı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Ona bu işi kazandıran başarıları değil, başka kimsenin bu işi kabul etmemesi olmuştu. Sadece bu da değil, tüm kabadayılığına rağmen aslında kendisini çok tehlikeli bir duruma sokmuş olabileceğini ilk kez gerçekten anlamaya başlamıştı.

Tehlikeli ve barbarca, diye düşündü, pis barın etrafına bakarken. Bir an için gözlerinde küçük bir sızı hissetti ama hemen kendini yuvarlamaktan vazgeçti. Avucunu göğsüne bastırdı ve bu fırsatı hiçbir şekilde küçümsemesine izin vermeyeceğine karar verdi.

Gerçek şu ki, başarıları ne olursa olsun bir arkeolojik kazıda işe alınmayacaktı. Bunun nedeni denememesi ya da geçmişinin yetersizliği değildi. Toplumun ona karşı yığılmış olması onun kontrolü dışındaydı. Dünyada hiçbir zaman bir erkeğin yolundan gidemediği için hayıflanmayı reddetti. Bunun yerine, kendi yolunu çizdiği için zaferini kutlayacaktı: bir fırsat yakalayıp bunu başarıya dönüştürerek.

Ben, Edith'in yüzündeki paramparça olmuş ifadeye baktı. Edith en başından beri öylesine ateş püskürüyordu ki, söylediği bir şeyin hafif bir kızgınlıkla öfke arasında bir yerde durmayan bir tepki verebileceği aklına bile gelmemişti. Kendisine fırlatılan her şeyin üstesinden gelebileceğine yemin etmişti.

Şimdi heyecanı gibi görünüyordu. Bunun içinde oturmak Subaylar Kulübü'nde onun gibilerle karşı karşıya gelmek, Edith'in günlük hayatının ne hale geleceğini sert bir perspektiften görmesine neden oluyordu. Ben'in o gün Edith hakkında öğrendiği her şey aynı sonuca işaret ediyordu: onun için bütün hayatı bu işe bağlıydı.

Edith'in bu görev için yeterli olduğunu zaten biliyordu. Her ne kadar bu konuda onunla dalga geçse de, iş o noktaya gelirse o bavulu tren deposundan alabilirdi. Sahada geçirdiği onca yıldan sonra, Ben birinin ne zaman çivi gibi sert olduğunu bilirdi.

Görüşmeleri sırasında Pimsley'nin onunla nasıl konuştuğunu pek umursamamıştı, daha doğrusu görüşmenin en sonunda araya girerek anladığı kadarıyla. O zaman onda ne gördüğüne aşinaydı. Geri adım atmasına imkân yoktu.

Edith ekip için büyük bir değer ve sahada zorlu bir varlık olacaktı. Ben bunu biliyordu. Sorun, az önce Edith'in yüzünde gördüğü şeydi. Bir an için, bunu bilmiyordu.

"Masalını bitirmeyecek misin?" "Ne?" dedi, uzaklardan geri dönerek.

"Mezar hakkında... Ramesses ve Feathery'nin hikâyesi hakkında konuşuyordunuz.

Efsaneler lanet hakkında ne diyor?"

Edith kendine acımayı bir kenara itti ve ilerlemenin rahatlığını buldu. Ben bundan memnundu, çünkü onu mutlu olduğu yere, yani sıkıcı tarihe geri götürmek niyetindeydi.

"Şey... her şeyi gizli tutma çabalarına rağmen, gömme işlemi tamamlandıktan kısa bir süre sonra mezarın etrafında bir vaha oluştu. Bu yüzden efsanede Ağlayan Engerek olarak bilinir. Kısmen çünkü, anlayabileceğiniz gibi, Isfetheru dilden tam olarak çıkmıyor. Yaptığı kötülükler nedeniyle Engerek - kobraların aksine engerekler Mısır sembolizminde saygı duyulan bir hayvan değildi, bir baş belası olarak görülüyorlardı. Ağlayan, çünkü Oasis Argo'nun onun gözyaşlarından oluştuğu söylenir."

"...ve vahanın neden tuzlu olduğunun açıklaması bu mu?"

"Evet, tatlı bir yeraltı suyu kaynağının üzerinde ama kuyu açmaya çalıştıklarında bile su yüzeye çıktığında hala tuzlu oluyor. Sanırım

Modern açıklama, belki de yanıldıkları ve aşağıda tuzlu su olduğu yönünde." Edith omuz silkti.

"Hayır, bu bir gizem çünkü Oasis Argo ve Sahra'daki diğer tüm vahalar aynı kaynaktan geliyor. Nubian Kumtaşı Akiferi. Libya'dan Sudan'a kadar uzanır, dolayısıyla aynı tatlı su akiferinden gelen herhangi bir vahanın tuzlu olması bilimsel olarak mümkün değildir," dedi peçetesini katlarken ve restorana karşıdan giren başka bir müşteriye bakarken.

Gözlerini ona dikti.

"Ne?" dedi, viskisinin son bardağını da devirmeden önce.

"Geçmişinin ne olduğunu ?" diye sordu.

Tam o sırada garson gelip hesabı masaya bıraktı ve yeniden doldurdu. sularını beşinci kez içiyor ve bir sonraki müşteriye doğru ilerliyordu. Edith hesabı ödemek için cüzdanını masanın üzerine koydu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Faturamı ödüyorum, elbette." dedi, hâlâ çantasını karıştırırken.

"Kesinlikle olmaz," dedi adam yüzünde hafif bir eğlenceyle. Kadın birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Yemeğimin parasını ödemiyorsun, saçmalama. Bu bir..." başını hafifçe salladı, ne diyeceğini arıyordu, "... sosyal bir düzenleme."

Sırtışı sahte bir şoka dönüşürken gözleri genişledi.

"Ne ima ediyorsunuz Bayan Taylor? Sanki dünyadaki herhangi bir kadının benimle bir yemek için para ödemesine izin veririm. Sizi yatağa atmanın daha hızlı yolları var, inanın bana. Bunun için para ödemem gerekmez."

"Hiçbir şey için ödeme yapmayacaksınız! Ne benim yemeğim ne de-" dedi, sesinin daha kırgın çıkacağını düşünerek, ama gergin bir kekeleme olarak çıktığını duydu. Adamın, onun elinin havada olduğunu fark etmesine dayanamazdı.

Bu yorum, istemedenden de olsa, ellerini beline dolamış olan adamın kucağına oturma düşüncesine geri dönmesine neden oldu. Bu çok sıcak, çok kuru, çok olaylı gün boyunca, köprücük kemiğinden yanaklarına doğru yükselen sıcaklığı hissederken, başörtüsünü hiç bu kadar gevşetmek istememişti.

"Sosyal düzenleme," diye homurdandı ve yeleğine uzanarak Cüzdanını. Ama bunu yaptığında, yakasının arkasında öküz kanı kabartmalı deriden bir köşe gördü.

Birdenbire Edith'in zihninde bir şeyler klikledi. Bu sonsuz gün boyunca yaşadığı sahneler gözünün önünden geçti. Sigara tabakası. Cep saati. Bu çok farklı cüzdan.

Noktalar birleşti ve Edith'in yüzü tiksintiyle buruştu. "Seni inanılmaz derecede alçak herif!" diye tısladı uzun uzun.

"Sana yemek ısmarlayan tüm erkeklere böyle mi davranıyorsun?" dedi, yeleği deri görüntüsünü gizleyecek şekilde yerine otururken paraları sayıyordu. Masanın diğer tarafına geçerek adamın yakasının arkasına uzandı ve cüzdanı aradı. Adamın eli göğsünü ararken nefesi kesildi, cüzdanı cebinden çıkarıp lanetleyici bir kanıt gibi göstermeden hemen önce.

"Bu cüzdanı gördüm. "Bu cüzdanı gördüm.

"İçeri girdiğimizde belboydu." Fısıldamak için eğildi, "Sen üçüncü sınıf bir yankesiciden başka bir şey değilsin."

"Bayan Taylor," dedi, son derece kırılgan bir şekilde, "beni tanıımıyorsunuz." Sahte küçümsemesi muzip bir sırıtışa dönüşürken ona doğru eğildi ve "Ben birinci sınıf bir yankesiciyim" diye fısıldadı.

Cüzdanı adamın elinden kaptı ve çantasına doldurdu.

"Hâlâ lobide olabilir, bunu ona geri veriyorum." Öpücük kilidinin tokasını kapattı ve ayağa kalktı. "Kendinden utanmalısın," diye fısıldadı sertçe, onun yanından geçerken.

Ben, onun arkasından dışarı çıkmadan önce masanın üzerine banknotları bıraktı.

Memur lobide, eski püskü püsküllü bir koltuğun üzerinde gazete okuyordu. Kızın aceleci yürüyüşü ona medeni bir şekilde yaklaşma çabasıyla yavaşladı. Ben arkasından yaklaşarak ona ayak uydurdu ve elini sırtının alt kısmına koydu.

Umursamaz görünmeye çalışıyordu ama Ben'e ayak uydurmak için atmak zorunda kaldığı geniş adımlar, attığı her adımda çantasını aralarına düşürüyordu. Sözleri yeterince kötüydü, ama şimdi yakınlığı onu daha da sarstı.

Şanslıysa, öfkesi, onu yatağa götürme tehdidi yüzünden hâlâ saç çizgisine kadar kızarmış olduğu gerçeğini gizleyebilirdi.

"Aşırı tepki veriyorsun. Mühür yüzüğünü gördün mü? Yanlış yerleştirilmiş bir cüzdan
onu zor kırar," diye kulağına fısıldadı ve onları lobideki diğer çiftler gibi gösterdi.

"Ya bu cüzdan bir hediye ya da aile yadigarı ise? Fark etmeyeceğini mi düşünüyorsun?
cüzdanı kayıp mı?"

"Fark etmeyeceğini söylemedim." Sonra onun önüne geçti ve elini uzattı. Memur yaklaştıklarını görmüş ve gazetesini katlayarak Ben'in uzattığı eli sıkamak için ayağa kalkmıştı.

"Merhaba, memur bey. Affedersiniz, Yüzbaşı Bernard'ın Mısır'da mı yoksa yurtdışında mı olduğunu biliyor musunuz acaba?" Ben bir elini sallayarak ve diğer eliyle de omzuna vurarak konuştu.

"Merhaba, evet aslında öyle. Mısır'da," dedi memur, sevimli bir gülümsemeyle. "Sizi tanıyor muyum?"

"Affedersiniz memur bey," diye araya girdi Edith, Ben'in arkasından gelerek. Bu işten o kadar kolay sıyrılamayacaktı.

"Evet, bana bir dakika izin vererseniz arayı kapatmak isterim. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Ben, Edith'in yanından geçerek

Resepsiyonda telefon, ve kadın onun arkasından bakakaldı.

Memur Edith'e, "Ah evet, bayan, ne ?" dedi.

"Evet..." dedi, bakışlarını Ben'den ayırıp dikkatini memura verdi. "Ben... neden, evet efendim..." Başını sallayarak görevine geri dönmeye çalıştı. "Sanırım cüzdanınızı düşürdünüz."

Kadın çantasını açarken, memur şaşkın bir ifadeyle ceketinin cebine uzandı.

"Yanıldığınıza inanıyorum," dedi, tam da eli yakasının arkasında.

İçinde öküz kanı cüzdanı vardı. Çantasına baktığında cüzdanın yerinde olmadığını gördü. Şok içinde cüzdana baktı.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" dedi memur, yüzü iki büklüm olmuştu.

Kafası çok karışık bir kadın olarak gördüğü Edith'e sempati duyuyor olmalıydı. "Oh, ne kadar rahatladım... Şey, sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim."

Aşağılanmış bir halde, otelin ön girişinden olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı fırladı. yapabilirdi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

Ben otelden dışarı adımını attığında, kadın hâlâ girişteki bankta öfkeli bir şekilde oturuyordu. Adam hiç durmadan onun yanından geçti, spor çantasını ve bavulunu aldı.

"Haydi Taylor, iz sürelim," diye bağırdı omzunun üzerinden hızla geçerken. Banktan kalktığında ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Otelimize."

"Burası bizim otelimiz."

"Hayır, değil."

Edith eski püskü binaya bir göz attı ve tartışmayacağına karar verdi. Gidecekleri yerin az önce bulundukları yerden daha kötü olması mümkün değildi.

Tam o sırada aşağıya bakıp kızın küçük mokasenlerinin çılgınca ayaklarını sürüyüşünü gördü ve yavaşladı. Birbirlerine ayak uydurduklarında acele etmesine gerek olmadığını düşündü. Onu subay kulübünden ve lojmandan uzaklaştırmak için ne kadar hevesli olsa da, kızın elinden gelenin en iyisini yapmaya kararlı olduğu ve mutsuzsa gururunun bunu belli etmesini engelleyeceği açıktı. Bunun için ona hayranlık duysa da, orada kalmasına izin verecek değildi.

"Kaptan Bernard kim?"

"Bana iyilik borcu olan biri." "Otelimiz nerede?"

"Ona iyilik borcu olan bir yerde."

"Bahse girerim tüm doğru insanları tanıyorsundur, değil mi?" dedi, onun el altından dünyayı dolaşmasını küçümseyerek.

"Ve bahse girerim ki her şeyi altında tutmaya alışkınsınızdır," dedi, Ona sırtıtarak baktı, ona ters ters bakmasına aldırmadı. Bu biraz hoşuna gitmişti. "Artık aşağılık bir korumanız var Bayan Taylor. Yaşamaya hazır olun."

Gözlerini devirerek başka tarafa baktı. Çocuklar sokakta oynuyordu ve bir kadın evinin önünü süpürüyordu. İki adam bir iskambil masasında oturuyordu. Şehrin kendisi bu noktadan sonra hiç gelişmemiş gibi görüldüğü kadar bakımsız görünmüyordu. Yürürken herkes onlara bakıyordu ve Ben'le kendisinin neden burada olduklarını izleyenlerin tam olarak bildiğini anladı.

Her ne kadar Edith bu projeden ve kariyerinden son derece gurur duysa da Genel olarak, bir Doğu sokağında yürürken her zaman bir gösteri olacağına dair o tanıdık özlem acısını hissetti. Mısır'a asla bir yerli gibi ait olamayacağını bildiğinden değildi bu. Ama daha ziyade... Kendini bir yere ait hissetmek istiyordu.

Ev, kasabanın en dış mahallesindeydi, sadece benzer bakımsızlıktaki diğer binalarla çevriliydi ve ötesinde çölden bir şey yoktu. Kasabanın merkezine yaklaşan ana yolda yürümeye devam ettikçe, gittikçe daha gür bitki örtüsü ve sonunda palmye ve hurma ağaçları fark etti. Eğimli patikanın tepesine yaklaştıklarında hafif yükselti düzleşti ve şehrin sınırlarının ötesindeki uçsuz bucaksız çölle buluştuğu açık bir alan olan kasaba meydanında doruğa ulaştı.

Ve işte o zaman ilk kez onu gördü. Oradaydı, vahanın tam ortasıındaydı.
Argo'nun Lanetli Mezarı.

Vaha, kilometrelerce uzanan dağlık dalgalı kum tepelerinden oluşan sonsuz bir fonda parıldıyordu. Uzun dikdörtgen taş platformuna vuran dalgalı sudan yansıyan göz kamaştırıcı ışık parçaları, yemyeşil palmiye ağaçları ve çalılarla dolu kıvrımlı kıyı şeridiyle köşeli bir tezat oluştuyordu.

Kireçtaşından devasa kare levhalardan inşa edilmiş olan mezar, rıhtımın en ucunda yer almakta ve önünde üç devasa sütun geçit bulunmaktaydı. Mezarın girişindeki son pilon, iki Anubis heykeli tarafından korunuyordu.

Gurur ve beklentinin güçlü kokteyli içine dolduğunda, başka bir şeyle karıştı. Yeni bir şeyle. Parmaklarının ucunda bir karıncalanma hissetti ve kulaklarındaki çınlamanın ardında, esinti hissetmemesine rağmen bir hışırtı sesi kaldı.

Ben sadece birkaç adım atabilmişti ki Edith'in olduğu yerde durduğunu fark etti. Mezara bakarken yüzünde samimi bir hayranlık vardı.

Başlangıçta tapınağa suyun ortasında erişilemeyeceğini belirtti. Tuğlaların rengindeki sınırlama, orijinal rıhtımın bittiği ve daha yakın zamanda inşa edilen bir iskelenin başladığı bir noktayı göstermektedir. Orijinal iskele Ağlayan Engerek için inşa edilmişken, onu kıyıya bağlayan yürüyüş yolu turistler için inşa edilmişti.

"Biliyor muydun?" Edith şaşkınlıkla ona bakarken Ben sordu. "Suyun altında olduğunu mu?"

"Hikayeyi her , 'mezarın etrafında bir vaha oluştu' dedim, mezarın aslında vahanın içinde olduğunu fark etmemiştim."

"Bu işi kabul edecek tek kişinin biz olmamız için bir neden daha."

Ona acımasız bir bakış gönderdi ve geçici olarak tekrar yürümeye başladı.

"buradayız." Ben, kız tekrar ona katıldığında ve adımlarını geri attıklarında, "İşte buradayız," dedi. "Kanıtlayacak bir şeyi olan hırslı kütüphaneci ve kaybedecek hiçbir şeyi olmayan küçük alçak."

Onları dolambaçlı sokaklardan çıkarıp kasabanın bittiği ve vahanın açıklığının başladığı yere getiren son dönüşü yapana kadar yürümeye devam ettiler. Ortaya çıktıklarında, pırıl pırıl beyaz taştan yapılmış muhteşem bir bina görüldü. Birkaç kat yüksekliğindeydi ve girişi büyük bir imparatorluk merdiveninin tepesinde yükseliyordu. İki kat, geniş bir kavis çizerek yere inen bir platformdan ayrılıyordu. Geniş, lüks bir teras tüm binayı sarıyor, her kattaki tek tip oda sırası boyunca her kapı ve pencereden şeffaf beyaz perdeler dalgalanıyordu.

Edith'in gözleri hayretle açıldı ama bunu dilemesine izin vermedi.

kalacakları yer olabilirdi. Bir sonraki köşede yaşlı bir kadın mütevazı bir han işletiyordu.

Beklentiyle süzülürken, Ben'e bakarken nedensel bir tavır takındı. Ben zaten alaycı yarım sırıtişıyla onu izliyordu. Duyguları bugünün ciddiyetiyle o kadar yükselmişti ki, Ben'in derin sesi tüylerini diken diken etti.

"Burası Oasis Otel. Eğer sizin için de uygunsa, Argo'da geçireceğimiz zamanın geri kalanında burada kalacağız."

Başka bir erkek olsaydı onu hemen orada öpebilirdi. Ama Ben'in ona karşı ilgisi giderek artıyordu ve bu fikri gerçekten yapamayacak kadar çok seviyordu. Özellikle de şu ana kadar en hafif tabirle istikrarsız olan iş ortaklıklarının ilk gününde.

Altlarındaki tozlu sokak yerini lüks otelin asfalt ve peyzajlı bahçesine bırakırken Edith ayaklarının sekmesini engellemek için çok uğraştı. Ben merdivenlerden birinin dibinde durdu ve ona merdivenleri kullanmasını işaret etti.

"Nasıl olur da..." diye mırıldandı kimseye belli etmeden, ayak seslerinin her adımı kaplayan muhteşem kırmızı halıya inişini izlerken. Sonra, yükselirken gözleri basit çöl kasabasına geri döndü.

"Burada kayda değer tek sektör turizm. Bu otel yıldızların ve politikacıların en iyi saklanan sırrıdır. Kaçamaklara gelince, burası gizli bir mücevher."

Merdivenlerin başına geldiklerinde, beyazlar giymiş genç bir adam Cüppeli, kırmızı fesli ve kuşaklı bir adam kendisini Masuda olarak tanıttı ve çantalarını aldı. Edith aklının bir köşesinde, Ben'in ona alışılmadık derecede yüksek bir bahşış verdiğini düşündü.

Lobiye girdiğinde, yakıcı çöl güneşinin aksine iç mekândaki ortama uyum sağlamak için gözleri karardı ve bu sadece yaşadığı duyusal dramaya katkıda bulundu. Göz bebekleri büyüdükçe, etrafını saran ihtişam, açan bir çiçek gibi kendini gösterdi.

Elmas şeklindeki altın ve krem rengi karolar, geniş odanın merkezini belirleyen yemyeşil halıların ve çeşitli servis masalarının önündeki yollukların altında birbirine kenetlenmişti. Kadife püsküllü sandalyeler ve siyah lake kollu ve ayaklı banklardan oluşan birkaç sohbet düzenlemesi vardı. Özenle oyulmuş fildişi sütunlar, geniş zeminden baş döndürücü bir kristal avizenin bulunduğu yüksek tavana kadar uzanıyordu. Bir başka zarif merdiven odalara çıkıyordu. Lobinin karşı taraflarında yer alan ikiz kemerli geçitler solda bir bara, sağda ise sırasıyla bir kuyruklu piyano ve bir büyük grup sahnesi içeren bir restorana açılmaktadır. Baktığı her yerde, dövülmüş bakır saksılardan fışkıran geniş yapraklı tropik bitkiler mekâna hayat, renk ve boyut katıyordu.

Ben'in konuşmaya başladığı tezgâha kadar düşüncesizce onu takip etti ve etrafındaki egzotik saray ihtişamına hayran kaldı.

Edith, babasının sosyoekonomik düzeyi nedeniyle gösterişli bir ihtişam içinde büyümüştü. Ancak, sadece havasız bir İngiliz ortamında yetişmişti ve bu onun için bir rahatlıktı ama göz kamaştırıcı olduğu söylenemezdi. Göz kamaştırıcı, evet. Ama göz kamaştırıcı değil.

Kendi seçimleri onu daha mütevazı bir hayata alıştıran birçok yola yönlendirmişti. Lüks arayışına girmeyecek kadar pragmatik, sadece akademik uğraşlara odaklanmış bir kadındı. Kendini inkar ettiğinden değil, sadece aklına gelmiyordu. Aklında her zaman o kadar çok başka şey vardı ki, seyahat için konaklama rezervasyonu söz konusu olduğunda, kesinlikle gerekli olandan daha lüks bir şeyi asla düşünmedi. Güvenlik ve verimlilik bir yana, kıyafetlerinden yemeğine kadar herhangi bir hizmet söz konusu olduğunda, lüks onun seçimlerini hiç etkilemiyordu.

O ana kadar bunun farkında değildi. Eğer tek başına gelseydi (ki dün sorsaydınız size tam olarak bunu istediğini söylerdi) kasabanın dışındaki pansiyonu görmüş ve küçük bir daire bulmanın daha iyi olacağına karar vermiş olabilirdi. Bu kadar muhteşem bir lojman bulmayı umduğunu hiç sanmıyorum.

İhtişamla sarmalanmış, vücudunun rahatlık vaadine tepki verdiğini hissederken, sürekli bekar yetişkin hayatının mimarı olarak neden kendisini böyle daha fazla deneyimle ödüllendirmediğini merak etti. Yaşam tarzında bir değişiklik yapmayı düşünmeden durdu ve o anın tadını çıkarmak için zihni tamamen boşaldı. Ben resepsiyondan anahtarlarını toplarken, şaşkınlık içinde kıpırdamadan durdu.

Onun yüzüne baktığında Ben'in düşünceleri Edith'inkilerle tamamen paralel ilerliyordu. Kızın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve

bu oteli kendisi için asla seçmeyeceğinden emindi ama yine de lüks ihtişamının her santimetrekaresini takdir ediyordu. Giydiği kıyafetlerden bunu anlayabiliyordu. Uzun süre dayanacak kadar kaliteli ama dikkat çekecek kadar değil. Onun için taşıdığı pahalı ve yıpranmış bavulda muhtemelen birbirinin aynısı altı kıyafet daha vardı.

Kavga için şımarıyor gibi görünmediği için ölçülemeyecek kadar rahatlamıştı,

En azından şu anda, Ben zaferin sınırında bir tatmin hissetmesine izin verdi. Onu pansiyondan uzaklaştırmanın ve Oasis Otel'e tıkmanın verdiği haz, çok yakından incelemek istemediği bir tür ilkel dürtüyü tatmin ediyordu. Onu güldürmenin verdiği his gibi, ama katlanarak.

Güvendeydi. Mutluydu. Heyecanlıydı.

Merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Yakasını çekiştiriyordu. Gözlerinin duvarlarda gezinmesine izin veriyordu.

Büyülenmişti. Tanrıya şükür, daha önce her işkenceye .

Ondan en önemsiz iyilikleri bile isteseler, başları hızla belaya girerdi.

Bu sabah bir yabancıydı. Ama
şimdi?

Dünyada onu reddedebileceği hiçbir şey olmayabilirdi. Ay'ı isteseydi, bir merdiven arardı.

Ne olduğunu anlamadan önce, gözleriyle tekrar buluşmak için ona bakmıyormuş gibi davranma zamanı gelmişti.

Kadın yüzünü ona döndüğünde, "Burası senin odan," dedi.

"Geçirdiğimiz günün ardından yerleşmek isteyeceğinize eminim. Yarın şantiyeyi gezeceğiz."

Anahtarı ona uzattı, bakır etiketi sallanıyor, konuşulmayanların havasına karışıyordu.

Arkasını döndüğünde Ben'in varlığı ona bir duvar gibi çarptı. Bu yerin eşliğini geçtikten sonra iç huzuruyla uzaklaşırken, belki de kasıtlı olarak onu düşüncelerinden uzaklaştırmış olmalıydı. Onları kontrol etmek için her şeyi yapmış, sanki transa geçmiş gibi ona rehberlik etmişti. Elbette, muhtemelen öyleydi. Ben "Oasis Hotel" sözlerini söylediğinden beri, bütün gün eşliğinde olduğu yüksek riskli alarm dağılmıştı ve kendini hesaplamadan ve endişeden koparmasına izin verdi.

Boş bir salonda karşı karşıya geldiklerinde, kendi yollarına gitmek üzereydiler.

Sanki bu trans halinden çıkıp kendini farklı bir adamla yüz yüze bulmuş gibiydi. Yine de adam aynıydı elbette. Değişen Edith'ti. Ya da daha doğrusu, adam hiçbir zaman Edith'in düşündüğü gibi biri olmamıştı. Şimdi burada duran Edith'e göre o adam gitmişti.

Yanındaki halıyı incelemek için bakışlarını yere indirdiğinde, utançtan kaçınmak için konuşması gerektiğini fark etti. Ama duyguları kelimelerle tam olarak örtüşmüyordu.

Düşüncelerini, kısa bir süre önce onu azarladığını ve iş yapma biçiminin el altından yapıldığına dair suçlamalarda bulunduğunu hatırlatan istenmeyen bir hatırlatma işgal etti. Şimdi bir de ona bak.

Sessizliğin konuşmasına izin vermeye karar verdi. Elini anahtarın üzerine koydu, parmaklarının onunkilerin üzerinde gezinmesine izin verdi ve gözlerinin içine baktı. Dudaklarını ıslatarak bir şey söyleyecekmiş gibi bir nefes aldı ama sonra tereddüt etti. Bir yanı cüzdan fiyaskosu için özür dilemek istiyordu... ama gururuna yenik düşecek kadar minnettar değildi.

"Teşekkür , Ben." dedi sonunda.

Bunun tam olarak bir özür olmadığını düşündü. Ama kadının ona bakışını dünyada hiçbir şeye değişmezdi. Bu, şu anda dileyebileceğim en yakın özrün bu olduğunu söyleyen bir bakıştı. Her ne kadar

Yeni tanışmışlardı, Edith Taylor standartlarına göre bunun ne kadar duygusal olduğunu zaten biliyordu.

Neyse ki odasına girip kapıyı arkasından çarparak kayboldu, yoksa sırtını kapıya yaslayıp onu yeniden öfkeliendirebilirdi.

Onun geyik gözlerini, ıslak dudaklarını, yanaklarının altın sarısı rengini hayal etti ve damarlarında gerginlik hissetti.

Gözleri tekrar açıldığında düzensiz bir iç çekti.

"Nasıl doğru düşünceğim," dedi dalgınca kendi odasına doğru yürürken.

Kapıyı arkasından kapattığında yatağa uzandı ve kendinden geçmişçesine bir inilti çıkardı. Yatak çok büyüktü, bembeyaz çarşafı ve kabarık yastıkları vardı. Güneş ışığı duvar kâğıdının altın damask parlıyordu. Döşemeli bir sandalye ve tiffany lamba ile lake siyah bir masa vardı. Fransız kapıların ve tül perdelerin ardında avlunun etrafından kıvrılan geniş bir balkon vardı. Tırabzanın ötesinde vahanın muhteşem bir manzarası vardı.

Başörtüsünün düğümünü çözdü, gömleğinin ve eteğinin düğmelerini açıp attı ve pencereden dışarı bakarken soyundu.

Güneş ışığı, saten elbisesinin yakasının altında kaybolan boynundaki gümüş zincirin üzerinde parıldıyordu.

Güneşin göğsünü ve omuzlarını kavurduğunu hissederek buklelerini iğnelerinden kurtardı ve bir süre kafa derisine masaj yaptı. Çoraplı ayakları onu tekrar yatağa götürürken, atılmış mokasenleri buruşuk kıyafet yığınının yanında kaldı ve bu sefer daha yavaş bir şekilde kendini aşağıya indirdi, elleri yatak örtüsü üzerinde kayarken sırtının her santimini hissederek bu hissi aldı.

Sadece odayı, manzarayı ya da yatağın hissini içine çekmedi. O anın sembolizminin tadını çıkardı. Yarın, kendini bildi bileli uğruna çalıştığı kariyerinin ilk günüydü.

Ben'in söylediklerini hatırladı. Bu projeyi başka kimse üstlenmeyecekti. Ama bu onun moralini hiç bozmadı. Bu kadar kötü şöhretli olduğu için Isfetheru'ya minnettardı... yoksa Edith buraya asla gelemeyebilirdi. Ramesses'e bu kadar romantik olduğu için minnettardı. Pimsley'e bu kadar ucuz olduğu için minnettardı. Ve Ben'e de... yani şimdi düşününce pek çok şey için minnettardı. Şu anda üzerinde durulamayacak kadar uzun bir liste.

Ahlaki açıdan kınanması gereken hırsızlık eylemine tanık olduğunu hatırladığında kalbi sıkıştı. O tam bir ikilem adamıydı. Şimdiye kadar çok atılgan ve asi, kaba ve hesaplı görünüyordu. Ama aynı zamanda cömert, tutkulu ve yetenekliydi. Ve esprili. Ve... başka bir şey. Onunla ilgili, altında farklı bir adam yatan bir şey vardı. Bazen onun söylemeyeceği bir şeyler düşündüğünü biliyordu - bir şekilde biliyordu.

Bu oda için ona kesinlikle teşekkür edebilirdi. Şimdi lüks yatağının rahatlığında, subay lojmanlarında bir karyolada uyumaktan tiksineceğini açıkça itiraf edebilirdi.

Gözlerini kapatıp hareketsiz yatarken derin bir nefes ciğerlerini doldurdu; ama dehşet içinde zihninde hemen Ben'in kahverengi gözlerini ve onu kucağına çektiğinde ne kadar yakın olduklarını gördü. Geniş ellerinin belinden kalçalarına doğru kaydığını hissetti. Gözlerini açtığında eli ağzını kapatıyordu.

Ne düşünüyordu ki? Ben hakkında fantezi kuruyor olamazdı. Onlar birbirlerini henüz bir gündür tanımıyorlardı. Bu kadar kısa bir içinde üç kişiyi soyduğunu görmüş olması cabası. Ya da,

Oldukça ilginç bir şekilde... her seferinde tam önünde gerçekleşmesine rağmen bunu görmemişti.

Edith bavulunu açıp masanın üzerine bir kitap koydu, sonra da sıcak bir banyo yapmadan önce giymek üzere bir gecelik seti.

Suya batarken dndğ Ben'in kahverengi gözleri değildi.

Onun glmsemesiydi.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Ertesi sabah, beyaz sıcak çöl kumlarının yerini vahanın yemyeşil yeşilliklerine bıraktığı yerin en ucundan otele dönüp baktığında, bir şekilde başka bir boyuta geçmiş gibi görünüyordu.

Oradan buraya kadar olan mesafeyi kat etmek hissedildiği kadar uzun sürmüş olamazdı.

Edith, suyu çevreleyen uzanmış yapraklardan batıl bir uzunlukta olduğundan şüphelendiği çalışma alanının önünde durduğunda bunu aklından çıkardı.

Otele son kez baktıktan sonra, bir gece önce terastan gördüğü iki sıra beyaz çadırın arasına bakmak için başını çevirdi.

Hayatı boyunca erken kalkan biri olarak, sabah uyandığında Ben'in o gün için çoktan ayrıldığını biliyordu. Bunu bilmesinin tek nedeni, oda servisinden aldığı kahvaltıyla birlikte gönderdiği nottu.

Yanından geçerken sert gürültü ve kargaşa duyularını zorluyordu. bagaj ve teçhizatla dolu açık çadırlar. Yıpranmış bir vapur bagajının yanında kirli kasklardan oluşan bir yığın vardı ve yeni eklenenler bu yığının üzerine yığılarak dibe çöküyordu. Bir demet kazma baltası, yıpranmış bir vapur bagajına yaslanmıştı. Bir devenin deri semerine kasabadan gelen inanılmaz miktarda yiyecek yüklenmişti. Birkaç adam, mezarın dış duvarlarına yaklaşan kayıklarla suyun üzerinde tembelce yüzüyordu. Elleri titreyen bir adamın

Gözlerini yoğun bir şekilde kısarken kaşları bir dizi boş şişeyi barutla doldurdu. Tütün ve ter kokusu insanı hayrete düşürüyordu.

Erkekler, her yerde. Gömleksiz. Dişsiz. Uzun ve geniş, kısa ve cılız. Uzun ve sıska, kısa ve geniş. Her şekil, boyut ve renk. Bildiği ve bilmediği tüm diller etrafında mırıldanıyordu. Aslında tüm bu adamların tek ortak noktası, hiçbirinin onunla göz teması kurmamasıydı - güzel siyah gözleri çaresizlik ya da iğrenme olabilecek bir bakışla ona bakan kasabalı küçük bir çocuk dışında, emin olamıyordu.

Sıranın sonunda duvarları branda olan tek çadır duruyordu. Çok büyüktü. Diğerlerinden daha büyüktü. İçeride Ben'i bulmayı umuyordu çünkü yol boyunca onu görmemişti ve görünüşe göre kimse onunla konuşmak istemiyordu.

İçeri adım atmak için yarık kanvas paneli araladığında Ben'i gördü ve bir rahatlama dalgasına kapıldı. İki gün önce biri ona Ben'i orada görünce böyle hissedeceğini söyleseydi, buna inanmazdı.

Gözleri kızın üzerinde gezinirken elindeki kâğıtlar masaya düştü. Alaycı gülümsemesi dudaklarına hemen ulaşmadı. Bir an için sadece baktı.

"Günaydın," diyerek sessizliği bozdu.

Onu daha dün gece görmüştü ama sesinin derin ve yumuşak tınısıyla yeniden tanışmak sürpriz gibi gelmişti.

"Evet, görünüyor."

Çalışma masası olarak kullanılan küçük ve dağınık masanın etrafından dolaştı ve çadırın ortasındaki daha büyük ve boş bir masanın yanında, onun önünde durdu.

"Kahvaltınızı beğendiniz mi?"

"Evet," dedi umursamaz bir tavırla. "Buraya ne zaman geldin?" Adam şaşkın görünüyordu.

"Saatler önce. Neden sordunuz?"

"Uyuyacağımı düşünmemiştim. Mürettebat geç kaldığım için çok mu üzgün?" "Geç kalmadın, ekip erken başlıyor, hava serinleyince, öğleden önce

Güneş tepedeyken."

Önce güven verdi, sonra kaşlarını çatı.

"Mürettebatın üzgün olduğunu nereden çıkardın?" Kaşları çatıldı ama kızın geldiği yöne doğru bilinçaltından atılmış gibi görünen bir adım atarken göz temasını kesmedi.

"Kimse bana bakmazdı. Bir kişi bile ve dışarıda iki düzine adam olmalı."

Kaşları ve yerini göz kamaştırıcı gülümsemesine bıraktı. Onun için bir şey onu eğlendirdiğini söyledi.

"Evet, sorgulandılar." Anında öfkeleni.

"Ben, mürettebata bana bakmamalarını söyledin mi? Neden böyle bir şey söyledin ki?"

Elleri cebinde durmuş, onu izliyordu.

"Onlara sana bakmamalarını söylemedim. ne olacağını söyledim. Görünüşe göre akıllıca davranmayı seçmişler."

"Onların bana laf atmalarına dayanacak kadar sert olmam gerektiğini düşündüm.

küçük fularım, ve bunun gibi şeyler."

Adamın ön kollarının, elleri ceplerinin içinde yumruk olmuş gibi gerildiğini gördü.

"Seni gelmekten vazgeçirmeye çalışıyordum. Şimdi buradasın, belki Bildiğiniz gibi ekibimin size sorun çıkarma ihtimali yok."

"Pekâlâ..." diye mırıldandı, kuru ve çatlak zemine bakarak.

"Ve... otelde de tamamen güvende olacaksınız."

"Evet, sanırım geriye dönüp baktığımda Pimsley'nin benim güvenliğimi en iyi adamını koruma statüsüne indirecek kadar önemsemesi ama bizi bir çöplüğe yerleştirmekte sakınca görmemesi ilginç."

"Bayan Taylor." Ben onun kötü mizah girişimini görmezden geldi ve başını eğerek onun kendisine bakmasını sağlamaya çalıştı.

Kız başını kaldırdığında adamın kahverengi gözleri ona dikilmişti.

"Kasabaya..." çenesi bir an için gerildi. "Kasabaya refakatsiz girmeyin."

"Senin tarafından." diye açıkladı.

"Doğru." dedi kollarını kavuşturarak.

"Elbette, yanımda refakatçi olmadan yakalanmak istemem." diye tükürdü ve gitmek için döndü.

Adam onun kolunu yakaladı ve yüzleşmesi için geri çekti. Kadın ona döndü ve kolunu geri çekmeye çalıştı ama adamın yumruğu bir mengene gibiydi.

"Beni anlıyor musun?" dedi gözlerindeki parıltıya rağmen sakince.

Adamın pazusuna doladığı eline baktı ve tekrar ona bakmadan önce parmaklarını onunkilerin üzerine geçici olarak koydu.

"Evet," diye fısıldadı.

Onun hafif dokunuşunu hisseder hissetmez yavaşça kolunu bıraktı. Aralarındaki boşluk gerginlikle uğuldadı. Normalde savunmacı bir tavır ve kızgınlık yayması gereken gözlerindeki bakış samimiydi, gerçekten de onun öfkesinin ardında gördüğü korkuyu yatıştırmaya çalışıyordu.

İçinden bir ses Edith'e bunun Ben için iş güvenliğinden daha önemli olduğunu söylüyordu. "Sahadaki ilk gününe başlamak için güzel bir yol. Bana bakmaya korkuyorsun. Tanrı aşkına," dedi hafifçe kolunu ovuşturarak. "Onlara başka ne söyledin?"

"Hiçbir şey."

Ona şüpheyile baktı.

"Hiçbir şey mi?"

"Senin buraya gelmeni bekliyordum. Sensiz bir duyuru yapmak istemedim." Dışarıya açılan branda kanadını işaret etti. "Gidelim mi?"

Gözlüklü ve kaygan siyah saçlı genç bir adam Ben'in emriyle ekibi topladı. Adamın yüzünde daha önce görmediği heybetli bir ifade gördü.

Gürültüyü yararak Ben'in dudaklarından kalabalığın üzerine yayılan delici bir el düdüğü, farklı sesleri susturdu.

"Beyler," diye bağırdı ve ardından uzun bir oldu. Kelimenin içine işlemesine izin verdi ve içindeki beklentiyi açıkça ortaya koydu.

"Bu Bayan Edith Taylor," diye takdim etmek için elini uzattı. "Kendisi Kahire'deki Mısır Ulusal Arşivleri'nden bir tarihçi ve Yeni Krallık döneminde uzmanlaşmış bir . Arşivlerdeki çalışmalarına ek olarak, Nil Deltası'ndaki arkeolojik alanlarda danışmanlık yaptı ve özellikle bu mezar ve onu çevreleyen efsane üzerine özel bir çalışma yaptı."

Tekrar durdu ve kalabalığı taradı.

"Kendisi bu proje için Mısır'daki en nitelikli kişidir ve bugünden itibaren bu keşif gezisinin Arkeoloji Direktörü olarak görev yapacaktır. Ona yardımcı olma fırsatına sahip olduğum için onur duyuyorum ve onun uzmanlığından öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeyi planlıyorum."

Kalabalığın arkasından hırçın bir fısıltı duyuldu ama Ben'in keskin bir bakışıyla susturuldu. Ardından konuşmasını tekrar Arapça olarak yaptı.

"Bayan Taylor, eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

Adam ona hitap ettiğinde Edith'in çenesi kapandı ve kalabalığa bakarken gözlerinin üzerinde ince bir buğu hissetti. Boğazındaki yumrunun geçmesini isteyerek derin bir nefes aldı.

Öngörülebilir bir gelecekte her gün işe gitmek için rapor vereceği yerin burası olduğunu bilerek göğsünde gerçeküstü bir gurur dalgasının filizlendiğini hissetti. Ya da daha doğrusu, çalıştırdığı tüm erkeklerin ona rapor vereceği yer.

"Hepinizle birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum." Dedi, güçlü ve kararlı sesi ekibinin arkasına kadar ulaşıyordu.

"Selim, tercüme et." Ben gözlüklü genç adama emretti ve ona döndü Edith'in girmesi için çadırın kapağını açtı. Ben'in ofisi olarak kullanılacak çadıra doğru ilerlediklerinde Selim'in Fransızca bağırmaya başladığını duydular.

Çadırın içinde Edith ona baktı. Boğazına pek çok duygu düğümlenmişti. Ben onu mürettebatla tanıştıırken Edith'in ona bahsetmediği önemli kariyer noktalarından bahsetmişti. Bu, onun geçmişini kendi başına araştırmış olması gerektiği anlamına geliyordu.

İş yerinde bir erkekten gördüğü en büyük saygıyı gördükten sonra profesyonel kalmak için mücadele ederken, mücadeleyi kaybetti ve kendini ona doğru fırlattı. Ona çarptı ve kollarını boynuna dolayarak yüzünü son derece uygunsuz bir sarılmayla gömdü.

Kolları ona dolandı, elleri sırtına yayılırken onu kendine doğru kaldırdı. Başını çevirerek çenesini başının tepesine dayadı. Gizlice onun kokusunu ciğerlerine çekti. Yüzünü saçlarına gömmek için sonsuza kadar beklemiş gibi hissetti, oysa 24 saatten daha az bir süre geçmişti.

Iris, diye düşündü.

Dürtüsünü yerine getirmiş ve kafası rahat bir şekilde işine geri dönmeye hazır bir şekilde aniden aşağıya atladı.

Ben ellerini kalçalarına koydu ve ona baktı.

"Teşekkür ," dedi.

"Yapma."

"Evet, özür dilerim. Bu uygunsuzdu. Bir daha olmayacak."

"Hayır, seni gerçeklere dayanarak tanıttığım için bana teşekkür etme, herhangi bir meslektaşımı nasıl tanıtırsam öyle. Şimdi, beni yalnız yakaladığında ne yaptığına gelince..." Yüzündeki sert ifade yerini tanıdığı muzip kaşlara bıraktı.

"İstedğin zaman üzerime atlayabilirsin."

"Ben yapmadım..." diye alay etti onunla. Gözleri masasına doğru yuvarlandı ve içeri ilk girdiğinde elinde tuttuğu kâğıtlara takıldı. Bu onun özgeçmişiydi.

Ben dağınık bir yığından bir şey almak için onun yanından uzanırken gülümsemesini gizlemek için dudağını ısırdı.

Masanın ortasında açtığı büyük bir parşömendi.

Çadır. Kesişen çizgiler, çapraz taranmış gölgelendirmeler ve odaları, koridorları ve mimari detayları tanımlayan küçük düzgün baskılarla ince ayrıntılarla işaretlenmiş büyük parşömen sayfasını inceledi.

Mezarın planının bir tasviriydi. "Hazine

haritası mı?" diye sordu. "Kat planı."

Tapınağın yer üstünde görünen bölümünü tanıdı. Rıhtım, üç kemer, Anubis'in iki heykeli... Ama bu muazzam anıt, üzerinde durdukları yerin altında yayılan yeraltı mezarlarının resmiyle karşılaştırıldığında haritada küçücük kalıyordu. Yarın geçeceği kat kat yüksek pilon geçitler, yeraltındaki devasa buzdağının sadece küçük bir ucuydu.

"Bu tasvir, bildiklerimizin ve tarihin bu dönemine ait diğer mezarlardan yola çıkarak tahmin edebildiklerimizin bir karışımına dayanıyor."

Edith'in gözleri haritanın üzerinde

gezindi. "Bunu kim yaptı?" diye

sordu.

"Zakaria ve Selim alıştı." "Onlarla konuşabilir miyim?"

Ben'in işaretiyle her iki adam da masanın diğerk tarafında, Edith'in karşısında durmak üzere içeri girdiler. Çenesini Edith'e doğru sallayan Ben'e bakana kadar gözleri harita üzerinde gezindi.

İsteksizce bakışlarına karşılık verdiklerinde konuştu.

"Merhaba. Antre için bu şekli seçmenizin sebebi neydi?"

"Yerin üstünden fark edilebilen ayak izine göre, mezarın düzenini Nefertari'nin mezarına dayandırdık, ancak daha çok Ramesses'in alt rütbeli eşlerinin boyut ve ölçeğini temel aldık, çünkü o dönemde, ölümünden önce Ağlayan Engerek'e en yakın rütbeye sahipti."

"O gömü yerleri ile burası arasında coğrafi bir fark var mı?"

Zakaria Ben'e baktı ve durakladı. Ben başıyla onaylayınca Zakaria bir an şaşırdı ve devam etti.

"Elbette... hayır, vaha dışında, ki o da elbette kendi sorunlarını beraberinde getiriyor. Ancak bu alanda daha önce yapılan kazılarda yeraltında herhangi bir engele rastlanmadı. Mezar alanı temizdi ve çoğunlukla yeraltındaydı."

Edith Zakaria'ya baktı.

"Yani, o zaman dilimindeki diğerk mezarlardan başka bir varyasyon olmayacağını varsayarak güvendeyiz. Önceki kazılar hakkında bana ne söyleyebilirsiniz? Nerede başarılı oldular ve nerede başarısız oldular." Edith gözleri tekrar mavi baskılara kayarken şöyle dedi.

Sonra Zakaria tekrar Ben'e baktı ve bu kez bakışlarını ondan ayırmadı. Ben o zaman Edith'e döndü ve meydan okudu.

"Mezara erişmeye çalışan dört ekip kayıtlara geçti, sayısız ekip ise kayıtlara geçmedi. Gizemli koşullar

tüm bu keşifleri çevrelüyor. Kemerlerin laneti başlattığına dair teoriler var. Her birine girdiğinizde, lanetin bir zaman bombası gibi harekete söylüyorlar."

"Bazen mürettebat sahada ölüyor," diye söze girdi Selim. "Bazen de toplanıp gittikten sonra oluyor. Bazıları buraya gelemeden öldü."

"Elbette bu tesadüf olarak görülebilir." Edith, "Eğer kurban Argo'ya adını atmadıysa, olayın birbiriyle bağlantılı olup olmadığını nasıl bilebilirler ki?" diye düşündü.

"Bu siteyle ilgili her ölüm ..." Selim, "Kral Tut'un Laneti'nde ölenlerin pek çoğu gibi kazara öldükleri düşünülmüyordu. Argo'nun Lanetli Mezarı ile ilgili olarak ölen herkes aynı şekilde öldü - duman solumayla uyumlu boğulma nedeniyle."

"Bayan Taylor..." Ben, sesi ciddi bir şekilde, "her vakada, her birinde... ölen ilk mürettebat üyesi kemerlerden geçen ya da kapıyı kırmaya çalışan ilk kişi olmuştur. Mürettebat üyelerinin Argo'ya varmadan önce öldüğü durumlarda bile, her zaman ilk önce grubun lideri öldürülmüştür."

Edith kendisine verilen bilgileri ciddiyetle dinledi, dalgın bir şekilde avucunu göğsüne bastırdı. Kısa bir an için dumanın ciğerlerine dolduğunu hissettiğini hayal etti.

"Hepinizin burada bulunacak kadar cesur olması bir mucize," diye fısıldadı.

"Ben işin başındayken -yani... Ben iş başındayken- harcadığımız zamana fazlasıyla değecek."

Zakaria ve Selim çadırdan ayrılmadan önce eğlenerek bakiştılar. "Şey, burada tarihi bir gün için bulunmayacağınızı erkenden öğrendim. önemi. Tüm bu masum insanlara hangi hazineyi vaat ettiniz?"

"Şüphesiz mi? Az önce size bu kazının olası en kötü sonucunun ne olduğunu anladıklarını ayrıntılı olarak anlatan adamları mı kastediyorsunuz?"

"Yeterince adil. Sanırım efsanenin farkındalar. Ama elde edilecek bir hazine olmadığını bilselerdi bu riski alırlar mıydı?"

"Ah, ama işte burada yanıyorsun," diye sırttı Ben.

"Evet, bir servet var. Ama almak için değil. Belki geçmişteki tüm işlerinizde eski eserleri yağmalamış olabilirsiniz, ancak bu kazıyı böyle yürütmeyeceğiz. Bu noktadan itibaren her bir altın parçası eninde sonunda bir müzede hak ettiği yeri alacak."

"Evet," diye nefes verdi.

Sözcüğün ardında ufak bir aksaklık hissetti ve hepsinin bu olmadığını anladı.

"Ben," dedi çekingen bir tavırla, sesini haksız bir şekilde yumuşatarak.

"Evet, Bayan Taylor?" diye inledi.

Ona söylemek istemedi. Ama sadece sorması gerektiğini biliyordu.

"Her yerde altın bulabilirsin. En azından hayranlarına göre." "Ne zamandan beri dalkavukluk yapıyorsun?" diye çıkıştı.

"... ve şu ana kadar paylaştığınız her şey Firavunlardan nefret ettiğinizi gösteriyor,

mumyalar ve lanetli mezarlar."

"Evet," dedi çenesindeki bir kas seğirerek.

Bunu düşünmekten bile nefret ediyordu. Özellikle de Edith Taylor'ın öncülük ettiği bir ortamda.

"Peki, neden bu altının peşine düştünüz merak ediyorum. Bilinen tarihin en lanetli mezarı tarafından korunan bir hazine. Hayatta kalıp herhangi bir hazineyle ayrılacağınızın garantisi olmayan bir yer."

"Son on yılda çıktığım hiçbir hazine avından elimi kolumu sallayarak çıkacağımın garantisi yok."

"Soruma cevap vermedin."

"Bu mezarda el değmemiş altın kalmasının tek nedeni lanet. Eski Mısırlılar, İngiltere'nin Mısır'ı yeniden canlandırmasından yüzyıllar önce kendi mezarlarının çoğunu çalmışlardı. El değmemiş servetler her geçen yıl daha da azalıyor."

Durakladı, onun itiraf bekledi.

Ellerini kalçalarının üzerine koyarak, "Peki, bakalım," dedi. Şu eşarbı çöz de sana anlatayım, diye düşündü.

Sonunda içini çekti ve yumuşadı.

"Kraliçelerin Yakası." dedi.

Edith'in gözleri irileşti, tekrar planlara daldı, zihni beyninde dosyalanmış bilgi kırıntıları ve parçaları üzerinde koşturuyordu.

Kraliçelerin Yakası... mi?

"Biliyorsun o zaman," dedi Ben, onun bilinç akışının altında çizik çizik olmasını izleyerek.

"Bazı kayıtlarda altın bir kraliyet tasması tasvirleri olduğunu biliyorum. Antik Mısır'ın. Kraliçeler Vadisi'nden toplanan mücevherlerden oluştuğu için Kraliçeler Yakası olarak adlandırıldığını biliyorum."

Edith haritanın eğilirken ellerini haritanın iki yanına koymuştu. Ben onu yansıtıyordu.

"Mücevherlerin her birinin, geldikleri aile kabilesinin gücünü taşıdığı düşünülüyordu. Yakanın, bu kraliçelerin her birinin gücünü birleştirerek yakaya sihir söyleniyor. Bu da onu bir tür süper güçlü tılsım yapıyor. Ramses tarafından varisi için bir hediye olarak yaptırılmıştı, koruma amaçlıydı, ancak miras bırakılmadan ortadan kayboldu."

Başını kaldırıp adamın kendisine hayran hayran baktığını gördü. "Yüksek notlar," dedi yarım bir gülümsemeyle.

Gözleri adamın yüzünde kalmamak için tekrar haritaya kaydı.

"Nerede saklı olabileceğine dair pek çok teori duydum ama Ağlayan Engerek'le birlikte gömülü olduğu fikrine aşına olduğumu söyleyemem."

"Belki de Ramses'in bir hediyesiydi. 'Beni öldürmeye çalıştığın için seni öldürdüğüm için özür dilerim' türünden bir hediye."

Güldü ve bu onun yüzünü aydınlattı. Günler geçtikçe ondan hoşlanmadığını unutuyordu. Onu o kadar kolay güldürüyordu ki. Dikkatli olması gereken nokta, onu güldürmeyi başardığında yüzündeki ifadeyi yorumlamaktı.

"Buna izin verileceğini sanmıyorum. Ramses, İsfetherus'un mezarının ve hazine odasının ne kadar zengin olduğunu gizlemek için büyük çaba sarf etti. Altın Çağ'ın tamamında en nadir ve değerli eser olan ve bugün bile hala öyle olan şeyi ona vermekten asla kurtulamazdı."

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet. Bu kazıdan elde etmeyi umduğum şey de tam olarak bu, az önce söylediğiniz şey. Bu kazıyı çok daha azına da yapabilirdim ama kariyerimin en önemli yapmak kesinlikle bir kazanç."

Edith'in kendi düşüncelerinde kaybolurken gözlerinin artık haritanın her tarafına dağılmadığını fark etti. Artık gözleri haritanın tek bir noktasına odaklanmıştı.

Mezar.

Hazine odası.

"Her neyse, bir teorimiz var. Meslektaşlarım farklı bulguları karşılaştırdılar ve zaman çizelgelerinin uyduğuna inanıyorlar. Bildiğinizden eminim, skandalının doğası gereği Ağlayan Engerek'in gömülmesiyle ilgili ayrıntılara ulaşmak zor. Ancak bulmacayı belli bir şekilde bir araya getirirseniz, Kraliçelerin Yakası'nın ortadan kaybolması ve bu mezarın mühürlenmesi aynı zamana denk gelebilir."

"Ee," dedi haritadan başını kaldırarak.

Ben kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini ona dikti.

"Planın nedir?" diye sordu.

Dudaklarında yarım bir
gülümseme belirdi. "Planın
nedir, patron?"

"Bence..." dudaklarını büzerek fikrini paylaşma cesaretini topladı. Bu keşif gezisinin başı olarak, cesaretini toplaması ve canı pahasına dayanması gerekiyordu.

"Sanırım üç kapı var."

Onun kendi teorisini paylaştığını duyunca gülümseyen Ben'in gözleri macerayla parlıyordu.

"... ve hepsi lanetli." başını salladı.

Dik durdu ve masadan bir adım geri çekildi. "Evet."

Haritayı incelediler, fikirlerini ve teorilerini ortak bir paylaştılar. Bir noktada Edith kıvrık saç örgüsünden bir kalem çıkardı ve geliştirmeler yapmaya başladı. Ben, geçmişinin yeraltı mezarlarında yatan bazı şeyleri aktardı ve Edith de bulgularını tarihsel verilerle destekledi. Edith karşılaşabilecekleri şeylere dair eğitimli varsayımlarını paylaştı, Ben ise daha somut ayrıntılara dair bilgisini sundu.

Zakaria çok daha sonra içeri girdiğinde, yan yanaydılar, kol kola girmişler, ileri geri konuşuyorlardı. Keşif telaşına kapıldıklarından, konuşmaları kesilene kadar yakınlıklarının farkında değillerdi; bu noktada zihinleri bir yük treninin gücüyle şimdiki zamana döndü.

Yere bakınca Edith'in masanın üzerine yayılmış olduğunu gördü; ikinci eke yakın bir yerde bir açölçerin etrafında kalemiyle manevra yapmak için uzanırken mokasenleri yere zar zor değiyordu.

Kalçası kasıklarını sıyrıp geçerken elleri iki yanına dikilmiş, onun üzerinde yükseliyordu. Onun haritayı gözden geçirmesini izlemeye o kadar odaklanmıştı ki,

Yersiz olduđunu dűşűndűđű herhangi bir ayrıntı için onunla kavga etmeye hazırđı, ilk kez onun vűcudunun sıcaklıđını orada hissetti.

Edith, Zakaria'nın odaya girip kendisini masanın űzerine yığılmış halde bulunduğunu fark ettiğinde bağını kaldırdı ve Ben'in arkasından ona doğru geldiğini anladı.

Ben sanki bedenlerini fiziksel olarak ayırması gerekiyormuş gibi Edith'ten uzaklađırken istemeden de olsa ellerini Edith'in kalçalarına sűrttű. Edith dik durdu ve yeniden edepli olmak için umutsuz bir çabayla ellerini gűmleđinin űnűnden ađađıya indirdi.

"Hey..." Zakaria ilk bađta onun bu garip műdahalesinden űrkerek - ne, emin deđildi.

"Hey!" dedi tekrar, Edith'in masanın űzerinde deđiđiklikler yaptıđını fark ettiđinde.

műkemmelleđtirmek için yıllarını harcadıđı harita, onun dűzgűn baskısının yanına karalanmış kıvrıcık, geliđigűzel el yazısı.

iki yana salladı ve buraya aceleyle gelmesinin nedenini hemen hatırladı ilk sırada.

"Hey," dedi bir kez daha. "Gelip bunu gűrsen iyi olur."

Çadırdan ıktıklarında Ben ve Edith dűnűp ufka bakan műrettebatın gűzlerini takip ettiler.

Orada, uzaktaki bir kumulun tepesinde, siyah aygırlara binmiş, siyah cűbbeler giymiş bir ordu duruyordu.

"Medjai..." birbirlerine dűndűler ve hep bir ađızdan konuđtular.

Medjai, geçmiş i Firavunlara kadar uzanan bir kraliyet muhafızları tarikatıydı. Mısır imparatorluđu gűten dűđtűđűnde, űl bekçileri grubu resmi kraliyet ordusu olmaktan çıkıp bir kanunsuzlar grubuna dűnűđű.

"Bunların burada ne iđi var?" Selim bađka bir műrettebat űyesine mırıldandı.

"Yabancıların Mısır'ın kaybettiği harikaları barındıran bir mezara girebileceğinden şüphelendiklerinde her zaman yakınlarda olurlar." Zakaria söyledi.

"Hazine mi? Eğer buradalarsa, bu mezarın altınla dolu olduğuna dair bir işaret olmalı." Selim temkinli bir şekilde omzunun üzerinden bakarak, çizmelerinin altında yatan hazinelerin ne olabileceğinden bahsetmekten kaçındı.

"Hayır, hazine değil. Nadir, kraliyet hazinesi bile değil." Zakaria, Selim'e ihtiyatlı bir bakış attı. "Medjai özellikle eski Mısır rahiplerinin gizli büyücülüğünü korur. Ancak bu mezarda antik parşömenlerden herhangi birinin olduğuna inansalar buraya gelirlerdi... belki de."

Edith kendi kendine, "Belki bu sefer haklı çıkarlar," diye fısıldadı. Bir süre sonra Zakaria cesaretini toplayıp sordu.

"Ben, onun için gelecekler mi?"

Ben, çenesi taş gibi sertleşmiş bir halde ufka baktı ve çöl bekçilerinden oluşan siyah filonun tam karşısında Edith'in önüne doğru bilinçli bir adım attı.

"Hayır," dedi Ben, "yapmayacaklar."

Altıncı Bölüm

Oasis Otel'in salonunda, zarif beyaz masa örtülerinin altına sıkışmış, altın süslemeli ayakları ve donanımları olan zümrüt yeşili kadifeden sığ yuvarlak yemek sandalyelerinde oturuyorlardı. Üstlerinde damgalı bakırdan yapılmış devasa bir avize asılıydı. Barın arkasında siyah kravatlı ve beyaz ceketli bir adam içkileri karıştırıyor ve konuklardan biriyle Fransızca konuşuyordu. Tüm garsonlar beyaz tunik ve kırmızı fes giymiş, kuşak takmışlardı.

Ben garsonla konuşurken ona baktı. İş günü boyunca biriktirdiği ter ve kir yok olmuştu; kirli ve lekeli kıyafetlerinin yerini şık bir akşam yemeği ceketini de içeren ince bir kıyafet almıştı. Kirli sakallarının tıraş edilmesine hâlâ günler vardı ama uzamış saçları taranmıştı. Adam onlara şampanya ısmarlarken Edith onun odasında yaptığı kutlamanın kanıtlarını görmüş olabileceğini düşündü.

Adam kapıyı çaldığında, üzerinde daha önceki gömleğinin aynısı olan, yakasına kadar iliklenmiş ve bir fularla bağlanmış toz mavisi keten bir elbise vardı. Gözlükleri her zamanki gibi gözlerini çerçeveliyordu ama saçları her zamanki kısıtlamalarından kurtulmuş, iri bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu.

"Alo, Bay Brooks?" dedi, heykel gibi kıpırdamadan dururken onu teşvik etmek için başını salladı.

"Ben," dedi sonunda.

"İki gündür bana Bayan Taylor diyorsun." "Bana Ben de."

"Tamam," diye kabul etti. "Bana Edith diyebilirsiniz."

"Edith... akşam yemeğinde bana katılmak ister misin?"

Adamın onu gerçekten yemeğe davet etmediğini fark etti. Ona yemeğe gitme zamanlarının geldiğini söylüyordu. Bir iş arkadaşı olarak. Profesyonel bir tanıdık olarak. Ona eşlik etmesi için para ödenen bir adam olarak.

"Sanırım yemek vakti geldi. Evet. Çantamı alayım." Ondan uzaklaştıktan sonra, ona katılmadan önce bir gülümsemeyi gizlemek için dudağını ısırdı.

İlk birkaç kadehin uyuşturan etkisiyle, şu kararı verdi. Akşam yemeğinde bir bardak daha içmenin zararı yok. Ya da iki.

Daha önce gördüğü şekilde, menüde en iyi ne olduğunu sorarak sipariş verdi. Garson ona döndüğünde, o da aynısından alacağını söyledi. Bu yemek stratejisinin yararlarını gördü.

Akşam yemeğinde, günün keşifleriyle ilgili olarak meslektaşlar gibi rahat bir sohbete daldılar. Sahayı, ekibi ve önlerindeki tehlikeleri tartıştılar. Ne kadar çok sorarsa sorsun, onun tüm lojistik soruları sabırla yanıtladı. Ses tonunda hiçbir küçümseme yoktu, hiçbir soruyu kendi zekâsını şişirmek ya da onunkini aşağılamak için bir fırsat olarak kullanmadı. Ben kendi tarzında, aktarmak zorunda olduğu kötü haberlerle ilgili şakalar yapıyor ve gizli kalmasını istediği konularla ilgili flört ediyordu.

Şampanya kafasına dikildikçe, eşitler gibi sohbet etmenin ne kadar ferahlatıcı olduğunu düşünerek sarhoş oldu. Çoğu zaman. Yine de, sohbetin her zaman dengesizlik barındıran bir alanı vardı.

"Benim için gelmeyeceklerini söylemiştin," diye söze girdi konuşmalarındaki bir durgunluk sırasında, "ama gelecekler."

Ben tabağından başını kaldırıp onu inceledi. Sonra onun yüzünde anlayışın doğuşunu izledi.

Medjai.

"Yapmayacaklar." dedi kesin bir

ifadeyle. "Emin olamazsın."

"Evet, yapabilirim."

"Çok kibirlisin." Normalde küçümseyerek yapacağı hakaretle birlikte bir şampanya kıkırdaması yükseldi.

"Evet, kibirliyim," diye kabul etti ona gülümseyerek. Kız güldüğünde kendini gülümsemekten alıkoyamadı. "Pek çok şey hakkında. Ama bu konuda da bilgiliyim."

"Benim için gelmeyeceklerinden nasıl emin olabiliyorsun?" "Sana zaten söyledim. Çünkü benim için gelecekler."

"Sence onlar da Kraliçelerin Yakası'nın Ağlayan Engerek'le birlikte gömülü olduğuna inanıyor mudur?"

"Bugün varlıklarını ortaya koyduklarını gördünüz. Onların endişeleri sadece benim teorimi güçlendiriyor."

"Medjai ile daha önce karşılaştınız mı?" Ben kahkahalara boğuldu ve başını salladı.

"Öyle de denebilir, evet." dedi kendine geldiğinde.

"Tabii ki var," diye akıl yürüttü. "Eğer ününüz gerçeğe dayanıyorsa, onların baş düşmanı olursunuz."

"Bir anlaşmamız var."

"Oh?"

"Evet. İstedığimi elde ettiğimi ve beni durduramayacaklarını anlıyorlar."

"Sahra'nın kanunsuzları olarak, onların da Korumaya yemin ettikleri mezarları soymanızı engellemek onların görevi."

"Peşimden gelmek onların görevi olabilir. Ama bunu başaramayacaklar. Ve kesinlikle senin yanına bile yaklaşmayacaklar."

sessizlik uzayıp gitti.

Edith, Ben onu her koruduğunda hissettiği sıcaklığın tadını çıkarıyordu. İçinde bulunduğu durumun bu duyguyu daha da zevkli hale getirdiğini fark etti. Ayıkken, adamın onu korumak için para aldığını kendine hatırlatarak bu duyguyu mahvedebilirdi. Ancak çakırkeyif olmak, onun sahiplenici davrandığını düşünmesini kolaylaştırıyordu.

Bu bulmacanın Ben'in bilmediği bir parçasını bildiğini düşününce morali biraz bozuldu.

Ben de onun karşısında oturmuş aynı şeyi düşünüyordu.

Tabaklar temizlendikten sonra yüzünde bir meydan okuma ifadesiyle eğildi.

"Ee," dedi, "mezarı gördüğünüze göre..." sesi düştü, şakacı bir uğursuzluk. "İçeri nasıl girmeyi planlıyorsun?" Gülümsedi ve başka tarafa baktı.

"Umarım iyi fikirlerin vardır, çünkü dediğim gibi, Mısır'da bu işi üstlenecek kadar çılgın sadece iki kişinin sen ve ben olmamızın bir nedeni var. Mürettebat mezarın etrafını kazamaz, çünkü kulaklarına kadar suyun içinde kalırlar. Dinamitle patlatamazsınız, çünkü su basar. Kapının uzun zamandır sahte bir kapı olduğu düşünülmektedir, ancak bir tapınak gibi görünmesi için inşa edildiğinden, ön kapı zaten sahte bir kapı olacaktır. Yani sahte bir kapı olabilir. Ya da meslekten olmayanlar için bir kapı. Stratejiniz bu mu?"

Edith, "Ben, benim de kendi var," dedi.

Üç buçuk kadeh şampanyanın da yardımıyla (çünkü Ben dördüncü kadehi masa örtüsünün üzerinden kaydırmış ve o bakmıyorken ulaşamayacağı bir yere koymuştu) ona söylemenin neden kötü bir fikir olduğunu hatırlayamıyordu.

İyi yerleştirilmiş bir saksı bitkisinin arkasına saklandığını düşünerek sağa sola gizlice baktıktan sonra, önce çekingen bir tavırla boynundaki eşarba dokundu.

Elbisesinin yakasını ortaya çıkaracak şekilde çözdüğünü gören Ben'in yüzünü izledi.

Ben'in onun ne yaptığını anlaması bir anını aldı; alakgönüllülüğünün sadece ilk ve en gereksiz kalesini düşürüyordu. Onun boynundaki eşarbı çözmesini izlemek, Ben'in tansiyonu üzerinde şimdiye kadar izlediği tüm burlesk gösterilerinden şiddetli bir etki yaratıyordu.

"Bayan Taylor..." dedi uyarıcı bir ses tonuyla, onun elbisesinin en üst düğmesini çözdüğünü ve bir sonraki düğmeye uzandığını görünce.

"Tsk, tsk." dedi, başını sallayarak saçlarının spirallerini salladı. "Edith."

Üç düğme daha açsa yine de yemek salonundaki en ağırbaşlı giyinen kadın olabilirdi. Yine de, nedense, yemek odasının geri kalanının onu görmesini engellemek için dikkatlice koltuğunda kaydı.

"Bu kazıyı deneyen diğer erkeklerin hiçbirinde olmayan bir şeye sahibim," dedi kirpiklerini kırıştırarak.

"Kesinlikle öyle," diye fısıldadı, kadının dekoltesinin ilk halini ve ışığın gümüş bir zincirin parıltısını yakaladığını gördü. Ona işkence etmenin onu o mezara nasıl sokacağını bilmiyordu, diye düşündü, ama onu durduracak değildi.

Bir düğmesini daha açarak nadir görülen, göz kamaştırıcı bir gülümseme takındı.

O kadar eğildi ki dirseği masadan kaydı ve kendini tutmak zorunda kaldı. Yol boyunca bir yerlerde komplocu bir şekilde birbirlerine sokulmuşlardı.

Ben, kadının bir düğmeyi daha açmasını ve sonunda ellerini yakasının kenarlarından geçirerek yakalarını ayırmasını izledi. Dantelli satenden bir ipucu gördüğünde, içinde isteksizlik yükseldi. Kadının gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı ama daha az sarhoş edici bulmadı.

Eğildi, dirseğini masaya dayadı ve göğsünü açarak elbisesinin önünü görmesini sağladı.

"Gördün mü?" dedi.

İçinde tuttuğunu bilmediği bir nefes verdi. Bir centilmen gibi gözlerini kaçırma çabalarına rağmen, kadının onu bakmaya çağırmasına karşı koyamadı. Elbisesinin kalıbı diğer tüm kıyafetleri gibi daracıktı ve yumuşak mavi keten göğsünü tamamen açıkta bırakıyordu.

Önü ilikli gömleklerinin asla göstermediği iri göğüslerini tutmaya çalışan kumaş şeridini görünce kalbi küt küt attı.

Boğazından yumuşak bir inilti yükseldi.

"Ben..." diye fısıldadı, parmaklarını göğsünde gezdirerek.

"Çok fazla şampanya içmişsin," dedi kendi kendine.

"Bir anahtarım var," itirafı ağzından döküldüğünde burnu hafifçe kırıştı ve göğüslerinin arasına sıkıştırılmış zinciri çekerek bir kolyeyi ortaya çıkardı.

Kolyenin görüntüsü soğuk su gibi yüzüne çarptı ve Ben, bir kolunu masaya, bir elini de sandalyesinin arkasına koyarak onu koltuğuna sıkıştırdığını fark etti.

İşinde geçirdiği onca yıldan sonra, eski bir Mısır eserini gördüğünde tanırdı. Malzemelerini, yöntemlerini, iş kalitelerini ve hatta zevklerini biliyordu.

Kolyeye uzandı ve elinin tersi Ben'in göğsüne değerek omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Titreme bir an için ayıltıcı oldu ve bir parçası şu anda elbisesinin önü yarıya kadar açıkken Ben'e doğru fark etti.

Buraya nasıl geldiğini bilse bile, bu şaşırtıcı bir şeydi.

Ben avucunun içinde küçük ve ağır duran kolyeyi inceledi. Sıra sıra dizilmiş telkari yaprakları olan bir lotus çiçeğiydi. Ortasındaki taş pürüzsüz bir peridottu. Ben onun gözlerini aradı ve gözlüklerini çıkarmak için uzandığında dudakları protesto etmek için ayrıldı, ama kelimeler boğazında durdu.

Tekrar kızın gözlerini inceledi ve kolyeye baktı. Tamamen aynı renkteydiler.

"Bunu nereden buldun?"

"Her zaman bendeydi. Bu bir aile yadigârı. Mezarın sahte kapısının ortasında lotus şeklinde bir taşın eksik olduğu söyleniyor. Sanırım eksik olan bu ve bunu yerine koyarsak kapıyı açabiliriz."

"Aile yadigârınız neden bu mezarın anahtarı olsun ki?"

Edith dirseğini masaya dayayarak başını gevşek bileğine yasladı.

"Bilmiyorum," diye iç geçirerek haykırdı. "Yüzyıllar boyunca herhangi bir noktada ailem tarafından bulunmuş ya da aileme hediye edilmiş olabilir. Belki de soyumdan biri onu bir tuhafiye dükkanında bulmuştur. Bu garip bir şey olmaz mıydı?"

Kadının söylediklerini bir araya getirirken Ben'in dudaklarından bir nefes fırladı. Mısır'ın en kötü şöhretli antik gizemlerinden birini çözmenin sırrının Edith'in sütyeninde saklı olduğunu düşünmek şok ediciydi. Ancak, Edith'in sütyeninde başka neler olduğu zihnini bulandırırken, yeni bilgileri işlemek zordu.

"Bu büyüleyici," dedi boğazını temizleyerek.

Kızın bakışlarını tutarak kolyeyi indirdi ve parmaklarını kızın göğüslerinin arasına daldırarak kolyeyi saklandığı yere geri koydu.

Elinin dizine dokunduğunu hissettiğinde eli dizini kavramak için dışarı fırladı ve adam hınzırca bir gülümseme çizdi. Elini oraya koyduğu kadar hızlı bir şekilde geri çekti ve bunun istemsiz olduğunu belli etti.

Elbisesinin yarısını göğsünün üzerinde birleştirirken kulağına yaklaşarak ekledi "... ama sen bir şey söyleyene kadar söylediğin hiçbir şeyi duyamayacağım.

elbiseni tekrar bir araya getir."

Kendini çok daha az çakırkeyif hissediyordu ve ne düşündüğünü hatırlayamıyordu. Parmakları düğmelerde yavaşça çalışırken gözlerinin içine bakmaya devam etti.

"Benimle flört mü ediyorsunuz Bayan Taylor?"

Aralarına daha güvenli bir mesafe koymak için sandalyesine geri oturdu, artık vücudunu bir soyunma odası perdesi olarak kullanmıyordu.

"İki gündür benimle flört ediyorsunuz Bay Brooks."

Kadehini onun elinden almak için uzandığında, birkaç kadeh şampanyanın verdiği rahatlıkla gülümsediğini fark etmedi. Fark etseydi, belki de kafasını boşaltmak için verimsiz bir girişim olarak kadehinin içindekileri bir dikişte içmezdi. Çabalarının aksine, bu sadece elinin neden artık onun bacağına olmadığını merak etmesine neden oldu.

"Evet, verdim. Soruma cevap vermediniz."

"Hayır, flört etmiyorum Bay Ben," diye mırıldandı, "sadece işime tutkuyla bağlıyım."

Kendinden memnun bir şekilde avucunu tekrar adamın bacağına götürdü.

Kasları onun dokunuşunun altında gerginlikle kasıldı. Şimdiye kadar ihtiyaçtan kaskatı kesilmişti. Ona yapmak istediği şeyler vardı - ikisinin de istediğini bildiği şeyler, ama bu gece olmayacaktı. Zaten çok fazla kutlama yapmıştı.

Bu düşünce, normalde sarsılmaz olan soğukkanlılığını istenmeyen bir öfkenin gölgelemesine neden oldu. Şimdiye kadar tanıdığı Edith muhtemelen tanıdığı en tutucu kadındı. Bu gece, Edith'in toplum içinde üstünü açmakta kendini rahat hissetmesi için sadece bir miktar şampanya içmesi gerektiğini öğrenmişti.

Ya daha önemsiz bir adamla yemeğe çıkmış olsaydı?

Bu düşünce elini kendi viski bardağından çekmesine neden oldu, avucunun içinde paramparça olmasın diye.

Yine de, en azından savunmasının geçici olarak sarhoş olmasının bir avantajı vardı. Onu bu kadar pervasızca baştan çıkardığı için bunu hak etmişti.

"Şimdiye kadar ne kadar... açık sözlü olmana rağmen," dedi, artık soğumuş olan bir sırtışıla. "Hâlâ bana anlatmadığın bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Elbette, özellikle de kolye göz önüne alındığında, bu takımda olmak için neden savaştığını anlıyorum. Ama yine de neden yalnız gitmeyi talep ettiğini anlamıyorum. Eğer lanetin herhangi bir unsuru doğruysa... şey, duygusuz görünme riskini göze alarak, kendiniz girmeden önce birkaç uşak göndermek isteyeceğinizi düşünürdüm. Birkaç aşağılık mezar soyguncusunun bir mumya tarafından avlanmasını görmeyi..." ona yukarıdan aşağıya baktı, "sana."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi, tekrar ona doğru eğildi, bu sefer avucunu göğsüne dayadı, yarı flört, yarı denge için. Dudaklarından küçük bir inilti kaçtı. Adam ona dokunmamak için elini sandalyesinin koluna sıkıştırdı.

"Evet, biliyorsun."

Savaşı kaybederek elini kaldırdı ve parmak uçlarını kızın çenesinde gezdirdi. Çenesini yukarı kaldırarak gözlerinin kendisiyle buluşması için cesaretlendirdi.

"Ne istiyorsun, Edith?"

"Ben sadece her kütüphanecinin istediğini istiyorum." "Sessizlik mi?"

Kızın kıkırdaması ikisini de güldürdü ve gerginlik dağıldı.

"Çok sertsin," dedi hülyalı bir sırtışıla ve göğsüne yasladığı eline baktı.

,"" diye içini çekti ve yakasını çekti.

Onun yorumu masumdu. O değildi. Akli hemen ona söylemek istedikleriyle doldu, vurabileceği hızlı ve kirli talepler

Başka bir kadına, özellikle de onlar bu kadar bariz bir şekilde tuzak kurarken.
Ama Edith ile değil.

Ona ne kadar sert olduğunu söylemek istiyordu. Göğsünü okşayan elini tutup ona göstermek istedi. Kendini avucunun içine bastırduğunda yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu. Kendisine rağmen söylediği bir şey onu her tahrik ettiğinde ona attığı bakışı. Trende kızı kucığına düştüğünde yüzündeki ifadeyi. Özlem duyduğunu ama korktuğunu söyleyen bakış. Kendi arzusundan korkuyordu. Ne kadar iyi olacağından korkuyordu.

Bu gece olmaz. Edith'le olmaz. O da korkmuştu. Daha önce hiç
Şu anda Edith'i istediği kadar kötü bir kadın.

Sadece bu bile endişelenmesi için yeterliydi ama dahası da vardı. Bir kadının bavulunu taşımayı hiç bu kadar istememişti. Bir kadını lüks bir otele yerleştirmeyi hiç bu kadar istememişti. Bir kadını akşam yemeğine götürmeyi hiç bu kadar çok istememişti ve bu yemeğin o güne kadar yediği en iyi yemek olmasını istemişti.

Tüm kariyerini insanlara istediklerini elde eden adam olarak isim yaparak geçirmişti. Güçlü, zengin, bağlantıları olan insanları. Bunca zaman boyunca hiçbir şeyi Edith'in aradığı şeyi bulmayı istediği kadar çok istememişti ve Edith'in henüz ne istediğini bile bilmiyordu.

Çatışma yüzüne, göğsünün sert kaslarında hissettiği gerilime yansımıştı. Adamın artık şaka yapmadığını görebiliyordu.

Ne olmuş ona?

"Kolyemi tekrar görmek ister misin?" dedi nazlı bir şekilde, dudaklarının onun boynuna ulaşır ulaşamayacağını merak ediyordu.

"Pekâlâ, seni yatağa götürme vakti geldi," dedi garsona başını sallayarak ve kızın elini gömleğinden çıkarıp masanın üzerinde tutarak parmaklarını onunkilerle kenetledi.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Sahra'nın bu kadar uzağında, çöl aklınızla oyunlar oynuyordu. Otel odasının terasından bakıldığında mezar avlunun hemen ötesindeymiş gibi görünüyordu. Ama şimdi yürüyordu, kaç adım atarlarsa atsinlar, mezar hiç yaklaşmıyor gibiydi.

Ve sonunda oradaydı. Rıhtımdan aşağıya indiğinde Edith makosen ayakkabılarının altındaki tuğlalara baktı. Turistler için eklenen yeni tuğlalar ile binlerce yıl önce döşenmiş orijinal tuğlalar arasında bir çizgi vardı. Bu tuğlalar, hayatını üzerinde çalışarak geçirdiği Mısırlılar tarafından örülmüştü.

Onlar onca yıl boyunca ona yoldaşlık ettiler. Kütüphanede onlarla vakit geçirdiğinde, tek başına olsa bile kendini hiç yalnız hissetmemişti. O zamanların çoğunun şu anda yaptığı şeyin özlemiyle geçtiği aklına geldi.

Şimdi ve o zamanlar arasındaki o eşikten adımını attığında, hayatı sonsuza dek bu anla bölünecekti. O ana kadarki tüm yaşamı olan çağda duruyordu ve geleceğine adım atmak üzereydi.

Geleceğin ne getireceğini bilmiyordu ama bugünün onu şekillendireceğini biliyordu.

Tam o sırada aklına lotus hakkında yanılması durumunda ne yapacağına dair bir plan yapmadığı geldi. Ben, etrafını kazamayacağınızı, dinamitle patlatamayacağınızı, yukarıdan ya da aşağıdan yaklaşılamayacağınızı söylemişti. Mezarı açmaya çalışan hiç kimse bunu başaramamıştı. Ve sadece bu da değil... hepsi kısa bir süre sonra zamansız bir ölümle karşılaştı.

Eğer bunu gün ışığında tekrarlama cüretini gösterseydi, Edith ona bu antik alanda ya da başka bir antik alanda neden asla dinamit kullanmaması gerektiğini tam olarak anlatırdı. Bunun mezarı sular altında bırakacak olmasıyla pek ilgisi yoktu ve Edith'in buna izin vermeyeceği gerçeğiyle ilgiliydi.

Onunla tartışmak dün gece bir seçenek değildi çünkü o yorgun ve.. fazla arkadaş canlısı.

Düşünceleri kendiliğinden dün geceye, yıldızlı bir avizenin altında Ben'le şampanya içmeye gitti. Bir eliyle hesabı öderken diğer eliyle parmaklarını birleştirdiğini görmek için aşağıya baktı. Sert çöl güneşinin altında, önceki gecenin anısı bir serap gibi görünüyordu. Yanlış hatırlıyor olması gerektiğini düşündü, çünkü hafızasında sandalyesinde bir yabancı oturuyordu. O şeyleri gerçekten söylemiş ve yapmış mıydı?

Sonra yine aklına takıldı... Ya lotus çalışmazsa? Ona nasıl ulaşacaktın? Yumuşak haşlanmış bir yumurta gibi tepesini kırmaya mı çalışırdınız, yoksa vahanın ötesinde yeraltından kazıp taşla dokunmadan önce aylarca, belki de yıllarca bu otelde mi yaşardınız? Yanında sadece bir aile yadigârı ve bu alanda sıfır deneyimle gelmişti.

Hayır.

Böyle bir şey . O da bunu biliyordu.

Aslında bunların hiçbirini merak etmediğini fark etti. Lotusun işe yarayacağından kesinlikle emin olmasaydı neyi merak edeceğini hayal ediyordu. Ama zihninde bir türlü kök salamıyordu. Bu işe yarayacaktı. Bugün o mezarın içinde olacaktı.

Çadırlarda mürettebatın pek çok üyesinin meşgul olduğunu ve ona dikkat çekici bakışlar attığını görebiliyordu. Elbette Ben haklıydı, tıpkı onun da bazı kategorilerde haklı olduğunu anlamaya başladığı gibi. Tam bir paçavra takımıydı. Oasis Argo'dan hiç kimsenin mürettebatta olmadığı doğru çıktı. Edith, bu da başka bir engel, diye yakındı. Burada kimsenin ev avantajı yoktu. Bu da işi daha beceriksiz bir hale getiriyordu.

Tuğlalardaki çatlaktan başını kaldırdı ve bugünün hayatının iki yarısı arasında nasıl bir ayrılık yaratacağını düşündü. Uzun rıhtımın aşağısında, üç kemerden geçerek ilk kapıyı gördü... Ben'in onu beklediği yeri.

Güçlü bacakları, hızla atan kalbini her bir direk dizisi arasında taşıdı; önce birinci, sonra ikinci, sonra üçüncü, sonunda çakal başlı ölümler tanrısı Anubis'in dev oniks ikiz heykellerinin arasından geçti.

Ben'le orada tanıştı ve yüzündeki acımasız ifadeyi gördü.

"Onlara şimdilik sadece biz olacağımızı söyledim," dedi ve mürettebata dönüp baktı. "Bu konuda emin olup olmadığınızı sorardım ama zahmet etmeyeceğim."

Genelde onun alaylarına kanardı ama bugün bunu yapamadı. Onun Kalbi göğsünde hızla çarpıyor ve midesinde sinirler uçuşuyordu.

Yüzündeki sert ifadeden bunu anlayabiliyordu. "Hey patron, nefes almayı unutma."

"Senin için her şey bir şakadan ibaret," dedi, öfke ya da acı duymadan, sadece bir gerçek olarak ifade ederek. "Bu kemerlerin arkasından gördüğün tek şey bir başka maaş çeki. Geldiğiniz son kazıdan ya da istediğinizi aldıktan sonra gideceğiniz kazıdan bir farkı yok. Tüm hayatım boyunca bunun için çalıştım."

an. Ve..." omzunun üzerinden baktı, bugün kazıda kimsenin onlara eşlik etmeyeceğine dair güvence vermiş olsa da, bilgi konusunda çok dikkatli olamazdı.

Şimdi ona baktı, "bunun neden bu kadar önemli olduğunu artık biliyorsun, profesyonel olarak değil, kişisel olarak."

"Konu siz olduğunuzda, bir fark var mı?"

Beyninin arkasında bir fısıltı başladı, bu da daha sonraya kadar beklemesi gereken başka bir endişeydi... Neden Ben'e bu konuda ki? Ona eşlik ederek göreceklelerinden haberdar olmalıydı ama ona gerekenden fazlasını anlatmıştı (ve göstermişti).

"Aslında yok. Bu benim kim olduğumun tamamı. Bu benim geçmişim, bugünüm ve geleceğim. Bu benim mesleğim, tutkum, mirasım ve hobim. Sadece bir firavunun hayatında beni tüm kariyerim boyunca meşgul edecek kadar gizem var."

Edith kapının ya da sahte kapının ya da kapı olarak da bilinen sahte kapının kabartmasını incelemek için döndü. Henüz emin değildi.

Ama gözüne çarpan ilk şey, hemen, nefesini tutarak Boğazını sıktı, göğsündeki kalbi kavradı, kabartmanın ortasındaki boşluktu.

Kapı, hakkında okuduğu kazınmış bir sahneyle kaplıydı. Bunu gerçek hayatta görünce tüyleri diken diken oldu.

Kapının ortasındaki dikişle birbirinden ayrılan iki figür, aşklarının hikâyesini anlatan sıra sıra hiyerogliflerle çerçevelenmişti. Kapının bir tarafında stilize edilmiş Ramses profili duruyordu, kollarını uzatmış, elleri kayıp taşın boş yerini kavıyordu. Diğer tarafta Ağlayan Engerek duruyordu, aynı pozu veriyordu, elleri nilüfer şeklindeki oyukta oraya ait olanı almak için açıktı.

Edith kapıyı incelerken Ben de onu inceliyordu. Edith izlendiğini fark edince ona doğru baktı ve Ben'in iki silahını da kılıflarından çıkardığını gördü. Edith onunla göz göze geldiğinde Ben iki tabancanın da horozunu önce birine sonra diğerine indirdi.

Öfkeyle ona doğru döndü.

"Ne sanıyorsun sen?" diye bağırdı.

"Merak etme," diye kaşlarını çattı ve yoğun bakışlarını kapıya sabitlerken onu görmezden geldi.

"Üç bin yıldan daha eski bir mezarın yakınında silahla ateş etmeyi düşünüyorsanız, bu konuda kesinlikle endişeleneceğim!"

Gözlerini mezarın kapısından ayırdı ve şimdi sert bakışları onun yerine kıza kilitlenmişti. Sadece gözlerindeki bakış bile kadının kanını dondurmuydu. Öfkesi önemli ölçüde bastırılmış olsa bile, boşuna, emredici bir ses tonunu korumaya çalıştı.

"Silahlarınızı atana kadar daha ileri gitmenize izin vermeyeceğim," dedi çekingen bir fısıltıyla.

"Ah Edith," ve biraz önce onunla dalga geçtiği mizah ortadan kaybolmuştu. Her şeyin onun için bir şaka olmadığı ortaya çıktı. Bu değil.

"Beni durdurmaya çalıştığını görmeyi çok isterim," dedi. "Şimdi bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Bir dahaki sefere yıllarca süren gayretli çalışman hakkında konuşmak istediğinde, bunu hatırlamak isteyeceksin-"

Yavaşça, neredeyse belli belirsiz, ona doğru ilerliyordu.

"Tüm o yıllar boyunca sen bir İngiliz kütüphanesinde çayını yudumlarken, ben yerin derinliklerinde, cesetlerle çevrili bu mezarlara giriyordum. Sen o çok sevdiğin acımasız firavunların lanetlerini okurken, ben çölde, karanlıkta, lanetlenmişlerin başına gelenleri görüyor ve acı çekiyordum."

Artık ona tepeden bakacak kadar yakındı ve genellikle sevimli bir çocuksu muziplikle parlayan yüzü tanınmaz haldeydi. Yaşadığı dehşet su yüzüne çıkıyordu.

"Eminim kadife bir ipin arkasında gözleriniz parlayarak Mısır'daki tüm mezarları gezmişsinizdir. Ama şunu bilin. Turistler için boşaltılmadan önce o kapının ardında ne olduğunu gördüm," dedi kesin bir ifadeyle, "Bu şeytani bir şey."

Edith dudaklarını ıslatıp gözlerini kaçırınca yumuşadı. Sözlerinin aciliyetine rağmen Edith onun yakınlığından rahatsız olmuş gibiydi. Yüzünün onunkinden bir santim uzakta olduğunu fark etti.

Ben doğruldu ve Edith'in kendini kemere yasladığını, avuçlarını arkasındaki taşa bastırdığını gördü. Neredeyse on yıllık mumyaların acımasızlığı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerken, Ben onu köşeye sıkıştırmıştı. Bir adım geri attığında, göğsü hızlanan nefesiyle inip kalkıyordu. Gözleri hâlâ korkudan kocaman olmuştu.

Kapının önündeki yerine doğru bir adım daha attı.
tepki verin, ama kesinlikle gerekenden daha fazla yaklaşmayın.

"Sana yaklaşan her şeyi tereddüt etmeden vuracağıma inansen iyi edersin. Rosetta Taşı'nı çapraz ateşte paramparça etsem bile umurumda değil." Öne doğru titrek bir adım attı, gömleğinin önünü oflayarak düzeltti ve kendine gelmeye çalıştı. Bu gibi anlar ona, Rosetta Taşı'nın Üstünlüğün onda olduğu düşüncesi ikisinin de eğlendiği bir masaldı.

Gerçek şu ki, Benjamin Brooks üstünlüğü ele geçirdiği için, Edith'in sanki yönetim ondaymış gibi davranmasına izin vererek kendini eğlendiriyordu. Edith hiçbir zekice anlaşmanın değiştiremeyeceği şeyi biliyordu. Bu keşif gezisinin ve belki de daha rahatsız edici olanın sorumlusu Ben'di... onun sorumlusu.

Sıcak hissetti. Güneş yüzünden miydi? Yoksa öfkeli miydi? Yoksa afrad mıydı? Kesin olarak bildiği tek şey, dışarıdan belli etmek istemediğiydi.

"Bu koruma işini biraz fazla ciddiye alıyorsun. Sanırım kafana girmesine izin verdin. Ben Greta Garbo değilim."

Şimdi gerginliği dağıtmak için şakalar yapan oydu. Aşağı bakarken çenesi büküldü, vereceği yanıtı düşünüyor gibiydi ama hiçbir şey söylemedi.

Edith gözlerini kapadı ve derin bir nefes alarak kendini toparlamaya çalıştı. Gözleri hâlâ kapalıyken öne doğru bir adım attı ve ellerini duvara koydu. Bunun duygusal bir egzersiz olması gerekiyordu; Ben'i ve diğer her şeyi bir kenara bırakarak şimdiki zamana, burada ve şu anda önemli olana dönme çabasıydı.

Ama gözleri kapandıktan sonra zihni kapıdan içeri girdi. Gördü ki Mezarın içini ve merdivenlerden oluşan bir tüneli sanki gerçekmiş gibi net bir şekilde gördü. Nefes nefese kalıp kapıdan geriye sıçrarken gözlerini açtı.

Ben öne atılmış, ona dokunmadan yakalamaya hazırlanıyordu. Kız ona gözlerini kırıştırarak bakarken, Ben kızın şok olmuş yüzünü inceledi, sonra gözlerini tekrar kapıya dikti ve olduğu yerde durdu.

"Gördüm..." dedi nefes nefese,

Ben başını salladı, kısa bir iç geçirdi, hâlâ bir şahin gibi kapıyı izliyordu.

Lotusu almak için eşarabının ve bluzunun düğmelerini karıştırırken, bu anı törenselleştirmeye çalışmasının aslında sadece oyalanmak olduğunu fark etti. Daha önce yanılıp yanılmadığını, lotusun sadece işe yaramaz bir biblo olup bilmek istememişti. Ama zihni tapınakla bağlantıya geçtiğinde ve kapının ardını gördüğünde, biliyordu. Tıpkı her zaman bildiği gibi.

Gerçektir.

Ben omzunun üzerinden bakınca, aldığı emirler doğrultusunda işçilerin neredeyse tamamının bugün için şehre geri döndüğünü gördü. Geriye kalan tek şey

Kazı iptal edildiği için muhtemelen bugün yapacak hiçbir şeyi olmayan, su kenarında oturan genç köylü çocuk. Edith boynundaki zinciri çıkarmış ve kapıya yaklaşmadan önce lotusa son bir kez bakarken Ben ona baktı.

Çöl güneşinde parıldayan pürüzsüz peridot nilüferi kaldırdı ve çukurun içine bastırdı. Tam oturmuştu.

Birdenbire mezar kolyeyi içine çeker gibi oldu, kolye taşla aynı hizada yerine oturdu ve tam o sırada kapılar geriye doğru kaydı ve etrafına kum serpilerek kapı kasasının dikişlerini ortaya çıkardı.

Ben, Edith'in kolunu tuttu ve onu devasa taş kapıların yolundan geri çekti, tam kapılar açılıp parıldayan bir duman bulutu onları içine alırken. Ben ve Edith toz dağılana kadar öksürüp yanan gözlerini ovuşturdular ve Edith tekrar görebildiği anda Ben'in elinden kurtulup tünelin merdivenlerinden aşağıya baktı.

"Gördüğüm şey buydu," diye haykırdı, "Bunu az önce gördüm. Kapılar!" diyerek ona geri döndü.

"Bu bir şey değil." Ben alaycı bir ifadeyle, "Bundan çok daha ürkütücü bir hal almak üzere," dedi merdiven boşluğunun dipsiz karanlığına bakarken.

Edith gergin bir hareketle ellerini belinde kavuşturdu.

"Nasıl bir his?" dedi, yüzü korkudan çökmüştü. "Ne?"

"Az önce Mısır'ın en ünlü arkeoloğu oldun."

"Önemli değil," diyerek şaşkın bir yarım gülümsemeye ona takıldı ve tünele geri döndü. "Burada aradığım şeyi bulduğumda... dünyanın en ünlü arkeoloğu olacağım."

"İşte" dedi Ben, kendisi için bir meşale yaktıktan ve çantasına daha fazla yanmayan meşale yerleştirdikten sonra ona bir yağ feneri uzattı.

Birbirlerine bir kez baktılar ve uzun merdivenden aşağı inmeden önce kısa bir dayanışma selamını paylaştılar.

Mezara indiklerinde adımlarının sürtünmeleri duvarlarda yankılanıyor, titreyen lambaları önlerinde uzanan şeyin çok azını gösteriyordu. Güneş ışığının ulaşabildiği yere kadar yürüdüklerinde ortalık zifiri karanlıktı. Karanlıkta yürümek, az önceki gergin alışverişten sonra bir rahatlama sağladı. Çürümenin ve merhemin nemli kokusu baskındı.

Edith burnunu çekti, kendi kendine umutla düşündü. O kadar da kötü değil.

Ben el fenerini kaldırarak yanlarından geçtikleri, diğer devasa kireçtaşı levhalarından ayrı duran yıldız şeklindeki tuğlaları aydınlattı. Her birkaç adımda bir aralıklarla dizilmişlerdi.

"Yıldız şaftları," dedi Edith usulca. Ben'in bir gece önce birlikte yemek yediği versiyonuyla yeniden bir araya gelmeye can atıyordu. Kendini onun öngörülemez öfkesinden korumak için değil, daha çok onun iyiliği için, vücudundaki her kastan yayılan huzursuzluğu gidermek için.

Onu sıkmaya karar verdi.

"Mezarların, özellikle de yeraltındakilerin içine inşa edilen hava delikleri, içindeki inşaatçılar nefes alabilirdi. Mezar tamamlandıktan sonra kapatılırlardı çünkü... şey, mumyaların nefes almasına gerek yok tabii ki," diyerek sırtıttı ve karanlıkta onun gözlerini buldu.

"İşte gördünüz," dedi ışığını patikaya çevirerek. "Nefes alan insanlar buraya ait değildir."

Bir platforma indiler ve Ben meşaleleri yakıp merdiven boşluğunun alt kısmının iki yanındaki yuvalara yerleştirdi. Loş ışık odayı doldurdu ve duvarlar boyunca uzanan birkaç eski mobilya parçasını aydınlattı. Burası bir

ön odada ve bir sonraki koridora geçmek için arkada bir kapı vardı.

Edith'in gözleri köşedeki tahta takılır takılmaz altın sarısı parıltılı bir dumanın içinde kaldı. Edith panikledi ve duman etrafında dönerken parıldaayan nefesini tuttu, saçlarının dallarını ve elbisesinin eteklerini savururken yanmaktan gözlerini sıkarak kapattı.

Ses kesilmeden önce Ben'in ona seslenen boğuk sesini duydu.

Kapalı.

Bir anda duman dağıldı. Gözlerini açtığı anda, eski Mısır kıyafetleri giymiş iki kişi gördü. Ağlı bir elbise ve altın takılar giymiş bir kadın ve belinde bir kumaş ve başlık olan bir adam. Edith nereden gelmiş olabileceklerini anlamak için etrafına bakındı. Oraya nasıl gelmiş olabilecekleri ya da ne yapıyor olabilecekleri aklının ucundan bile geçmiyordu ama sonra konuşmaya başladılar.

Edith onların eski Mısır lehçesiyle birbirlerine aşklarını itiraf ettiklerini anladı. Edith ileri doğru bir adım attı ama kendini rüyalarda olduğu gibi suyun altındaymış gibi hissetti. Onlara seslendi ama onlar sanki söylediği tek kelimeyi bile duymamış gibi davrandılar.

Kollarını boş yere salladı ama sonra gördüğü bir şey çarptı. Sevgilisi boynuna altın bir tasma takarken kadın arkasını döndü. Göğsünde Edith'in kolyesinin kolyesi parlıyordu. Altın tasmanın ucunda, göğüslerinin arasında duran taç mücevher lotustu.

Sonra kadının ona Ramses dediğini duydu. Çifti ve çevrelerini araştırdı ve fark etti ki... Geçmişe dair bir imgelem görüyordu. Yüzyıllar önce o tahtta neler olduğunu görüyordu.

Onların kısık seslerini ve hayaletin net olmayan görüntüsünü güçlükle seçebiliyordu ama yapabildiği kadarını bir araya getirmeye çalıştı. Ramses kadının nasıl kraliçe olacağından bahsetti ve kadın oğullarının başına gelecek kaderi sordu. Ramses, oğullarının henüz bir bebek olmasına rağmen, bir gün büyüüp ülkenin büyük bir hükümdarı olacağını söyledi.

Konuştukları sözler, oğlu Cepos'un firavunun oğlu olduğunu ortaya çıkardı. İlk oğlum.

Edith'in görüşü, tarihi değiştirecek bir haberle karşılaştığında tünele girdi.

Sonra da parıldayan bir duman hortumunun içinde kayboldular.

Göz ucuyla odanın karşı tarafında, duvara dayalı sığ bir bankın yanında bir hareket gördü. Ramses'le birlikte tahtta oturan kadındı bu ve şimdi yanında küçük bir çocukla oturuyordu. Başında safir bir bokböceği olan oğlu Cepos'tu bu. Çocuğun üzerine titriyordu ve ona bir gün kral olacağını söylerken gururu gözlerinden okunuyordu. Genç çocuk, annesi kraliçe değilse kral olamayacağını söyledi ve annesi ona kraliçe olup olmamasının önemli olmadığını söyledi. Önemli olan tek şey varisin kaderi.

Bu arada Ben ellerini Edith'in yüzünün önünde tekrar salladı ve çılgına döndü. Odanın içinde anlaşılmaz bir şekilde kendi kendine konuşarak dolaşıyordu - ama asıl endişe verici olan gözlerine ne olduğuydu. Gözlerine opalesan bir sır gelmiş ve onları tamamen donuk hale getirmişti. Tam panik damarlarına sızmaya ve buz gibi içinden geçmeye başlamıştı ki Edith'in gözleri açıldı ve sendeleyerek geri çekildi.

"Edith!" Ben yarı rahatlamış, yarı da onun ruhsal durumunu değerlendirmek için bağırdı. "Ben..." dedi uzanarak.

Öne doğru bir adım attı ve elleriyle belini sararak onu sabitledi. Kız hızla gözlerini kırptırıyor ve adam eğilerek ona yaklaştı.

ve gözlerini arıyor.

"Görebiliyor musun?"

"Biraz... geri geliyor..."

"Görüşün geri mi geliyor? Az görme yetinizi mi kaybettiniz?"

"Hayır," dedi, daha uyanık hale gelerek. "Görebiliyordum... Geçmiş görebiliyordum." Sonra gözleri onunkilerle buluştu.

"Ramesses'i gördüm ve... şey, o olmalıydı, Ağlayan Engerek olmalıydı. Tıpkı M.Ö. 1200 yılında olduğu gibi giyinmişlerdi. Ağlı bir elbise giyiyordu ve Ben, bir yaka takıyordu, altın, boncuklar ve kuzgunlarla süslü bir kraliyet yakası ve taç mücevheri olarak benim lotusum vardı. İşte nilüferim oradan geliyor," dedi, gözleri biraz vahşi bakıyordu. Ben onun her tarafını aramaya devam ederken hafifçe yanağına dokundu, yüzü endişeyle çarpılmıştı. "Muhtemelen bunun kulağa çılgınca geldiğini düşünüyorsun."

"Bence buraya gelmek istemen çılgınca. Ama..." dedi, omzunun üzerinden etrafına şüpheyle bakarak, "Sana söyledim. Böyle yerlerde neler olduğunu gördüm. Gözlerin... bembeyazdı." dedi omuz silkerek, gözlerine tam olarak ne olduğunu anlatamıyordu; süt gibi girdaplı bir parlaklık kazanmışlardı. "Bağırıyordun" diye devam etti.

"Özür dilerim, ben... fark etmemiştim," dedi, bir adım geri çekilerek Omuzlarını kendine doğru çekmeden önce yanağına dokundu. "Hey, özür dileme. Hadi buradan gidelim, sanırım bu kadar yeter.

bir günlüğüne. Yarın ekip gelip burada ne olduğunu anlamaya başlayabilir ve eserleri tanımlama konusunda biraz ilerleme kaydedebilir."

"Bekle, burada bir kapı daha var, bu kapı mezarın geri kalanına açılıyor," dedi ve fenerini kaptığı gibi adamın yanından geçerek kapıyı incelemeye giderken biraz tökezledi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, yeni doğmuş bir tay gibi sallanırken onu kolundan tuttu.

"Yarın tekrar gelebiliriz. Sanırım sana biraz hava aldırmalı ve burada olmanın herhangi bir yan etkisi olup olmadığını görmeliyiz..." temkinli bir şekilde etrafına bakındı, "yan etkileri."

"Tamam," dedi, hâlâ biraz şaşkıındı. İkinci kapıya bakıyor ve hiyeroglifleri okuyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Yürüyebilir misin?" Adamın onu ölçüp biçerken genellikle takındığı kurnaz ifadeyi takınmadığını fark etti. Adam onu yaralanma açısından tarıyor, görüşünün onu nasıl etkilediğine dair bir teşhis koymaya çalışıyordu.

"Teşekkür ," dedi.

"Edith, sana yürüyüp yürüyemeyeceğini sordum," ona doğru hızlı bir adım attı ve tekrar yanağına dokunarak yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Beni duyabiliyor musun?" dedi, gözlerini ileri geri hareket ettirerek.

Dikkatini ona ve kapıdan uzağa çevirdi.

"Hayır, seni duydum, gayet iyi duyabiliyorum. Yürüyebiliyorum. Yaralı değilim Ben," dedi gömleğinin önünü tutarak. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Benimle geldiğin için, bunu yaptığın için teşekkür ederim."

Trende onu nasıl nazıkçe idare ettiğini ve ona lüks bir otel odası ayarlamak için nasıl cesurca bir iyilik yaptığını düşündü. Bir mezara girmekten ne kadar nefret ettiğini ve bunu kendi yöntemiyle yapmanın ona neye mal olduğunu düşündü. İlk kez, o kabul etmeseydi bu işi asla alamayacağını fark etti.

"Burada olmanın benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz. Bugünün ne kadar önemli bir gün olduğunu bilemezsiniz."

O gün ilk kez onun gülümsediğini gördü. Yaramaz ya da nazlı bir gülümseme değildi bu. Yüzündeki sıkıntılı ifadeyi kıran gerçek bir gülümsemeydi.

"Şimdi bir şeyler duyduğumu düşünüyorum," diye kıkırdadı.

Başparmağını tozlu yanağında gezdirdi, parmaklarını ensesinde dolaştırdı.

"Hangi süslü hayalet sana birdenbire benden hoşlanmanı söyledi?"

Gömleğindeki tutuşunu bıraktı ve adamın elini yüzünden çekti. Ama o da gülümsüyordu.

"Senden hoşlandığımı kim söyledi?"

"Benden hoşlandığını zaten biliyordum. Sadece bunu anlamayı bekliyordum." Adam ona takılıyordu ama kızın kaşı seğirdi ve yere baktı. Onun haklı olmasını istemiyordu.

"Her neyse, onlara daha sonra teşekkür edebilirim. Hadi buradan defolup gidelim."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Otele döndüklerinde, yıkanıp üstlerini değiştirdiklerinde gün sona ermek üzereydi. Ben onu akşam yemeği için odasına gönderdi ve dinlenmesi için ısrar etti. Odalarına döndüklerinde onu bir daha göremeyince sessizce hayal kırıklığına uğradı.

Ertesi gün ekip mezarı kataloglamakla uğraştı ve Edith için ikinci kapı da dahil olmak üzere önemli yazıların raspalarını geri getirdi. Gün boyunca mezarın duvarlarından çıkarılan tüm metinleri, kendi imgelem anısını ve ikinci kapının önünde durduğunda olanları gözden geçirdi. Zihninde bir teori oluşmaya başlamıştı.

Öğleden sonra geç saatlerde Ben kapısına geldiğinde içinde bir heyecan şimşeği çaktı. Normalde soğuk ve donuk görünmeye çalışsa da, bu sefer bunu yapmak onun yararına değildi.

Edith'in odasının terasındaki bistro masada, ellerinde minyatür Türk kahvesi fincanları, meyve ve peynir tepsisiyle oturuyorlardı. Gördüğü rüyanın detaylarını Ben'e anlatırken, kelimelerin aceleyle dökülüşü, mezardan ayrıldıklarından beri ona anlatmak için ne kadar hevesli olduğunu ele veriyordu.

Gördüğü her şeyle ilgili heyecanını, düşüncelerini ve duygularını Ben'e olduğu gibi utanmadan ifade etmek onun için gerçekten heyecan vericiydi. O benzersiz bir şekilde onu anlayabiliyordu çünkü kendi

Arka plan. Edith'in keşiflerini anlatırken sıkıntı duymayan bir iş arkadaşı ya da tanıdığı olmamıştı. Onunla birlikte, hayatında kimsenin ne yapacağını bilemediği gerçek bir versiyonu olabiliyordu.

Bu konuda konuştukça daha az sarsılıyor ve olanların gerçekliğini daha iyi kavrayabiliyordu. Ben'in onu en ufak bir şekilde sorgulamaması da buna yardımcı oldu.

Belki de gerçekten orada olduğu ve onda gördüğü her şey kendi başına ikna edici olduğu içindir. Belki de mezarlarda gördüğü dehşet, önerdiği gibi, onun yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi. Belki de... uzak bir ihtimal de olsa onu ciddiye aldığı için sözlerine inanmıştı. Hiç alışık olmadığı bir his; üstelik tanıştıkları gün en az şüphe duyacağı kişiden.

"Eğer İsfetheru Ramses'in ilk oğlunu doğurmuş olsaydı, Cepos tahtın yasal varisi olacaktı."

"Evlenmeden önce bir piç babası olma skandalı İsfetheru ve Cepos'u kraliyet ailesinde yer almaktan diskalifiye etmez miydi?" Ben kahvesinden bir yudum alarak sordu.

"Eski Mısır aslında böyle değildi. Evlilik öncesi seksle ilgili herhangi bir damgalama yoktu. Hatta eski Mısırlılar keçi bağırsaklarını kullanarak tarihteki ilk koruyucu ilaçları icat ettiler-"

Ben'in kahvesini yudumlarken boğulması ve su içmek için uzanırken soluk soluğa kalışının kahkahaya dönüşmesiyle bölündü. Kadın ona tiksintiyle baktı.

"Özür dilerim. Siz aslında inanılmaz derecede iri bir okul çocuğu musunuz?" "Sadece bu kahve çok sıcak," diye kıkırdadı, gözündeki bir damla yaşı silerek

göz. Adam sandalyesinde geriye yaslanıp kendini toparlamak için derin bir nefes aldığı anda, kadın da gülümsüyordu. Onu görmeyi tercih ederdi

kaba bir konu karşısında kontrolsüz kahkahalar atarken, dünkü taş suratlı görev yöneticisinden çok daha iyiydi.

"Benim modern bir kadın olduğumu hatırlamaya çalış, Ben. Gelecekte, seks gibi henüz tartışmak için yeterince olgun olmadığın konulardan bahsetmekten kaçınacağım."

"Bütün gün seks hakkında konuşabiliriz," diye karşı çıktı. "Hazırlıksız yakalandığım için özür dilerim. Keçi bağırsaklarının bu kadar kullanışlı olduğunu kim bilebilirdi ki?" Kahkahasını yine bastırdı.

Ona gözlerini devirdi.

"Her neyse, dediğim gibi... nerede kalmıştık..." diye sordu Sahra ufkuna bakarak, raydan çıkan düşünce zincirini toparlamaya çalışarak.

"Prezervatifler," dedi alçak bir sesle.

"Ben!" diye tersledi, ellerini kolçaklara dayayarak sandalyesinde doğruldu.

"Oh, şimdi kim olgunlaşmamış?" diye alay etti.

"Eski Mısır'da kraliyet ailesi içindeki hiyerarşik aile yapısını tartışıyordum,-"

"Oh, şimdi hatırladım, modern bir kadın olduğunu . Söyle bana.

Bu konuda daha fazla konuşalım," dedi dirseklerine yaslanarak. Adamın yakınlığı, sesinin tonu ve ona bakış şekli kızın yanaklarının kızarmasına neden oldu.

Onunla sadece dalga geçtiğini sanıyordu ama verdiği tepki masadaki havanın değişmesine neden olmuştu. Niyeti onu rahatsız etmek değildi ve onu okumakta inanılmaz derecede zorlanıyordu. Tedbiri elden bırakmayarak, en azından sataşmasının onun dikkatini dağıttığını düşündü. Şu anda, geçirdiği karmaşık birkaç günle ilgili aklından geçenleri paylaşmaya çok ihtiyacı olduğunu varsayıyordu, bu yüzden ona tarafsız bölgeye geri dönmek için en kolay yolu sağladı.

"Eğer evlilik öncesi seksle ilgili herhangi bir yaftalama yoksa ve Cepos tahtın gerçek varisiyse, o zaman İsfetheru tarih boyunca entrikacı, hırslı bir engerek yılanı olarak görülerek haksızlığa uğramış gibi görünüyor - oysa gerçekte oğlu adına tahtta hak iddia etmesi geçerliydi."

"Aynen öyle." diye yanıtladı.

Edith sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir tutam saçını düzeltti. Kanının soğuması için bir an durakladı. Zihinsel olarak mezarla ilgili bilimsel değerlendirmesine geri dönmeye çalışırken aklına kısa bir soru geldi.

Neden bana hissettiriyor?

Bu düşüncüyü, Ben'le geçirdiği her gün daha da derine inen, rahatsız edici bir dürtüyle yüzleşmekten kaçınmak için çaresizce, ortaya anda reddetti. Hatta belki de her an.

Düşünceleri doğru yolculuk yaparken kahvesinden bir yudum aldı.

Ben, kızın kendisine baktığında yine soğukkanlı, kıvrak zekâlı bir kütüphaneci olduğunu ve başörtüsünü biraz fazla sıkı düğümlediğini gördü. Kadının kendi iyiliği için varsayılan zihniyetine geri döndüğünü görmekten memnundu.

Ancak... kızın, kendisiyle dalga geçilmesine gerek kalmadan ve sonrasında yanlış bir şey yapıp yapmadığını düşünmek zorunda kalmadan, ona farklı bir yönünü göstermeye gönüllü olup olmayacağını merak ediyordu. Kızın her ilerleyişinde ve geri çekilişinde daha da doyumsuzlaşan, içinde sinirli bir sızı oluşmaya başladığında, masanın altında endişeyle zıplayan bacağının farkında değildi.

Uzun bir süre düşündükten sonra devam etti.

"Bundan daha fazlasıydı. Sadece kan bağı değildi. Ona bir söz vermişti. Bunu gördüm. Tasmayı ona bir söz olarak verdi. Ona, onun

Kraliçe. Yani aslında ihanete uğrayan oydu. O ve oğlu. Oğulları."

"Sanırım bu, Nefertari lehine onu bir kenara atma gerekçesine bağlı. Edep uğruna sözünü mü tutmadı, yoksa istediğini elde etmek için en başından beri ona yalan mı söyledi?"

"Hayır," diye başını salladı Edith. "Onu seviyordu. Eğer onu sadece cinsel bir boğuşma için oyalıyor olsaydı, ona bu dalkavukça ihtişamlı dinlenme yerini inşa etmezdi. Sadece bu da değil, ben gördüm. Onu seviyordu. Nihayetinde, bir kralın yapması gerektiği gibi, ülkesi için doğru olan seçimi yaptığından şüpheleniyorum. İsfetheru kalbinin kraliçesiydi ama Nefertari Mısır için doğru kraliçeydi."

"Bu onu benden daha iyi bir adam yapar," dedi dalgınca, peçetesini masaya fırlatarak.

"Neden, böyle bir durumda sen ne yapardın? Aşk ülkeye tercih etmek mi?"

"Şey, benim bir ülkem yok, bu yüzden ilk işim bir ülke bulmak olurdu. keçi-"

"Dur!" diye bağırdı, ikisi de gülerken omzuna vurdu. Kahkahaları dindiğinde, adam azalan günün değişen altın ışığında ona hayranlıkla baktı. Adam düşüncesini böldüğünde, ülkesi olmadığını söylerken ne demek istediğini düşünüyordu.

"Peki, bir sonraki mücadeleyi nasıl kazanmayı düşünüyorsun?"

Kızın yanıtı şaşkın bir bakış oldu.

"İkinci kapı. Gömleğinizde başka mücevher var mı? Ya da Belki jartiyerine takılmış bir broş?" "Pek sayılmaz," dedi gözlerini devirerek.

"Ama biraz ipucum var. Görüşüm başladığı gibi sona erdi. Ben parıldayan bir duman bulutunun içindeydi. Duman dağılmadan ve imgelemi görmeden önce, onun eski Mısır lehçesinde 'benim gerçek

geçmiş.' Ve sonra yine, imgelemimden çıkarken, duman dağılmadan önce, onun 'gerçek adımı söyle' dediğini duydum. Ve sonra ikinci kapı setinin üzerindeki hiyeroglifler bir büyüydü... ama tamamlanmamıştı. Bu daha önce de gördüğüm bir büyü ama her zaman bir isim içeriyor."

"Bu yeterince kolay, onun adını zaten biliyorsun."

"Ama gerçek adını bilmiyoruz. O zamanlar, biri işlediği suçlar nedeniyle öldürülüp utanç içinde gömüldüğünde, adını değiştiren bir lanet töreni yapmak yaygındı. Sonra da tarih boyunca onları cezalandırmak için bir silme eylemi olarak yeni isimle kaydedilirlerdi. İsfetheru'nun durumunun da böyle olduğundan hep şüphelenmişimdir, sadece kötü şöhretli suçları nedeniyle değil, isminin etimolojisi nedeniyle de. Mısırcı bir kelime olan "isfet" kötülük yapan, "heru" ise uzak anlamına gelir. Dolayısıyla, her gösterge bu ismin ona bir ceza olarak verilmiş lanetli bir isim olduğuna işaret etmektedir. Gerçek adı altında yaşamı ya da ölümüyle ilgili hiçbir kayıt olmayacaktı."

Edith sandalyesinde öne doğru eğilmişti. Ben onun gözlerindeki ateşten bir tür hipotez kurduğunu anlayabiliyordum.

"Ama?" dedi, devam etmesi için ellerini açarak.

"Ama... doğumuna dair bir kayıt olabilir. İmgelemimde dövmelerini gördüm ve bunları hangi aile soyundan geldiğiyle eşleştirebilirim. O zaman, yaklaşık tarihleri kullanır ve doğum ve ölüm kayıtlarını çapraz referans alırsam, karşılık gelen bir ölüm olmadan kaydedilmiş bir doğum bulabilirim."

"Bu bilgiyi nereden buldun?"

Edith'in gözleri masanın üzerinde gezinirken, zihni de davasını nasıl sunacağını dikkatle planlıyordu.

"Şey... Birkaç seçenek var ama... Bu derin ve karanlık kayıtlar gibi bilgiler halka açık değil. Yeni krallık dönemine ait ciltlerin Kahire'deki kendi kütüphanemde bulunmadığını biliyorum. İskenderiye'deki arşivlerden edinmek isteseydim, resmi bir talep göndermem ve randevu beklemem gerekirdi."

"Pekâlâ, bu mantıklı," diye kabul etti Ben.

"Randevu almam biraz zaman alabilir, hatta haftalar sürebilir." "Bu kazının yıllar olmasa da aylar sürmesi bekleniyor. İlk kapıdan kolayca geçebilmek için son derece nadir bir boşluk bulmuşsunuz.

çoğaltılabilir. Tabii eğer içinde başka bir anahtar saklamıyorsan-"

"Hey," diye uyardı onu, ters ters bakarak.

"-bavul," diye bitirdi hınzır bir sırıtışla. "Bu çok daha muhtemel Bu kazının geri kalanı, kıyaslandığında acı verici derecede yavaş ilerleyecek."

Ellerinin kucağında kıpırdanışını izledi ve ona cilveli bir şekilde bakarak dudağını ısırdı.

"Ama?" diye inledi.

"İhtiyacım olan referans kitaplarının kopyalarının olduğunu bildiğim bir yer var, özel bir kütüphane. Koşullara bağlı olarak en mantıklısı bu ve bana en hızlı şekilde bilgi sağlayacaktır."

Beklentiyle ona göz kırptı.

Çantasının kilidini açarak süslü, kabartmalı bir zarf aldı. Zarfı açtı ve kartı masanın üzerine koyarak ona doğru kaydırды.

Ben, zarif altın kaligrafi ile yazılmış sözcükleri gözden geçirirken mırıldandı. "Şu kişinin evindeki hayır galasına katılmanız için içtenlikle davetlisiniz..." Kafasını inanamayarak sallarken gözleri Edith'inkilere kaydı.

"Pimsley? Pimsley'in özel kütüphanesine mi girmeye çalışıyorsun?" Davetiyeye tekrar baktı "Yarın gece mi?"

Gölümsedi ve cevabı zaten bildiğini ima edencesine omuzlarını silkti.

"Sana asla izin vermez. Pimsley'i yıllardır tanırım, evine gittim. Paranoyaklığıyla ünlüdür. Evinin özel kimseye güvenmez."

"Görüyorsun ya, sanırım beni tam olarak istediğim yere götürme konusunda çok yetenekli birini tanıyorum," dedi ve dirseklerini masaya dayayarak, tıpkı birkaç dakika önce onun yaptığı gibi imalı bir sırıtışla.

Adamın kaşları birbirine yaklaşp çenesi sertleştiğinde, kız kirpiklerini ona doğru kırıştırdı.

"Unut gitsin. Otel odana dönüp Alexandria'ya bir mektup yazmaya başlasan ve çölde nasıl vakit geçirmek istediğini düşünsen iyi olur. Eğer düşündüğüm şeyi öneriyorsan, bu saçmalığın da ötesinde. Zaten Kahire'ye zamanında varamayız."

"Ne istediğimi bilmek için yanıp tutuştuğunu sanıyordum." "Bu doğru ve sen hala bana söylemedin."

"Size az söyledim."

"Bana mezarda ne aradığını söylemedin. Dünden beri uydurduğun saçma sapan bir planı anlattın sadece. Seni burada aşırı aktif hayal gücün ve bir yığın yeni mumya çizgi romanıyla yalnız bırakmamalıydım."

"yapan o değil. Son birkaç gündür bana öğrettiklerin yüzünden oldu."

"Neymiş o?"

"Hayatta istediğiniz her şeyi elde etmenin sırrı... büyük, güçlü bir adamın sizin için elde etmesini sağlamaktır."

"Tamam, saçmalamayı kes. Böyle bir şey olmayacak." Kollarını kavuşturdu ve

gözlerini

kaçırdı.

"Neden

olmasın?"

"Neden?" diye bağırdı. "Neden bu kazıyı finanse eden adamın düzenlediği siyah kravatlı gala için Kahire'ye geri dönüp kütüphanesine girmiyor ve özel koleksiyonundan nadir bulunan bir dizi referans kitabı çalmıyoruz?"

Çay fincanına baktı ve dramatik bir şekilde suratını astı. "Edith.

Hayır." diye homurdandı.

"Lütfen, Ben?" diye yalvardı ve elini onun huzursuz dizine koydu, Anında hareketsiz hale getirdi. Adamın kalçasının avucunun altında gerildiğini hissedebiliyordu. Adamın eline bakarken derin bir nefes aldığını gördü. Uzun bir an boyunca yüzünde bir çatışma fırtınası vardı.

Sonunda gözlerini kapadı ve dişlerinin arasından acı dolu bir nefes verdi ve sesi teslimiyetle kalınlaşarak konuştu.

"Bugünkü son treni kaçırdık," dedi keder içinde, elini kaldırarak. Hülyalı kahverengi gözlerini tekrar onunkilere dikti. "Ama acele edersek gece vapuruna yetişebiliriz."

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Nil'den gelen esinti kamarasının sancak tarafındaki pencerelerinden içeri süzülürken EDITH yorganın altında dönüp duruyordu. Zihni son birkaç gündür aklına gelen pek çok düşünceyle dolup taşıyordu. Daha önceki her gece o kadar yorgun oluyordu ki, başı yastığa değmeden uyuyakalıyordu. Ama bu gece o kadar çok duyguyla doluydu ki uyuyamadı.

Öncelikle, zihninin gözü mezardaki görüntüsünü tekrar tekrar oynatıyordu ve her seferinde daha fazla ipucu yakalıyor gibiydi. Kadının dövmelelerini mümkün olduğunca doğru bir şekilde çağırmaya çalışmak için anılarını inceledi. Referans kitaplarına ulaştığında, birbirine benzeyen dövmeler olacağından ve onları ayırt edemeyeceğinden korkan bir yanı vardı.

Aklında yarın katılacakları gala vardı. Resmi bir davette kadınların yerine getirmesi gereken yükümlülükleri ve ne giyeceğini düşünerek endişelendi. İlk kez, Pimsley'in evine izinsiz girdiği için tutuklanabileceği aklına geldi ve sonra onun nasıl bir adam olduğunu ve suç duyurusunda bulunup bulunmayacağını merak etti.

Ben'e sorabilirdi, o bilirdi. Ne kadar umutsuz olduğunu düşünürsek bu planı protesto ettiyse, muhtemelen Pimsley'in o kadar da yüce gönüllü olduğunu düşünmemiştir.

Gazete patronu ofisinde, biraz küçümseyici olsa da yeterince zararsız görünüyordu. Ama o zamandan beri Ben, Pimsley'nin daha kötü niyetli olduğunu ima eden pek çok şey söylemişti. Örneğin, gurur duyduğu belli olan kazanımlarla dolu bir evi neden bu kadar gizli tutuyordu? Sadece eşyalarına karşı korumacı mı davranıyordu... yoksa saklayacak bir şeyleri mi vardı?

Her seferinde biraz uyumak için kafasının içindeki gürültüyü susturmaya çalıştı,

İşte o zaman Ben'i düşündü.

Zihninin o köşesi cevaplanmamış sorularla doluydu. Aralarında neler oluyordu? Adam onunla dalga geçmeye meyilliydi ama onun her kadına böyle davranacak türden bir adam olduğunu düşünüyordu. Bu da ona galayı düşündürdü. Onu orada diğer kadınlarla kaynaşırken ve onlara o dayanılmaz gülümsemesini gösterirken görecekti miydi? Daha önce bunun gibi birçok galaya katılmıştı ve onun gecenin en gözde dans olacağını şimdiden biliyordu. Çok yakışıklıydı. Uzun boylu. Büyüleyiciydi. Bekâr. Zeki. Zekiydi aslında.

Onu başka kadınlarla flört ederken görse ne hissederdi? Cevap ona tutarlı bir düşünceden ziyade bir his olarak geldi.

Derin derin içini çekti.

Sonra aklına geldi ki, eğer bir sevgili bulmayı denerse, oradaki kadınlardan herhangi biri tarafından, ondan aldığından çok daha sıcak bir karşılama ile karşılanacaktı. Bu garip ortak yolculukta tanıştıklarından beri ona tıslamaktan başka bir şey yapmadığı doğrudu. Ancak, bir gün önce mezarda itiraf ettiği gibi, Ben birlikte geçirdikleri kısa süre içinde birçok kez ona doğru olanı yapmıştı.

Şu andan itibaren, minnettar olmak için daha da fazla nedeni vardı. Onun şimdiye kadarki en büyük iyiliği olacak şeye doğru gidiyorlardı. Ona karşı en iyi davrandığı anın, kendisini Kahire'ye götürmesi için onu kandırdığı an olduğunu fark ettiğinde göğsünü bir utanç duygusu sıktı.

Bir suç işlemek
için. Patronlarına
karşı.

Bu onun için başlı başına bir gizemdi. Kadınsı cazibesini hiçbir zaman profesyonel bir strateji olarak kullanmamıştı. Daha önce bir erkek meslektaşına karşı profesyonellik perdesini hiç indirmemişti.

Bu tehlikeli bir emsal teşkil ediyordu, bir iş ilişkisini hızla mahvedebilecek kaygan bir zemindi. Erkek egemen bir alanda çalışan bir kadın olarak bu durum zaten baştan beri tehlikeliydi. Üstelik bu, kariyerinin en önemli göreviydi. Bu proje boyunca Benjamin Brooks ile ortak olacaktı. Riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı ve ateşle oynamak için hiç bu kadar kötü bir zaman olmamıştı.

Gece geç saatlere kadar düşündüğü sığınagında, onu suçlamaya çalışmak faydasızdı. Başından beri onun hesaplı cazibesinin, dengesini bozmak için bir komplo olduğundan şüphelendiği doğruydu ve bu yüzleşmenin galibi, çok arzulanan Lanetli Argo Mezarı üzerinde onu bırakacaktı. Ama gerçeği biliyordu. Ben ne zaman onun yakasının altından ateşi başarıyla yaydığını görse, aynı hızla geri çekiliyordu.

Öğleden sonra çay içerken aralarında geçen konuşmalar Edith'in kışkırtıcı olduğunu kanıtlıyordu. Bütün bunların altında yatan soru şuydu... neden?

Edith neden kariyerinde kadınlığını en aza indirmenin her zamankinden daha önemli olduğu bir anda Ben'e kirpiklerini kırpıştırıyordu?

Neden galada daha anlayışlı kadınlarla flört etmesin ki? Neden umursasın ki?

Neden her uyumaya çalıştığında düşüncelerinin çift kapısından içeri giriyordu?

Henüz kabul etmediği daha derin bulmaca şuydu... neden
Daha önce hiç hissetmediği bir şekilde mi hissetti?

Şimdi, yanı başında titreyen kandil dışında karanlıkta kalan, sessiz ve hafifçe sallanan odada uyanık bir halde düşündü. Bir düzineye yakın erkekle çıkmış ve öpüştü. Birkaçıyla yakınlaşmıştı.

Ama Ben'le ilgili bir şeyler farklıydı. Sanki görünmez bir eşik vardı ve onu geçecek kadar yaklaştığı her seferinde, vücudunda daha önce donmuş olan hisleri uyandırıyor. Kalbi hızlanıyor, nefesi kesiliyor ve her yeri kızarıyordu. Ve başka bir şey, daha derin bir şey.

Arzu.

İşte buydu, daha önce hiç deneyimlemediğinden emin olduğu o zor unsur. Diğer erkeklere karşı hissettiği şeyin arkadaşlık ve fiziksel yakınlığın düşkünlükten kaynaklanan bir karşılık olduğunu fark etti. Onu takip etmişlerdi ve o da kabul etmeye karar vermişti. Şimdi bunu hissettiğine göre, hiçbir erkeği Ben'i istediği gibi istemediğinden emindi. Bu yüzden ne zaman yeterince yakın olsa, ne zaman ona o aceleci hissi verse konsantre olmak çok zordu. Çünkü ona doğru çekiliyordu. Onu öpme, ona dokunma, trende olduğu gibi vücudunu kendi vücudunda hissetme dürtüsüyle savaşıyordu.

Ben'in kucağına inmenin farklı bir sonucunu hayal ederek, mavnanın yumuşak hareketiyle uykuya daldığı düşünce buydu.

Bilinçaltındaki bir farkındalık tarafından uyandırıldığında uykunun sığ bir evresine yerleşmişti. Gözlerini açtığı anda yatağının üzerinde gezinen iri bir insanın bulanık hatlarını gördüğünde korku sıktı, ama sonra dehşet aynı hızla dağıldı.

Uyandıktan sonra aldığı ilk nefes ciğerlerini onun kokusuyla doldurdu; teni teninden ayrılırken onun yanında durarak aşına olduğu bir kokuydu .

Güneş tarafından ısıtılmış.

"Ben!" dedi yatakta doğrulup, "Burada ne yapıyorsun?"

Daha önce ellerini omuzlarının iki yanına koymuş, onun üzerine eğilmişti ama kadın ayağa fırlayınca yavaşça eğilip yanına oturdu. Sanki onu uyandırmak istememiş gibi, o da şok olmuştu. Belki de ona acilen bir şey söylemesi gerekiyordu ve hâlâ uyanık olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu adam sessiz kaldığında.

"Hayır," dedi adam ve kadın onun ağır ağır nefes aldığını gördü, sanki tersi değil de onu korkutmuş gibiydi.

Ben kendini içinde bulunduğu duruma inanamıyordu. Kamarasında volta atarken kızın uykuya daldığını düşünmüştü ama görünüşe göre kız o kadar az uyumuştur ki sadece onun varlığı bile onu uyandırmıştı. Ve şimdi onu her zaman hızlı hareket ettiren şans onu terk etmişti.

Saçları, içinde kaybolmak isteyeceği vahşi bir bukle karmaşasıydı. Gözlüklerine bayılıyordu ama gözlükleri olmadan da açık yeşil badem gözleri sadece güzel değil, tamamen etkileyiciydi. Saçlarının ve teninin kokusu içinde derin bir elemental reaksiyonu ateşledi ve küçük oda bununla doldu.

Iris ve Edith.

Onu gündüzleri, pratik üniformasının içinde, dikkat dağıtacak kadar muhteşem buluyordu. Şimdi onu bu şekilde gördüğüne göre, bir daha asla gün ışığında onu bu şekilde düşünmeden bakamayacaktı.

En kötüsü de, oturduğu yerden kalkıp onunla yüz yüze geldiğinde, çarşafı beline kadar düşmüştü. Beyaz geceliğinin içinden parlayan lambayı görünce başını sallayarak gözlerini kaçırdı, doğrudan ona bakarsa gözlerinin gezinmesini engel biliyordu.

Söyleyecek bir şey bulması son derece önemli olmasına rağmen nutku tutulmuştu. Ama kızın ona bakışı, kafasındaki kanın boşalmasına ve doğrudan kasıklarına gitmesine neden oldu.

Neden ona gitmesini söylemiyordu?

"I..." Ben kekeleydi, başını tekrar salladı. Nutku tutulmuştu.

Edith, Ben'in arkasını döndüğünü görünce kendine baktı ve ne giydiğini fark etti. Uykuya dalmadan önceki son düşünceleri Ben'in onun üzerindeki elleri ve dudaklarıydı. Gün ışığında aralarında var olan nezaketi toparlamak için hiçbir çaba göstermedi.

Daha dik oturdu ve saçlarını göğsüne doğru taradı. Döndüğünde gölgeler kayıp gitti ve lamba ışığının onu ortaya çıkarmasını memnuniyetle karşıladı.

Ben arkasını döndüğünde onun kendisine baktığını gördü. Onu gördüğünde nefesi kesildi.

Yüzündeki müstehcen ifade, görünmek için kendini eğerken vücut dilindeki o kusursuz çekim. Kadının örtülü meme uçlarının onun bakışlarıyla tahrik olup kumaşa tepe noktaları oluşturmasını izlerken siki kabardı.

Tekrar uzaklara baktı ve sonunda konuştu, geceliğini diliyle ıslatma isteğinin acele etti.

"Edith, gitmeliyim," diye homurdandı, sesi çatallaşıyordu. konuşmadan yaptığı önerme.

Yorganı geriye attı ve kendini ona doğru attı, yanında diz çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı, dudakları sadece bir nefes uzaktayken kısa bir süre durdu. Sonra yavaşça başını eğdi ve dudaklarını ürkekçe onunkilere bastırdı, dudakları neredeyse fark edilmeyecek şekilde hareket etti.

Dudaklarını ayırdı ve onu tekrar öptü, bu sefer ağzı onun için hafifçe açıldı. Ve onu öpmeye devam etti, her öpücük daha cesur, daha sabırsız hale geliyordu.

Kız atladığında kollarını iki yana açarak donakalmış, hareket edememişti. O kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki zihni olan biteni algılayamamış gibiydi, tüm dikkati kızın dudaklarına utangaç öpücükler kondururken onun yumuşak ağzını üzerinde hissetmeye odaklanmıştı.

Harekete geçme yeteneğini yeniden kazandığında, harekete .

Bir kolunu kadının beline doladı, diğerini boynuna doladı ve parmaklarını kadının saçlarına geçirerek kabaca ağzını açmasını sağladı. Dili onunkine değdiğinde, onu kelimelerin ötesinde açığa çıkaran bir inilti kaçtı. Bu inilti, adamın kızın yüzüne bakmak için uzaklaşmasına neden oldu.

Bu sen misin? Gözleri onunkileri sorar gibiydi.

Onlarda bulduğu ihtiyaç silahsızlandırıcıydı. Onu tekrar, acilen öperken nefesi kesilmişti, başını geriye yatırmak için saçlarını kavradı. Ellerini göğüs kafesinin etrafından dolaştırdı ama parmakları kılıflarına çarpınca ellerini geri çekti.

"Çıkar şunu!" diye sızlandı ve boğuk çaresiz sesin kendisine ait olduğunu fark etmedi. Adam hiç tereddüt etmeden tişörtü çıkardı ve yere bıraktı. Gömleğinin önünü avuçladı ve ağzını tekrar kendi ağzına çekti. Dili dudaklarının arasında gezindi ve sonra yavaşça geri çıktı.

Aleti pantolonuna doğru gerilirken inledi.

Kollarını onun boynuna dolayarak göğüslerini onun göğsüne bastırdı ve vücudunun onunkine karşı hissettiği sertliği sevdi.

"Ah," iç geçirdi onun ağzına, sanki buna ihtiyacı varmış gibi.

Kadın onu çıldırtıyordu. Çekingen başlayan öpüşme çılgınca bir hal almaya başlamıştı. Öne atılarak onu yatağa geri itti ve üzerine çıkarak dizini kalçalarının arasına yerleştirdi ve onu tekrar öptü.

Gömleğinin eteklerini pantolonundan çekti ve bu odaya girdiğinden beri ilk kez aklına mantıklı düşünceler getirdi.

"Edith," diye homurdanarak bedenini onunkinden uzaklaştırdı.

"Biliyorum," dedi ısrarla, ellerini gömleğinin altından geçirip gözlerinin içine bakarak, "Ben de," dedi.

Ellerini göğsünde hissettiğinde, bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamaya çalışarak gözlerini sıkıca kapattı. Ama sonra, kollarını onun beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Adamın sikinin tüm uzunluğu karnına baskı yaptı ve ağzı açık kalırken gözleri şoktan kocaman oldu.

"Oh!" dedi. Pantolonuna baktı ve sonra tekrar ona baktı ve inanamamaktan nefesi kesilerek şöyle dedi.

"Sen..."

Siktir et, diye düşündü zihni bu an dışında her şeyi bıraktığında, kendini onun öpücüğünde, sesinde ve bedeninde kaybetti. Ne kadar yüzsüzce ahlaksız olduğuna. Kız bacaklarını onun için açıp bir dizini bükerek bir bacağını onun yanına sürttüğünde gerçekten ürperdi. Eliyle onun bol kalçasını kavradı ve ağzına doğru inleyen boğuk sesini duydu.

"Tanrım, Edith," dedi öpücüklerini boynuna, sonra köprücük kemiğine doğru götürürken, eli ona dokunmak, ıslak olup olmadığını görmek için çaresizce kalçasına doğru ilerlerken.

Ama henüz değil. Önce, kız trende kucağına düştüğünden beri hayalini kurduğu şeyi yapacaktı. İlkel bir acıyı tatmin etmek için avucunun içinde kavramadan önce kıcının kıvrımını okşadı. Kız ona karşı kamburlaştı.

"Sonunda," diye homurdandı, horozu kaya gibi sertleşirken uysal eti şekillendirdi.

Onu tutmayı bırakarak geceliğinin eteklerini kalçalarına doğru kaldırırken yüzünü izledi. Ona itiraz etmesi için zaman verdi.

O .

Onun için çırlıçıplak kaldığını bilerek istemsizce kalçalarını yana yatırdı. Adamın pantolonunu çıkaracağını umarak dudağını dişlerinin arasına aldı ve aşağıya bakarak şişkinliği seyretti. Hissettiği kadar büyük olması mümkün müydü?

Ama yapmadı.

Amına ulaşmadan önce onu iliklerine kadar ıslatmaya kararlıydı. Parmağını geceliğinin yakasına sokarken gözleri onunkilere kilitlenmişti.

"Benden hoşlanmadığını sanıyordum," diye gürledi derin sesi ve elini, kumaşı göğüslerinin arasına kadar sürükleyene kadar indirdi.

"Sanırım ben..." diyebildi ama adam yüzünü göğüslerinin arasına gömüp onu oradan öpmeye başladığında nefesi kesildi. Kalçalarını sallama dürtüsü kontrol edebileceğinin ötesine geçerken onun altında kıvrandı.

Yakayı bir tarafa doğru sürüklemeye başladı ve göğsünün dışarı fırlayacağı anı dikkatle izledi.

Ama tam da sıkıca çekilmiş kumaş meme ucunu sıyırıp geçmek üzereyken, eli panik içinde boynuna gitti.

"Ben!" diye bağırarak ikisini de o anın dışına çekti, "Kolyem!" kolyeyi orada bulmayı umarak göğsünü okşadı.

Alnı yanındaki yastığa düşerken nefesinin altından "Kahretsin," dedi. onu. Kız yataktan fırlarken adam ağırlığını yana kaydırды.

"En son ne zaman almıştım..." diye tısladı kendi kendine, bavulunu karıştırırken.

Sırt üstü uzandı, bir eliyle pantolonunun ağını çekiştirdi, diğer eliyle de perişan bir halde yüzünü taradı.

İyileşip iyileşemeyeceğini bilmiyordu.

"Yatağı kontrol et!" diye bağırdı ve arkasını dönüp ona baktı.

"Sessiz ol, yoksa birileri buraya girip beni tutuklayacak." Yatakta doğruldu ve homurdanarak kılıfını yerden aldı.

"Aslında çok da kötü bir fikir değil. Şu anda kelepçeli olmalıydım. Herkes için daha güvenli."

Adam yatağın ayak ucunda oturur oturmaz, kadın içeri atladı ve ellerini çarşafın altında gezdirmeye başladı.

Ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına geçerken gömleğini tekrar pantolonunun içine soktu. Ellerini ceplerine soktu ve duvara yaslanıp birazdan geleceğini bildiği şeyi beklemeye başladı.

Kızın kaskatı kesildiğini ve çılgınca bir arayıştan kaskatı ve hareketsiz bir hale geldiğini gördü.

Uyandığında, adam yatakta ona doğru eğilmişti. Çok yakınına. "Edith." diye iç geçirdi.

"Aman Tanrım," dedi, elleri boğazında yastığa bakarak.

Kadın dönüp ona baktığında yüzü taş gibi sertti.

"O sendin. Bu yüzden buraya gizlice girdin," dedi yatağın yanında ayağa kalkarak, sersemlemiş bir halde ona bakarak. Ve sonra, yüzüne düşen bir sonraki duyguyu gördü. İncinmiş.

Adamın kendisini soymak için buraya gizlice girdiğini anladığında ellerini yanaklarına götürdü ve uyanıp adamın üzerine atladı. Aşağılanmaktan mı, öfkeden mi, yoksa her ikisinin güçlü, buruk bir karışımından mı kıpkırmızı kesildiğinden emin değildi.

"Onu geri ver." dedi. Ses kutusundan son derece emredici ve korkutucu bir tonda çıktı ama gözyaşlarını tehdit eden bir çatırtıyla sona erdi.

"Hayır." dedi, sesi alçak ve kesindi.

"Onu hemen geri ver!" diye bağırdı.

"Oraya geri dönmeyeceksin." Duvardan uzaklaştı ve aniden o da bağırmaya başladı. "Bu çok tehlikeli. O mezarda sana ne olduğunu görmedin Edith. Bu sefer şanslıydın. Tekrar denersen transa girebilir ve bir daha geri dönemeyebilirsin. Daha kötülerini de gördüm."

"Yani beni Kahire'de öylece bırakmayı mı planlıyordun? Yaptığımız şey bu mu?"

"Hayır," diye alay etti, "seni o kütüphaneye sokacağım," dedi, elini ufka doğru savurarak, sanki anlaşılmış ve kararlaştırılmış gibi.

"Ne anlamı var Ben? Eğer mezara geri dönmezsem bu iş biter. İkimiz için de. Bensiz başaramazsın."

"Oh, evet yapabilirim. Bana sadece ne yapılması gerektiğini söyleyin. Başından beri söylediğim gibi, sahada çalışmayan diğer tüm çevirmenler gibi otelden yazışma yoluyla çeviri yapabilirsiniz. Bu da işe yaramazsa, kapıyı vurup işi bitirebilirim. Sana o kitabı getireceğim. Gerekirse top bile kullanırım."

"Yapamazsın!"

Histerik bir öfkeyle ona doğru atıldı, yumruklarını göğsüne vurdu ve bunun gücü onu tekrar duvara çarptı ve onunla birlikte onu da.

"Bunu , onu yok edeceksin! Her şeyi yok edeceksin!"

Saçma sapan çılgınlık atıyor ve adam kollarını onun etrafına sarıp ellerini iki yanına sıkıştırana kadar ona saldırıyordu. Kendini kurtarmak için olabildiğince sert bir şekilde sarsıldı ama faydası olmadı. Kolları onu çelik gibi kendisine kilitlemişti.

Kadın bir tekme atmaya çalıştığında, adam onu zahmetsizce havaya kaldırmadan önce bir küfür savurdu. Hırçın öfke ulumaları yerini iktidarsız bir

İtirazı hıçkırıklarla kesildiğinde mırıldandı. Sonra, ancak sustuğunda kulağına yakın bir yerde ne söylediğini duyabildi.

"...hey, hey, sakın ol, shh. Tamam. ."

Nefes almaya çalışmak için de olsa sakinleşti ve kendine rağmen başını adamın göğsüne yasladı.

Onu tekrar ayağa kaldırdı ve bir kolunu gevşeterek bir süre saçlarını okşadı. kısa bir iç çekişten sonra.

"Tamam," dedi ve kız onun yüzüne baktı. "Senin yapacağız."

Gözlerini sımsıkı kapadı ve uzun uzun nefes verdi, ellerini kendisinden uzaklaştırmadan önce başını rahatlamış bir şekilde yana eğdi.

"Kolyemi geri alabilir miyim lütfen?"

Kaşları ona doğru çatıldı ve onun aşağıya baktığını görünce eli göğsüne gitti. Kolyesini taktığını görmek için aşağıya baktı. Elini kolyenin etrafına doladı, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Ona sarılmak istedi. Onu yumruklamak istedi. Ve sadece birkaç dakika önce şunu istemişti-

"Yatağına git." dedi, belki biraz fazla sert bir şekilde. O kadar şaşkıncı ki duygusal kırbaçla, tartışmadan adamın dediğini yaptı.

Sürünerek yatağa girdi, yorganın altına girdi ve adamın yatağın ayak ucundaki sandalyeyi kulübenin kapısına dayayıp oturduğunu gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Uyuyacağım," dedi sandalyede biraz kamburlaşarak.

"Kendi odana dönebilirsin."

"Hayır. Biletleri o kadar geç aldık ki sizinkinin yanındaki kamarayı alamadım. Vapurun diğer ucundayım ve gemide kimin olduğunu bilmiyorum. Zaten bu yüzden buraya geldim, şey için değil..."

"Beni öpmek mi?" diye
araya girdi. "Sen beni
öptün."

"Beni birkaç yerimden öptün-" "İyi geceler, Edith."

"Gerçekten kamarana geri dönmelisin. Pimsley'nin asla haberi olmaz. Geleceğimizi bile bilmiyor."

Bir an için şaşkın görünüyordu. Onun, kiralandığı için koruması gibi davrandığını düşünüyordu. Odasına gelmesinin nedeninin Pimsley ile hiçbir ilgisi yoktu. Bunu kamarasında volta atarken fark etti.

Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sana bir şey olursa öğrenir."

Edith yatağına uzandı. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Ona kızgındı. Ona minnettardı. Onu tokatlamak istiyordu. Şu anda geceliğini düşürürse ne yapacağını görmek istiyordu. Uyluklarının arasının ne kadar nemli olduğunu bilmesini istiyordu.

Ve birden onun o anda söylediği bir şeyi hatırladı.

Uzanıp kandili biraz yaktı ve yavaşça doğrulup bu kez dizlerini göğsüne çekti.

"Nereden biliyorsun?"

Adam ona baktı ve tekrar arkasını dönmeden önce yüzündeki tanıma ifadesini gördü.

"Neyi biliyorsun?" dedi, açıkça başka bir tartışma havasında değildi.

"Sana o kitabı getireceğim," diye kendi sözlerini ona tekrarladı.

Bir an için yanağını kemirdi.

"Bu doğru. Pimsley'nin kütüphanesine için gidiyoruz, değil mi?" Kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturdu ve ona baktı.

Ona tekrar bakıp çenesinin gerginliğini görünce yüzünü ona döndü ve dirseğini yatağının ayakucuna dayadı. Numara yapılmıştı

düştü.

"Anlayamayacağımı mı düşündün? Benim hakkımda bu kadar düşük bir fikre sahip olduğun düşünölürse sanırım bu mantıklı. Yani... en azından çoğu zaman," dedi kaşlarını imalı bir şekilde kaldırarak.

Onun alayları sertleşmişti ve kız bir şeylerin değiştiğinin farkındaydı. Güneş doğduğuında ve normal yerlerine döndüklerinde, ikisi de zayıf bir anında onun için çaresiz kaldığını bilecekti.

Dinamiği önemli ölçüde yeniden yapılandırdı. "Ne zaman?" diye sordu. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Başından beri şüpheleniyordum. Yani, bu işin içinde bir iş olduğuından şüpheleniyordum.

Bu kazıya bu kadar özel koşullar altında katılmanızın nedeni. Tüm kariyerinizi şekillendirecek bir işe girmeye bu kadar hevesli olmanız sizi sıkı bir pazarlık yapacak konuma getirmiyor. Ve yine de hiçbir açıklama yapmadan tuhaf şartların vardı. Ama sizinle tanışır tanışmaz anladım ki... siz hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazsınız."

"Tanıştığımızda beni daktilocu sanmıştın."

"Demek böyle kötü bir başlangıç yaptık?" diye kıkırdadı, eğlenerek. "Bunu bir hakaret olarak söylemedim, ama sen öyle bir şeymiş gibi söyledin. şimdi şovenist olan kim?"

Ofladı.

"Sizi ilk gördüğümde alanınızda en önde gelen Mısırbilimci olduğunuzu varsaymam gerektiğini mi söylüyorsunuz? İnsanları gerçekte olmayan bir dizi kriterle yargılıyorsunuz, öyle değil mi? Ciddiye alınmayı talep eden biri için oldukça haksız sonuçlara varıyorsunuz."

"Konuyu değiştiriyorsun."

Uzun bir süre sessiz kaldı.

"Medjai ile karşılaştığımızda söylediğin şey buydu."

Bir an düşünürken gözleri yanındaki battaniyeye kaydı. Sonra hatırladı.
Belki bu sefer haklı çıkarlar.

Edith elini hafifçe dudaklarına götürdü. Gerçekten de hiçbir şeyi kaçırmıyordu, değil mi? Sanki onun her sözüne asılıyordu.

"Yani... Işığın Kitabı. Meşhur Ölüm Kitabı'nın muadili."

Sesi alçaktı ve küçümsemeyle renklenmişti. En başından beri lanetli olduğu bilinen bir mezara girmelerine açıkça içerlemişti. Bu görevin ne kadar derin bir lanetle dolu olduğunu kabul etmesini istemek korkusunu daha da arttırmıştı.

"Ölüm Kitabı'ndan çıkan tüm lanetleri bozacak kitap," diye ekledi.

Edith Taylor bulmacasının son parçası da yerine oturunca yavaşça başını salladı.

"Yani, tahmin ettiğim gibi, bütün mesele bu. Bir kütüphanecinin bir kitabı arayışı. Ne kadar şiirsel."

Karyolasının pirinç parmaklıklarına yaslanarak doğruldu, sonunda tüm hikâyeyi onunla paylaşmaya hazırды.

"Ağlayan Engerek'in Mezarı'nın hiçbir zaman keşfedilmemesi gerektiği bir sır değil. Sadece bu yer bile onun nerede olduğunu sonsuza kadar gizlemek amacıyla seçildi. Asla bulunmaması gereken bir kitabın, Işık Kitabı kadar güçlü bir kitabın onunla birlikte gömülmüş olabileceği ihtimalini düşünmek hiç de mantıksız değil."

"Medjai de belli ki aynı sonuca varmış." "Sen de öyle," dedi.

"Laneti bozmak istiyorsun."

"Evet. Ben sadece bir kitap arayışında olan bir kütüphaneciyim ve eski Mısır'ın bilinen en güçlü lanetini kırmak istiyorum," dedi her zamanki

kararlıydı ama omuzlarını kendinden şüphe duyduğunu belli edecek şekilde oynatıyordu. "Sen sıradan bir şey değilsin."

Devam etmeden önce gözlerini ona dikti.

"Tıpkı Ölüm Kitabı gibi, Işık Kitabı da bir lanet tarafından korunmalıdır. Bunu bir düşünün. Yoksa neden bir suçlunun mezarı, kimsenin içine giremeyeceği kadar güçlü bir lanetle korunsun ki?" Bir an için yere baktı ve neredeyse belli belirsiz bir şekilde tekrar omuz silkti. "Eğer Işık Kitabı'nı bozmak bir laneti serbest bırakırsa, kitabın kendisi de laneti bozmanın cevaplarını barındıracaktır. Ayrıca Ağlayan Engerek'i serbest bırakacak büyüü de barındıracaktır."

"Demek planın bu."

"Evet," dedi, hâlâ bağlı ellerine bakıyordu.

"Ve başka birinin çapraz ateşte kalmasının vicdanını rahatsız etmesini istemiyorsun. Bu yüzden kendin temizleyene kadar mürettebatın mezara inmesini yasaklıyorsun."

"Bu kitap için aşağı inersem kimseyi de benimle birlikte aşağı çekmek istemediğim doğru. Ama benden önce kimsenin kitaba ulaşmasını da istemedim... laneti bozabilecek ve sonra nasıl durduracağını bilmeyen birini." Bir an durakladı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, zamanı geldiğinde senin de çapraz ateşte kalmanı istemedim. Oraya tek başıma gitmenin bir yolunu bulacaktım. İtiraf edeyim, bunu nasıl başaracağımı henüz bulamamıştım. Ama denerdim."

Bir laneti kovalayarak paçayı kurtarabileceğini düşünmesi

Onsuz yeraltı mezarlarından geçerken yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ne kadar asilce," diye homurdandı.

Onun yarısını gördüğünde rahatladığını kendine itiraf etmekte zorlanmadı. Onu küçümsemek şu anki eğlencesinin kaynağı olsa da yine gülümsedi.

"Öyle mi? Geçen günkü uygun zamanlamayı fark etmediğimi sanma. Mezarın üç kemerinden ilk geçenin sen olduğundan emin oldun. Söylentiler doğruysa ve ilk giren lanetin ilk kurbanı oluyorsa diye mi?"

"Kapıları açmayı ilk deneyen de bendim." "Bunu başarmak için ne kadar erken kalkmanız gerekti?"

"Beni bir süre beklettiniz."

Bir kez olsun dürüst bir bakış paylaştılar. Birbirlerini nasıl gördüklerini. İlginin kalplerine nasıl sızdığını. İkisi de yalnız değildi. İkisi de düştüklerini biliyordu.

Bir iç çekiş göğsünü yavaşça boşalttı ve omuzları rahatlayarak çöktü. Tüm bunları ilk kez yüksek sesle söylediğini duymak ona kendini yüksüz ve kırılğan hissettirdi. Sonunda bununla yüzleşmek, kulağa ne kadar saçma geldiğini kabul etmesine neden oldu. Yine de bunları onunla paylaşmanın özgürleştirici bir yanı vardı. Ve o anda, bunu paylaştığı kişinin o olmasının ne kadar doğru olduğunu gördü.

"Yani," diye test etti.

"Ee," diye cevap verdi, sesi yumuşamıştı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğüm umurunuzda mı Bayan Taylor?"

"Şey... Başka bir bakış açısı duymak ilgimi çekiyor," dedi çenesini biraz yukarı kaldırarak.

"I düşünmek o seslergibi sen varo hepsi figürlü dışarı."
o dedi

kayıtsızca.

"Sence işe yarayacak mı?" diye fısıldadı.

Onun gözlerinin içine baktı, gülümsemesi daha da genişledi. "Sanırım bunu öğrenmek için çok iyi bir zaman geçireceğiz. Çünkü bunu bensiz yapmana imkan yok."

Onun cevabını özümserken üzerinde bir ürperti dalgalandı. Onu tamamen göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle ödüllendirmekten kaçınmak için dudağını ısırdı. Kolye konusunda hâlâ kızgındı.

Ve evet, lanet olsun, başka bir nedenle odasına gelmediği için biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Sonra yatağına geri uzandı, her gerçekten bitkin düşmüştü. Ve Yine de, bu gece özellikle sorunlu olan inatçı beyni, başka bir anın sıcaklığında söylediği başka bir şeye takıldı.

Sonunda.

"Ben," dedi yüzünü buruşturarak, onun gevezeliğine sabırsızlanmayacağını umarak.

"Evet," dedi usulca, davetkârca, göğsünde bir sıcaklık kabarak.

"Öncesi için özür dilerim. Buraya ilk geldiğinizde." "Üzgün değilim."

"Ne demek istiyorsun?" dedi, çok hevesli görünmemeye çalışarak ama aynı zamanda

onun da istediğini duymak için çaresizdi.

Profilden derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Ayağa kalktı ve yatağın yanına geldi, geniş gövdesi kadının üzerinde yükseliyordu. Kalbinin kaburgalarına çarptığını hissetti.

"Çünkü artık bunu ne kadar çok istediğini biliyorum."

Kızın çenesi düştüğünde güldü, sonra da kandili söndürdü.

Onuncu Bölüm

"Doğu yakasında yaşadığınızı bilmiyordum. Çok lüks," dedi Amerikan aksanıyla İngiliz kelimesini vurgulayarak. Vapurdan Nil boyunca turistlerle dolu bir gezinti yeri olan korniş boyunca bir noktada inmişlerdi. Rıhtımdan uzaklaştıktan sonra, metropol karmaşası yerini İngiliz göçmen aileler arasında popüler olan daha yeşil, daha sessiz bir banliyö mahallesine bırakana kadar yürümeye devam ettiler.

"Burası ailemin kışlık evi ama onlar burada hiç kışlamazlar. Bu yüzden çoğunlukla tek başıma yaşıyorum. Eğer Noel için kıtaya dönemezsem, Elliot yanıma gelecek." Bugün içinde bir şeylerin dümdüz olduğunu anlamayacağını umarak sesine her zamanki tatlı ve bilgili havasını vermeye çalıştı.

O sabah uyandığında Ben gitmişti. Daha gözlerini açmadan aklına gelen ilk düşünce o oldu, gece ile gündüz arasındaki o kısa saatlerde olan her şey. Kamarasından çıktığında, Ben'in güvertede yakınlarda durduğunu gördü ama yanına gittiğinde, sanki her şey bir rüyaymış gibi, bir gün öncesinden farklı davranmıyordu. Sanki gecenin karanlığında gerçekleşen romantik ya da belki de sadece fiziksel yakınlaşmalar, nazik profesyonel anlaşmalarından ayrı tutulmalıydı.

Her zamanki gibi onu güldürmek için havadan sudan konuşuyor ve şakalar yapıyordu. Ama şimdi bu onu boşlukta bırakıyordu. Daha fazlasını ima eden, her imayı geri adım atmak ya da daha da ileri gitmek için bir fırsat olarak gören şakalar değildi bunlar. Şimdi şakacı yaylın ateşi bir geri çekilme, çoktan geçtikleri çizgiden birkaç adım geri atmaydı. Dün gecenin ne kadarının kendisi tarafından başlatıldığını hatırlamaya çalıştı.

Edith, gitmeliyim.

Evet. Belki de bir erkeğin transparan gecelik giyen bir kadını ne kadar şiddetle protesto edeceğinin bir sınırı vardı. Sadece onunla dalga geçiyor olabilirdi. Belki de uykuya dalarken durumu olduğundan daha fazla abartmıştı. Belki de kural olarak her kadının bir dereceye kadar öpülebilir olduğunu düşünüyordu. Belki de uzun boylu yakışıklı erkeklerin beyni böyle çalışıyordu.

Benden hoşlanmadığını sanıyordum.

Elbette onunla flört etmişti. Bu her zaman hafif bir şaka, onu kabuğundan çıkarma çabası ya da belki de onu daha önemli bir sohbetten uzaklaştırma çabası gibi görünüyordu. Ama onunla ilgilendiğine dair herhangi bir belirti olup olmadığından emin değildi. Ama sonra o tek kelime geldi aklına.

Sonunda.

"Kışlık ev mi dediniz? Senin ... olduğunu fark etmemiştim." Kızın artık yanında yürümediğini fark edince sözünü yarıda kesti ve az önce önünden geçtikleri devasa bir malikânenin kapısının önünde durduğunu görmek için döndü. Mekânın tamamını görebilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı.

"... Leydi Edith?" Abartı olacağını düşünerek zengin olduğu konusunda onunla dalga geçmek üzereydi. Ancak evin büyüklüğünü ve tarzını gördüğünde, onun sadece zengin olmadığını, ailesinin de aristokrasinin bir üyesi olduğunu fark etti.

"Sanırım teknik olarak," diye omuz silkti ve kapıyı açarak yürüyüş yolunda başladı. "Tüm bunlar kimin umurunda ki zaten?"

"Bundan bahsedecek kadar önemseyeceğinizi düşünmüştüm."

"Neden? Şimdi beni sadece param için isteyeceksin," dedi, kapı zilini çalarken sırtarak. Onu hazırlıksız yakalamanın verdiği bir şey ruh halini hafifletmişti.

"Kendine saygısı olan hiçbir erkek bir kadını parası için almaz," diye alay ederek onun arkasından merdivenleri koşarak çıktı. "Kimse beni ciddiye almaz," diye sızlandı tiz bir sesle.

Adamın kendisiyle alay ettiğini anladı ve şok olmuş gibi yaparak koluna bir yumruk attı. Adam bir çığlık atarak irkildi ve sanki onu yaralamış gibi kolunu ovuşturdu.

Ufak tefek, tombul bir hizmetçi ön kapıyı açtığına Edith'in gözlerinde hâlâ kahkahalarla Ben'e baktığını gördü. Karşılıklı konuşmalarının sonunu yakaladığı için ilk tepkisi şaşkınlık oldu. Bir saniye sonraki gerçek tepkisi ise sıcak bir selamlama oldu.

"Edie! Bu kadar çabuk mu
döndün?" "Merhaba,
Myrna. Bu-"

"Misafirinizi kabul etmesi için Gregson'ı getireyim." Myrna ellerini sallayarak

Edith'in sözünü kesti ve büyük merdivenin altındaki bir kapıdan kaçtı.

"Kapıyı bir hizmetçinin açtığını kimsenin görmesini istemezdi. Muhtemelen bir teslimat bekliyordur," diye açıkladı Edith ama Ben'e bakmak için döndüğünde, Ben'in yüzü sevinçle parlıyordu.

"Edie?" dedi, kaşları sevecen bir ifadeyle ayrılırken. "Sana böyle hitap edebilir miyim?"

"Hayır,." Ona gözlerini devirdi ve bir gülümsemeyi daha bastırdı.

Ben bakışlarını Edith'in şaşkın dudaklarının kıvrımından ayırarak büyük evin fuayesine dikti. Çift kapılı giriş, sahanlıkta iki ayrı kata ayrılan geniş bir merdivenin tam karşısındaydı.

Yukarıdaki koridordan. Bir yanda yemek odası, diğer yanda da eski bir İngiliz ailesine özgü yadigârlarla döşenmiş ve dekore edilmiş bir salonla çevrili, parlak karo zeminli muhteşem bir açık odaydı. Kahire'nin merkezindeki dairesinden çok farklıydı ama yine de Edith'in burada yalnız yaşadığını düşündükçe huzursuz oluyordu.

Birkaç dakika sonra Myrna, uzun boylu, yaşlı bir uşak olan Gregson ile yeniden ortaya çıktı.

Ben'in spor çantasını ve Edith'in valizini almak için yaklaştı.

Edith, Myrna'yla birlikte merdivenlerden çıkarken başörtüsünü çözmeye başladı.

Edith, Myrna'ya hazırlanacakları parti hakkında bilgi vermek için acele etti.

"Fazla zamanımız yok. Bir an önce geri dönüp ve oradan devam et. Ben'e Elliot'ın smokinlerinden birini giydirebilirsin." Ben'in arkasından Gregson'la konuştuğunu duyunca sahanlıkta durdu.

"Size misafir odanızı gösterebilir miyim, efendim?" Gregson sordu. "Hayır, teşekkür ederim, doğrudan olmaz. Ben dışarı çıkıyorum."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, burnunu soktuğu ve ne kadar hevesli görüldüğü için anında kendine lanet okudu. Son birkaç gündür uyanık oldukları (ve çok az uyudukları) her an birlikte olmaları, onun nerede olduğunu takip etmeye hakkı olduğu anlamına gelmiyordu.

"Birkaç ayak işi yapmam gerekiyor. Hazırlanmak için fazla zamana ihtiyacım yok, çünkü bu gece beni hapisten çıkarmak için kadınsı cazibeni kullanacak olan sen olacaksın."

Gregson ve Myrna hemen göz göze geldiler ve sonra Edith'e baktılar. Edith'in gözleri aralarında gidip geldi.

"Sadece şaka yapıyordum," dedi Ben, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak ve Edith'e doğru özür dileyen garip bir yüz ifadesiyle.

Edith onlara bilmiş bir bakışla, "O bir Amerikalı," diye fısıldadı. Gregson ve Myrna anında rahat bir nefes aldılar.

"Çok iyi, efendim. Arabayı ayarlayayım mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Öğle yemeği için dönmeyeceğim." Ben, Edith merdivenlerden yukarı koşarken gözlerini ondan ayırmadan konuştu. Kapıdan çıkmak için dönmeden önce Edith gözden kaybolana kadar bekledi.

Ben şehrin kendi bölgesine dönmek için köşeyi döndü. Edith'e karşı doğal davranmak için o kadar çaba sarf etmişti ki, onun sokağından ayrıldığı anda yüzü buruşup kaşları çatıldı.

Bu sabah onda bir tuhaflık olduğunu fark etmişti. Bunun bir kısmının yorgun olmasından kaynaklandığını düşünmüştü. Gecenin köründe odasına girdiğinde zar zor uykuya dalmıştı ve sonra... gerisi tarih oldu.

Tam da bildiği gibiydi. Bu sabah onu gördüğünde, sadece kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sevimli olan düz bağcıklı kütüphaneciyi değil, aynı zamanda uykulu gözlerini ve krem rengi geceliğini de gördü. Sert öpücüklerinden şişmiş dudaklarını gördü, şekilsiz bluzunu gördü ve kendisine bastırıldığı dolgun göğsünü gizlediğini anladı ve iç çekti. Kendisini yatağa götürmek için odasına geldiğine inanan ve bunu isteyen kızın yüzünü gördü.

Şimdi hatırladığında sıkılaştıran ciğerlerine bir nefes çekti.

Bir yanı ona sahip olmaya ne kadar yaklaştığını bilmekten acı duyuyordu. Ama daha büyük bir parçası, önemli olan parçası, odasına davetsiz girdikten sonra bunun bu şekilde istemezdi.

Kesinti onun için bir acı ve aşağılanma kaynağı olsa da, durduğunda rahatlamıştı. Kolyesini kaldırdığını öğrendikten sonra kendini ona attığı için aptal gibi hissetmişti. Ama bilseydi bu kadar istekli olmayacağını bile bile, en değerli eşyasını çaldıktan hemen sonra neredeyse ona tecavüz edecek olmasının ona hissettirdiği çürümüşlüğü yanına bile yaklaşamazdı.

Daha da kötüsü, eğer kolyenin artık boynunda olmadığını fark etmeseydi, işler çok daha ileri gidebilirdi.

Bir gece önceki planlarını tekrarlamak kendisini aptal gibi hissetmesine neden oldu. Gerçekten de onun keşif gezisindeki yerini isteyerek bırakacağına inanıyor muydu? Düşünemiyordu. Tek bildiği, onun oraya geri dönmesi fikrine katlanamayacağıydı. O mezarın büyüğü altında kaldığı süre boyunca nefesini tuttuğunu düşünüyordu.

Yaşlı ve lanetli kişilerin mezarlarını soyarken, insanların ruhları bedenlerinden emildi. İlk kazısını yapan parlak bir genç arkeolog, üç bin yıl boyunca mühürlü bir mezarda bir şekilde hayatta kalan bir bokböceği sürüsü tarafından canlı canlı yenmişti. Zamanın testine dayanmayı başaran bir heykel aniden parçalandı ve fizik kanunları tarafından desteklenen hiçbir neden olmadan başka bir kazı görevlisini ezdi... ve sonra Kral Tut'un laneti vardı. Yıllar boyunca, kazıdaki neredeyse herkes gizemli şekillerde ölmüştü.

Dün gece tek düşündüğü, kolyenin onun mezara geri dönmesinin tek yolu olduğuydu ve eğer onu alırsa, geri dönemezdi. Güvende olacaktı. Zaten geceyi onun odasının dışında geçirmeyi planlıyordu, kulübesinde tek başına güvende olduğundan emin olamıyordu. Kız uyuyana kadar beklemişti çünkü kız nedense korunmaya ihtiyacı olduğu fikrine içerliyordu. Bu onu biraz gülümsetmişti.

Görünüşe göre, koruması olarak berbat bir iş çıkarıyordu. Tek yapması gereken güzel kirpiklerini kırpıştırmaktı ve adam iskambil kâğıdından bir ev gibi katlandı. Kız, üzerinde neredeyse yok denecek kadar ince bir kumaş parçasından başka bir şey olmadan karşısında dururken neyi kabul edeceğini bilemezdi. O uyurken, dün gece nasıl davrandığına dair herhangi bir varsayımda bulunmamaya ve buna bir anlam yüklemekten kaçınmaya karar vermişti. Onu savunmasız bir anında yakalamıştı. Gün ışığında, belki de

utanabilirdi ve yarı uykuluyken yaptığı bir hareketin arkasında durması gerekmezdi. İhtiyatlı davranarak, o söylemediği sürece dün gece olanlardan bahsetmeyecekti.

Berber dükkânına girmek için dönerken, bunun centilmence bir davranış olduğunu düşündü.

Edith banyo yapıp öğle yemeğini yedikten sonra Myrna'ya kesinlikle Bavulunu birlikte hazırladıklarından beri olan biten her şey ve resmi bir gala için hazırlanmanın, saçlarını fırçalamak ve şekillendirmek de dahil olmak üzere eziyet verici sürecinden geçtikten sonra, mutfakta sadece ayakta yemek yemeye zaman kalmıştı. Babası, onlar yokken evi nasıl idare ettiğini görse muhtemelen çılgına dönerdi ama tam teşekküllü bir akşam yemeği servisiyle uğraşamazdı. Özellikle de Ben'in geri gelmediğini öğrendiğinde.

Yemeğini bitirdi ve zarif bir peçeteyi katlayıp ağzının kenarlarına sürdükten sonra elbisesini kalçalarına kadar sıyrarak merdivenleri tırmandı. Sahanlığa ulaştığında elbisesini düzeltti ve koridordan bu sabah geldikleri evin ön fuayesine doğru yürüdü. Paltosunu giydikten sonra Ben'i çok fazla beklemek zorunda kalmayacağını umuyordu.

Ama kadın büyük merdivenin yanındaki köşeyi döndüğünde, adam çoktan oradaydı ve merdivenlerden yukarı, onu en son gördüğü noktaya bakıyordu. Cep saatini çıkardı ama saate bakmak için aşağı baktığında kadın gözüne çarptı ve adam iki kez baktı.

Komikti, diye düşündü kendi kendine. Onun bu partide başka kızlarla takıldığını düşündükçe kıskanıyordu. Şimdi şaşkınlıkla fark etti ki, onu haki renkli iş üniformasıyla, toz içinde hayal etmişti. Doğru, tanıştıklarından beri onun sadece bu şekilde görüldüğünü biliyordu ama yine de onun bir baloya şekilde gideceğini varsaymasının hiçbir mantığı yoktu. Bu

Onun bu kadar iyi görüneceğini bilmeden önce bile kıskançlıktan yeşile dönmüş olması ona komik geldi.

Kesinlikle muhteşemdi.

Saçları özenle taranmıştı ve onu son gördüğünde olduğundan daha kısa ve düzenli görünüyordu. Tıraşlıydı ve bu da çenesini vurguluyor, yüzünün neredeyse inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu gösteriyordu. Smokini çok şıktı ve üzerine tam oturmuştu; bildiği kadarıyla bütün gün ortalıkta olmaması açıklanamaz bir durumdu. Bunu biliyordu çünkü itiraf etmek istemediği kadar sık nerede olduğunu merak ediyordu. Ama şimdi geldiğine göre, Elliot'ın gardırobundan bir smokin giymesi için zaman yoktu.

Şimdi onu değerlendirirken, daha önce hiç tanışmamış olmalarının ne kadar tuhaf olduğunu fark etti. Elbette Ben onunla aynı sosyal çevrelerde bulunmuyordu. Ama ikisi de Kahire'de yaşıyordu ve eğer Ben yıllardır Pimsley için çalışıyorsa, mutlaka başka ortak tanıdıkları da vardı. Daha önce Pimsley'nin balolarından birine hiç gitmemişti ama oradaki katılımcıların çoğunu tanıyacağından emindi.

Nereye gitmiş olursa olsun, kesin olan bir şey vardı. Eğer Ben'i daha önce görmüş olsaydı, bunu asla unutmazdı. Pimsley'nin ofisinde, neredeyse kaçınılmaz olarak birbirlerine karşı konumlandırıldıkları garip, kurgulanmış bir pusuda tanışmışlardı. Ama Ben'le böyle bir partide karşılaşmış olsaydı, ona anında aşık olurdu.

Ama sonra... Tanrı yardımcısı olsun... Gülümsedi. Dizlerinin kırılabileceğini düşündü.

dışarı ver. Birdenbire onu kir pas içinde, kirli sakallı ve yırtık pırtık bir kargo pantolonu giyerken görmeyi arzulamaya başladı. En başta onun bir düşman olduğu fikrini sürdürme şansının olmasının tek nedeni buydu. O böyle görünürken çok gizli görevlerine nasıl konsantre olacaktı? Özellikle de dün geceden sonra.

Ben cep saatini yeleğine geri koydu, saati kontrol etmeyi unutmuştu. Edith bir film yıldızı gibi görünüyordu. Saçları büyük, yumuşak dalgalar halinde dramatik bir şekilde yana düşüyordu. Zeytin rengi tenini parlatan ve cömert kıvrımlarının üzerinde lüks bir şekilde süzülen altın rengi saten bir elbise giymişti. Vücudunu sarma şekli, yatarken zar zor giydiklerinden bile daha açık görünüyordu. Göğsü, beli ve kalçaları arasındaki keskin kontrast hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Yüzü gölgeler ve ışıkla vurgulanmıştı ve dudakları koyu şarap rengindeydi.

Gözlerini kızın elbisesinden ayırabildiğinde, onu en çok yıkan şey kızın yüzündeki ifadeydi. Onu gördüğü için mutluydu. Adamın yüzündeki ifadenin sorumlusu olduğu için kendini beğenmiş görünüyordu.

Edith, Ben'in ağzının bir tür selamlama cümlesi kurmaya çalıştığını, konuşmak için açıldığını ve kısa kesildiğini görünce gülümsedi. Sonunda sadece boğazını temizlemek için teslim oldu.

Edith arkasından Gregson'ın yaklaştığını duyunca, Ben'le öylece durup birbirlerine baktıklarını fark etti.

"Leydi Edith, araba hazır. Eğer kabul edilecekseniz gitmelisiniz. zamanında. Palton bende."

Edith ceketini silkmek için döndüğünde, Ben elbisesinin sırtı açık olduğunu gördü ve çenesi çatlayacağını düşünene kadar gerilirken merhamet için tavana baktı. Gregson onlar için kapıyı açtığında Edith tekrar ona döndü, bu sefer daha yakındı.

"Hazır mısın?" dedi kirpiklerini kırıştırarak.

"Harikasın," dedi, neredeyse sert bir sesle, nihayet kelimeleri oluşturabildiğinde. Onu hiç görmediği kadar ciddiydi. Görünürde alaydan eser yoktu.

Kapıdan işaret etti ve arkasından gelmeden önce ilerlemesini bekledi. Onu takip etmeden önce Gregson'başıyla selam verdi. En kısa sürede

Arabayken Gregson'ın yüzü profesyonel yüz ifadesinden yumuşamıştı. "Edie için ne hoş bir adam," dedi hüzünle, arabanın kapısını kapatmadan önce.

Kapı.

Ronald Pimsley'nin görkemli evi yakınlardaki bir mahallede olduğu için araba yolculuğu kısa sürdü. Ama Myrna ve Gregson, Edith'in bu ayakkabılarla yürümesine izin verme fikrinden nefret ederlerdi.

Arka koltuğun karanlığında, sokak lambaları vızıldayarak geçerken, Ben'e daha da yakın olmayı diledi. Koltuğunda yana kaymak istedi. Bu, kelimeler olmadan sizin adınıza konuşan küçük bir jestti; ama daha da önemlisi, tepkisi ona bilmek için can attığı şeyi bildirecekti.

"Planı hatırlıyor musun?" Ben ona sordu. Dışarıya bakıyordu

Pencere onun eline uzanmayı düşünmeden edemiyor ama bunu yapıp yapmaması gerektiğinden de emin olamıyordu. Kız ne istediğini söyleyene kadar beklemeye kararlıydı. Şu an itibariyle, arabanın diğer tarafında olabildiğince uzakta oturuyordu. Kendisini ona dokunma düşüncesinden uzaklaştırmanın tek yolunun onunla konuşmak olduğuna karar vermişti. Ama sonra kız dönüp ona baktı ve en başta pencereden dışarı bakmanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü hatırladı.

"Hatırlamak o kadar da zor değil. Herkes sarhoş olana kadar kaynaşın, sonra da kütüphaneye gidin."

"Bu beni takip etmek zorundasın. Bu fikir en başından beri hoşuma gitmemişti ama seni gitmen gereken yere götüreceğim... tabii dediklerimi harfiyen yaparsan."

Kabul etmeden önce onun koltuğunda hafifçe kıpırdadığını gördü. Bu onun doğasına aykırıydı ve bunu biliyordu. Akademi ve arkeoloji dünyasında bir kadın olarak geçmişi hakkında öğrendiklerini göz önünde bulundurunca, onun neden en ufak bir kontrol ya da özerklikten vazgeçmek konusunda bu kadar isteksiz olduğunu anlayabiliyordu. Ama o

bu arayışın her adımında ona istediğini verebilecek tek kişiydi, bu yüzden onun kendisine yardım etmesine izin vermek zorundaydı.

Şoförün duymaması için sesini alçalttı.

"Biliyorum, teknik olarak daha yeni tanıştık..." diye kekeledi, "ama umarım bana güvenebileceğini bilecek kadar görmüşsündür."

Tam o anda Pimsley'in evinin önüne geldiler ve araba durdu. Şoför arabadan iner inmez Edith Ben'e doğru eğildi ve araba yolculuğu boyunca aralarında olan kısa ama acı verici mesafeyi kapattı.

"Sana güveniyorum," sözlerinin kendisi Ben'e bir ton tuğla gibi çarptı. Ama ona bakışı, bunu söyleme şekli, konuşmanın havasını değiştirdi ve aralarında bir çekim gücü oluşturdu.

Belki de mahremiyet anı onu cesaretlendirmişti. Belki de onu, gururunu önemseydiğinden daha çok istiyordu. Belki de şoför birazdan kapısını açacağı için ağzından kaçırıldı.

"... ama seni yeterince gördüğümü sanmıyorum. Henüz."

Bu bir itiraftı. İzindi. Bir yalvarıştı. Yarı uykulu, yarı çıplak ya da yarı sarhoş değildi. Ben, duygularının karşılıklı olduğundan emin olduğu anda, kısıtlamasının son engelinin de düştüğünü hissetti.

Nereye gittiklerine ve aralarında ne olduğuna dair ortak bir anlayışla birbirlerine doğru eğildiklerinde aralarındaki gerginlik çatırdadı. Tam ona doğru uzanırken, şoför kapıyı açtı. Edith arabadan inip gece havasında kapıdan geçerken Ben şaşkınlıkla ona baktı, sonra da peşinden gitti.

Topuklarının kaldırımında çıkardığı tıkırtılar her zaman heyecanlı bir akşamın habercisiydi. Ama az önce Ben'e verdiği söz, daha önce hiç hissetmediği bir beklentiydi. Onunla birlikte tekrar arabaya bineceğini bilmek başını döndürüyordu.

Bu gece. Vücudu beklentiyle uğulduyordu. Yanında yürüyen adamın elini paltosunun arkasında hissettiğinde akımı daha da arttı. Başlattığı konuşma henüz bitmemişti. Daha yeni başlıyordu.

Bir uşak Edith'in paltosunu çıkarmasına yardım etmeye hazırды ama Ben onun yoluna çıktı. Adamın kolları yavaşça Edith'in etrafına dolandı ve paltosunun yakalarını kavradı. Bunu hayal mi etmişti, yoksa adam paltoyu omuzlarından sıyırıp çıkarırken parmak eklemleri gerçekten göğüslerine mi değmişti, bilmiyordu.

Gözlerini kızıdan ayırmadan paltoyu uşağı uzattı ve kız arkasını döndüğünde, ona bakmadan önce gözlerinin kızın kıkında sabitlendiğini saklamaya bile çalışmadı. Gülümsedi ama bakışları ölümcüldü.

Kışkırttığı bu oyundan dolayı pişmanlık duyuyordu.

Bu resmi gala boyunca sözlerinin aralarında cızırdayacağını, havasız devlet adamları ve sosyetiklerle dolu bir odada alttan alta bir şeyler olacağını bilmek onu heyecanlandırmıştı. Sadece onların bildiğı bir şey.

Bunu bir meydan okuma olarak algılayacağını bilmeliydi ve tabii ki onunla dalga geçecekti. Bu geceyi kendisi için olduğu kadar onun için de atlatılması zor bir hale getirecekti.

Şimdi elini sırtına koyduğunda çıplak tenine değiyordu ve kız onun dokunuşuna utanmadan o kadar istekliydi ki tüyleri diken diken oldu. Nefes nefese ve yüzü kızarmış bir halde ona baktı. Adam onun dudaklarını ıslatan ağzını izledi. Onun boyunda olduğu için elbisesinin önünü rahatlıkla görebiliyordu ve göğüslerinin hızlanan nefesiyle birlikte inip kalkmasını izledi. Gözleri orada o kadar kasıtlı bir şekilde oyalandı ki bu bir okşama gibi hissettirdi. Eli kadının sırtında aşağı doğru kaydđ -

"Edie!"

Damarlarındaki ateş bir anda buza dönüştü.

Neşeli ses çok netti ve arkasını döndüğünde, tahmin ettiği gibi George Fletcher'ın bir grup arkadaşıyla birlikte onlara doğru geldiğini gördü. Daha önce pek çok kez gördüğü smokini giymişti, tek bir ipliği bile yerinde değildi. Pommade, birkaç parmak brendi yüzünden lekelenmiş porselen teniyle uyumlu bir sarı olan saçlarını düzeltmişti. Büyük ağzının dostça sırtmasını sağlayan şey içki değildi; sosyal ortamlarda başarılı olmak için yetiştirilmişti. George İngiliz tarzında yakışıklıydı ve ortalama boydaki erkekler arasında zayıftı ama yine de Edith'ten uzundu. Her yönden elverişliydi.

George'a doğru geliyormuş gibi görünmek için stratejik bir adım attı ama aslında Ben'le arasına daha uygun bir mesafe koymaya çalışıyordu.

Ben sessizce elini onun sırtından çekti.

"George, merhaba," dedi, sesi parlak çıkmaya çalışıyordu ama boğazı sıkışmış gibi hissediyordu. George ona kısa, şapırtılı bir öpücük verdi ve Edith yakasından saç çizgisine kadar yükselen kızıl bir utanç dalgası hissetti.

"Sevgilim, burada olacağını bilmiyordum, yoksa arabayı gönderirdim. Tek başına gelmen ne kadar yaramazca, üstelik çok da lezzetli görünüyorsun," dedi elini çekip gözlerinin onun üzerinde gezinmesine izin verirken.

Aman Tanrım, diye düşündü Edith.

Utanç ve şoktan o kadar etkilenmişti ki zihni tamamen . Tek bildiği Ben'i göremediğiydi. Şu anda bir adım gerisindeydi ve tepkisini ölçmek için etrafında dönmesi yakışksız olurdu, zaten buna ihtiyacı da yoktu. Muhtemelen çok kızmıştı. Haklı olarak da öyle.

"Bayan Taylor!" Robert Pimsley şimdi aceleyle oraya doğru koşuyordu.

George'un gürleyen selamlaması. "Ben," diye devam etti Ben'in elini sıkarak.

"Siz ikiniz şehirde ne yapıyorsunuz, daha yeni mi çıktınız? Ve Ben asla partilerime gelmez!"

"Edith'in bulgularıyla ilgili olarak şehirdeki bir meslektaşına danışması gerekiyordu ve bu bekleyemezdi. Biz buradayken arkadaşlarıyla vakit geçirme fırsatını istemedi."

Sözleri bir ok gibi doğruydu ve onu kıvrandırdı. Bir şekilde hatalıydı ama nedenini tam olarak anlayamıyordu. Tek bildiği Ben'in şu anda her ne oluyorsa... bunu beklemediğiydi.

"Evet," dedi Pimsley heyecanla ve eliyle geniş bir hareket yaptı. "Az önce George'a Bayan Taylor'ın Argo'daki şantiyedeki ilk gününde elde ettiği büyük başarıyı anlatıyordum. Yarın acele etsen iyi olur, yoksa muhabirlerle öyle bir boğulacaksın ki bir ay boyunca bir arpa boyu yol alamayacaksın!"

"Evet, sevgilim. Gerçekten çok iyi iş çıkardın. Küçük maceranızdan çok memnun olmalısınız. Ne güzel bir eğlence." George sözcükleri gevelemeye başlamıştı bile. "Kızımızın düzinelerce erkeğin yapmaya çalıştığını aştığını hayal edin, hem de ilk denemesinde." Arkadaşlarına döndü ve hepsi gerçek bir eğlence içinde kıkır kıkır güldüler. George'un aklına sözlerinin inanılmaz derecede küçümseyici olduğu hiç gelmemişti. Bunu bir iltifat olarak söylemişti.

"Peki bu çok uzun boylu adam kim?" George gözleri kamaşmış bir halde gülümsedi. "Ben Edith'in korumasıyım," dedi Ben, Edith'in görüş alanına doğru bir adım atarak

George'a biraz fazla sert görünen bir tokalaşma yaptı ve diğer eliyle omzuna vurdu.

"Bu Benjamin Brooks, en iyi adamlarımdan biri. Bayan Taylor'ın keşif gezisinde ekibi denetliyor. Başının çok fazla belaya girmemesini sağlıyor."

Edith o kadar derinden öfkelenmişti ki, kendi vücudunun içinde üçüncü derece yanık olup olamayacağını merak etti. Sürekli olarak hissettiği aşağılama korkuları

Etrafının onu küçümseyen erkeklerle çevrili olmasına şimdi daha da berbat bir duygu eşlik ediyordu... Ben'e bakmayı kendine yediremiyordu.

"Ben, bu George Fletcher," diye devam etti Pimsley.

"Edith'in nişanlısı," dedi George, Ben'e bakıp gülümseyerek. Yüzü iyi bir parti ve sert bir içkinin verdiği ışıldıyordu ve az önce söylediklerinin etkisi hakkında hiçbir fikri yoktu.

Şimdi elinde değildi ve gerçekten de gözlerini irkildi. George gözlerini kısarak, "Benjamin Brooks, sizi duyduğuma eminim," dedi. "Evet, Ben Oxford'daydı," diye önerdi Pimsley.

Ben'in yüzünü görmek için döndüğünde gözleri irileşti ve ağzı bir karış açık kaldı. Bir irkilmeye yakalanan Ben'in çene kasları gergin bir nefes verişin ardından gerildi ve bakışlarını kaldırıp onun yüzünü inceledi.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

George'un bir arkadaşı bilardo ve puro zamanının geldiğini anons ettiğinde ve Pimsley henüz selamlaşmadığı bir başka konuğu fark ettiğinde nihayet bu felaket alışverişten kurtulmuşlardı. Ben, Edith'ten uzaklaşarak barın yanındaki şampanya masasına doğru yürüdü. Elbisesinin saten sütunu bacaklarını küçük adımlara hapsedmiş, aceleyle arkasından koşuyordu.

Ben. Küçük hırsız. Büyüleyici alçak. Oxford mezunu. O kadar çok konuda aptallık etmişti ki, o kendine has ihtişamını nasıl geri kazanacağını bilmiyordu.

"Acı çeken bir piç alacağım, sek olsun," diye hırladı barmene. Beklerken bir kadeh şampanya içti. Canlı müzik grubunun müziği eşliğinde dans eden kalabalığa bakıyordu. Edith onun orada durduğunu bilip bilmediğinden emin değildi. Onun varlığını bir daha kabul edip etmeyeceğini merak ediyordu.

"Ben... Burada olacağını hiç bilmiyordum."

"Nişanlın mı?" Ben sertçe cevap verdi, hâlâ ona bakmıyordu.

"George mu? Saçmalama, o benim nişanlım değil..." diye güldü ama sesi rahat değil, gergin geliyordu. "Sadece şaka yapıyordu... çünkü bana birkaç kez teklif etti."

Ben'in gözleri bir güneş patlamasından daha sıcak parladı. Bir dirseğini bara dayayarak eğildi ve göz hizasına yaklaştı. Baktı

doğrudan gözlerinin içine bakıyordu.

"Sevgilin o zaman," dedi. Sormuyordu. Yeniden kızarmaya başladı ve yanaklarının yandığını hissetti.

"Neden bu kadar kızgınsın," diye omuz silkti ve bunu söylerken bile biliyordu durumu tersine çevirmek için acınası bir girişimdi. Ama kendi öfkesi ve hayal kırıklığı, kendini ne kadar aşağılanmış hissettiğinin doğal bir yan etkisiydi. Sadece aniden içine itildiği durum için değil (bunun tam olarak nasıl kendi hatası olduğunu daha sonra anlayacaktı), aynı zamanda Pimsley ve George'un Ben'in önünde onun hakkında konuşma şekilleri için de. Bahçe küreğiyle çamurda oynayan küçük bir kız gibi ona patronluk taşıyorlardı.

Acı verici derecede sıradandı, her gün oluyordu... Ben'in önünde olması neden bu kadar büyük bir darbe gibi görünüyordu? Muhtemelen Ben ona bu şekilde davranmayan tanıdığı tek erkek olduğu için.

"Neden kızayım ki?" diyerek barmenden içkisini aldı ve bir dikişte içti. "Hadi dans edelim," dedi ve elini kızın beline dolayarak onu dans pistine götürdü.

Edith'in topukları ona ayak uydurmak için çılgınca koştururken, Ben'in büyük adımları dans pistinde süzülen çiftlerin arasından geçiyordu. Elini Edith'in yanından koluna doğru kaydırarak elini uzattı ve diğer eliyle sırtına bastırarak onu tamamen kendine doğru çekti. Serbest eli çok dikkatli bir şekilde hareket ederken, Edith'in geniş badem gözleri onunkilere baktı ve içlerinden bir özür fişkırdı.

Adam onu dans pistinde vals yapar gibi sallarken avucunu göğsüne bastırdı, yanağına doğru kaymasına izin verdi ve parmaklarını boynunun arkasına dolamadan önce bir süre orada dinlendirdi. Onun hafifçe yumuşadığını, gözlerinin bir anlığına kapandığını, sanki dokunuşuyla dikkatinin dağıldığını görmüştü ama bu umduğu kadar etkili olmamıştı.

Adam onun üzerinde yükselirken yanağını okşayabilir ya da parmaklarını saçlarında gezdirebilirdi ama adam yaptıkları her hareketi kontrol ediyordu. Onu sıkıca kendine doğru bastırıyordu ama yine de aralarında bir mesafe vardı. Umutsuzca daha yakına eğilmesini diledi ama her şey onun şartlarına bağlıydı. Bu gecenin aslında onun şartlarıyla olması gerekiyordu, zaten kabul etmişti. Belki de onu kendisine geri getirmenin en iyi yolu ona teslimiyetinin tatminini yaşatmaktı.

"Neden bana Oxford'dan bahsetmedin?" diye sorarken sesi sakindi ve İçinde ne bir meydan okuma ne de kendine özgü kendini beğenmiş bir tavır vardı. Savunmasız bir halde, uysal ve umutlu bir ifadeyle kasıtlı olarak ona baktı. Gerçi cevabı zaten biliyordu.

"Kafamı ısırp koparmanla gömleğimi yırtman arasında pek fırsatım olmadı."

Sertçe nefesini verdi ve gözlerini kaçırdı. Gerçekten de onun attığı her yumruğu hak etmişti ve bunu hiç bu kadar keskin hissetmemişti.

"Sanırım bunu hak ettim," dedi pişmanlık duymak için ciddi bir çaba sarf ederek.

Kıkırdaması .

"Sana hak ettiğini vermek için sabırsızlanıyorum."

Cevap vermek istedi ama tek bir kelime bile edemedi kesildi.

"Mesele şu ki, ben bekâırım," diye devam etti, "aslında kendimi kimseye açıklamak zorunda değilim. Öte yandan sen..." Şimdi nihayet onu daha yakına çekiyor, dudaklarını kulağına bir derece daha yaklaştırıyor, sesini beklediği daha düşük bir sese indiriyordu. Yine de şimdi bir nedenden ötürü, söyleyeceklerinden hoşlanmayacağından emindi.

"Zor bir durumdasın. Ya yaşlı George'a

Dün gece beni yatağına davet ettin... Ya da yalan söyledin."

Sorulanın bunu tanımlamak için iyi bir yol olduğunu düşündü.

Özür dilemeyi hiçbir zaman alışkanlık haline getirmemişti. Savunmacı olmak onun varsayılan haliydi; herhangi bir cephede zemin kaybetmekten çok nefret ediyordu. Ben'e karşı bile. Bu konuda bile.

"Kıskanmış gibisin Ben," dedi soğukkanlılıkla, çenesini düzelterek.

"Neyi kıskanıyorsun?" dedi ve şimdi onun kulağına yakındı, bu pozisyona ancak yüksek topuklu ayakkabıları sayesinde ulaşılabilirdi. Elini kızın sırtında daha aşağılara doğru hareket ettirmeye başladı.

"Sana Edie demesini kıskandın mı?" Onu rahatsız eden şeyin bu olduğunu duymak kalbini sıkıştırdı.

"Seni muhtemelen önce bu elbisenin içinde gördüğü için mi ? Kıskanmak mı?

Senin hakkında benim bilmediğim başka ne biliyor, çünkü seninle benden daha fazla vakit geçirdiği için onu kıskanıyorum?"

Adamın eli hâlâ kadının sırtından aşağıya doğru iniyor, avuç içleri çıplak tenine değiyor, onu zahmetsizce müzikle uyumlu bir şekilde yönlendiriyordu; adam vals dansında da diğer her şeyde olduğu gibi yetenekli ve pürüzsüzdü. Onun tarafından sarhoş ediliyordu. Adamın vücudu çok yakındı. Sözleri o kadar içtendi ki. George'la karşılaşmasalardı bu dansın nasıl olabileceğini düşünmek gözlerini yaşartıyordu.

"Öyle ?" dedi titrek bir nefesle.

"Evet," dedi adam usulca ve kadın bunu duymanın kendisinde yarattığı etkiyle gözlerini sınıksı yumdu.

Onu kendine yakın tuttu ve yanağı şimdi onunkine bastırıyordu. Parmaklarının uçları elbisesinin kumaşının altından kayıyordu. Birden tek düşünebildiği onun boynunu öpmek ve kravatını çözmeye çalışmak oldu. Yalnız olmayı diledi.

"Seni becermesine izin veriyor musun?" Sesi mezarın kireç taşı kadar sert ve soğuktu. Adamın sözlerine verdiği tepki içinde alevlenince nefesi kesildi ve kendini geri çekti. Utanç ve ayrıca... başka bir şey. Derinden gelen bir şey

Onun ağızından çıkan kötü sözleri duyduğunda içinde bir şeyler kıpırdandı. Ve bu tanıdıktı. Dün gece hissetmişti.

Kadın ondan uzaklaştı ama adam onu daha sıkı tuttu.

"Dürüst olmak gerekirse Ben, bu seni ilgilendirmez..." Geri çekilip adamın yüzünü görünce bu yalanı bitirmekten vazgeçti. Adamın gözleri tehlikeliydi. Onun kadar sert ve soğuk bir ses çıkarmak istemişti ama kendi kendine bile öfke nöbeti geçiren bir velet gibi konuşmuştu. Ama bundan da öte, ona bunun kendisini ilgilendirmedigini söylerse Ben'in bunu doğru çıkaracağını biliyordu. Bu onu ilgilendirmezdi. Ve buna dayanamazdı.

"Birbirimizi yıllardır tesadüfen görüyoruz," dedi bakışlarını kaçırarak. Onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edemediği ortaya çıktı.

Ve aniden onu, elini, sırtını tutuşunu gevşetiyordu, ve her yerde.

"Gerçekten, öyle bir adam, ha?" diye alay etti, doğruldu ve yanağından çekildi.

Sesi aniden sakinleşmişti. Onu dans pistine çektiğinden beri ilk kez vücutlarının arasına bir nefes sığabiliyordu.

"Neden, hayatını küçük bir hırsız olarak kazanmadığı için mi? Bunun daha erkeksi olduğu izlenimine mi kapıldın?" Bunu söylediğine inanamıyordu ama öfkeyle saldırıyordu. Gerçekten de ağlamaya başlayabileceğini hissetti ki bu bir İngiliz krizi olurdu.

Ama bu onu rahatsız etmedi. Sanki kız hiç söylememiş gibi rahat bir tavır takındı. "Sadece onun senin tipin olduğunu düşünmüyorum."

"Sana ne Ben. Senin tipin değilim ki." "Hayır mı?" dedi, ağzının bir tarafı hafifçe kıvrılmıştı. "Senin tipin daha çok Ingrid, öyle değil mi?"

Bir an için gerçekten kafası karışmış bir şekilde durakladı, sonra yüzünde bir tanıma ışığı belirdi.

"Kim, Toots mu? Çok iyi vakit geçiriyor. Pokerde gömleğini bile alır." Yüzünde şehvet dolu bir ifadeyle onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bunu görmek için para verirdim. Bir dahaki sefere hepimiz şehre geldiğimizde bunu ayarlamalıyız."

Kalbi paramparça oldu. İlk kez her şey bittiğinde yollarını ayırabileceklerini söylemişti.

Kadın onu itti ama tam o anda adam bu protestoyu kendi lehine kullandı ve onu dramatik bir dönüşle döndürdü. Ve tekrar gülümsüyordu, hiçbir öfke ya da kızgınlık belirtisi göstermiyordu. İsteddiği şeyin bu olduğunu düşündü, onu her zamanki haline dönmüş görmek. Ne yazık ki bunun, tüm bunların onun için hiçbir şey ifade etmediğinin bir göstergesi olduğunu fark etti. En azından öfkelenildiğinde bu, ona karşı bir şeyler hissettiğinin kanıtıydı. Belki de bunun kendisini ilgilendirmediğine çoktan karar vermişti.

"O sadece bir arkadaş, Edith," diyerek onu rahatça kollarına geri çekti.

Kendisini rahatlatmaya çalışmasının iyi bir işaret olabileceğini ummaya zahmet etmedi. Daha ziyade, onun kadınlara ne kadar az değer verdiğini belli ettiğini düşündü.

"Belki de bir tipin yoktur. Belki de her kadınla flört ediyorsundur... benimle flört ettiğin gibi."

"Ve senin tipin... George." Çok açık bir şekilde söylemeye cesaret edemiyordu.

"Ve bu sizi şok ediyor çünkü o ... silah taşıyan kaba saba biri değil de üst tabakadan biri mi? Yurtdışında kendi sınırlı sosyal çevremden, ortak bir geçmişi paylaşan biriyle çıkmamı hayal bile edemezsiniz."

Onu tanıdıkça Ben'in aslında ortak bir geçmişi paylaşan sosyal çevresinden biri olduğunu görmezden gelerek hala düzenli hakaretlerini sürdürüyordu. Sadece öyle görünmüyor ya da öyle davranmıyordu.

"Seni ciddiye almayan bir adamla ilişki yaşayacağını düşünmemiştim. Kendine daha çok saygın olduğunu sanıyordum."

Sanki yüzüne vurmuş gibi ciğerlerindeki nefesin kesildiğini hissetti. Birbirlerine laf sokmak için harcadıkları onca zamana rağmen bu seferki çok derindi. Olduğu yerde donup kaldı, bir adım daha atamadı. Sersemlemişti. Adam onu bıraktı ve geri adım attı. Belinden hafifçe eğildi, bir tutam saç alnına düştü.

Müzik durmuştu.

Ben, kızın yüzündeki acıyı görünce yüzünü buruşturdu. Bu kadar sert olmak istememişti ama kendini durduramadı. Umutsuzca mümkün olduğunca mesafeli görünmek istiyordu. Ne de olsa ona hiçbir şey borçlu değildi. Neden borçlu olsun ki? Dün gece zorla odasına girip başka bir adamın nişanlısını taciz ettiği için mi?

Edith haklıydı. Umursamaya hakkı yoktu. Ne kadar çok isterse istesin, ona dokunmaya hiç hakkı yoktu. Bütün bunlar sona erdiğinde, o ısıltılı balolarına ve soylu saraylarına geri dönecek, o da bu kazıyı yapma nedenini unutmadan yoluna devam edecekti. Ya da onunla tanıştıktan sonra unuttuğu tüm nedenlerle.

İyileşme umudu için buradan çıkması gerekiyordu.

Acı çekmişti.

Sadece dün gecedен bile emin olamıyordu. Şans eseri olmuş olabilir. Ve kesinlikle emin olmadıkça Edith'i almayacaktı.

Ama arabada söylemişti.

Bir an, acı verici derecede dayanıksız bir saten parçasının altındaki kışına bakıyordu, bu akşam daha sonra onun olacağını biliyordu. Onun ellerinde. Sonra bir de baktı ki, yıllardır birlikte nişanlısıyla tanıştırılıyor, kızın yüzünde, içeri girerken yakalandığına inanamıyormuş gibi bir ifade görüyordu.

Ben ile. Belki de öfkeden gözlerinin kör olduğu an, onun da bu gece George'la birlikte buradan çıkıp gidebileceğini fark ettiğı andı.

Dün gece kibirli kütüphaneci kendini ona attığında hayatının şokunu yaşamıştı. O ana kadar, onun kabuğundan çıkıp çıkmayacağını merak etmişti ama çıktığında, sonuna kadar çıkmıştı.

Sonra, aralarındaki gerilim baş döndürücü bir şekilde artarken, başka bir falsolu top ona doğru savrulmaya başladı. Artık onun hakkında gerçekten bir şey bildiğinden emin değildi. Kız eve tamamen başka biriyle de dönebilirdi. Seçeneklerini sonuna kadar açık tutuyor gibi görünüyordu.

Nedense bunu söylemekten kendini alıkoymuştu ama bu gerçekten de onu ilgilendirmezdi. O modern bir kadındı. Uyarılmıştı. Yine de burada onu bunun için azarlıyordu.

Tüm nüanslar bir yana, kesin olarak bildiğı bir şey vardı. Bu gece onu becermesini istiyordu. Dizlerinin üzerine çöküp yalvaracak kadar çok istiyordu ve adam da bunu biliyordu. Onun bunu bildiğini biliyordu.

Bunu göz önünde bulundurarak, ilişki durumu hakkında ona cevaplar borçluydu. Onunla birlikte olmasının başka birine ihanet ettiğı anlamına gelip gelmediğini bilmeliydi. Birdenbire bunun neden daha önce aklına gelmediğini merak etti. Elbette Edith Taylor nişanlıydı. Muhteşem bir kadındı.

Kaçmak için çaresizce odanın etrafına baktı ve yeterince bulanık olduğunu gördü.

"Hadi patron, işimize dönelim." Elini kızın dirseğine soktu ve onu gizlice balo salonundan dışarı çıkardı. Fuayeden geçer geçmez Ben onun kolunu bıraktı ama sanki görünmez bir tasma takmış gibi hâlâ onu yönlendiriyordu.

Bu sadece bu gece işleri onun istediğı gibi yapmayı kabul ettiğı için değildi, aynı zamanda çok doğal hissettiriyordu. Beden dili, hükmedici varlığı ve doğasının havası güven yayıyordu. Tüm bu nedenler sadece gözlemlenebilirdi

Çünkü Ben'in ne yaptığını tam olarak bildiğinden emindi. Buraya gelmeden hemen önce arabada söylediği şey. Ona güveniyordu. Bu tehlikeli anda yüzleşmek için çok yürek parçalayıcı olan şey, onun kendisine güvenemeyeceğini fark etmesini izlemiş olmasıydı.

Fuayeden çıkıp karanlık bir koridora yöneldiklerinde Edith, şu anda içinde bulunduğu çok önemli ana odaklanması gerekirken duygularına kapıldığı için kendini bir kez daha azarladı. Düşünceleri rahat bir nefes aldı ve elindeki göreve döndü: Pimsley'nin kütüphanesine girmek.

Kararlılığına odaklanmaya çalıştı, Ben de kesinlikle öyleydi. Açıktı ki Pimsley daha önce Ben'in partilerine hiç gelmediğinden bahsetmiş olsa da, Pimsley'nin evinin planını biliyordu. Kaç kez döndüklerinin sayısını unutmuştu.

Pimsley'in evi, eski Mısır eserlerinin replikalarıyla şimdiye kadar gördüğü tüm evlerden daha sağlam bir şekilde dekore edilmişti ve kesinlikle büyük İngiliz evlerinin normlarını kırıyordu. Her yer, her yüzey ve her duvar süslenmişti, çok dağınık değildi ama kesinlikle gözün dinlenebileceği pek fazla yer de bırakmamıştı. Şimdi loş koridordaydılar ve o kadar çok hazine yanından vızıldayarak geçiyordu ki, hepsinin nadirliğine tepki verecek zamanı bile olmamıştı. Böyle bir hazine gözüne çarptığında kısa bir süre durdu.

"Bu Oxyrhynchus Papirüsü'nün bir kopyası mı?" Parmak uçlarına kadar yükselip
inceleyin.

"Edith!" diye sahne fısıltısıyla bağırdı ve Edith bir kez daha onun peşinden koşmaya başladı.

Sonunda dışarıya açılan bir yan kapıya ulaştılar ve sessizce dışarı çıktılar. Akşamın sıcağında ve karanlığında dışarıda durdular, ilk hedefleri olan gizlice kaçmayı başardıkları için nefes almak için durakladılar. Ben onun elini tuttu ve gitmek için döndü.

Edith, evre düzenlemesine devam etmeden önce Ben'in kolunu tuttu. "Bekle!" diye fısıldadı ve topuklu ayakkabılarını çıkarırken Ben'in pazusunu kavradı.

Bunu sevimli bulma dürtüsüne direniyordu ama kız birkaç santim küçüldüğünde sırtıtmaktan kendini alamadı.

oraplı ayaklarıyla ayakta durduğnda, ayakkabıları elinin altından sarkıyordu, evin çevresini dolaşmaya devam etti. Göz ucuyla onun her zamanki gibi, sanki acil bir mektup postalamak zorundaymış gibi ağır ağır yürüdüğünü gördü.

"Kahretsin, Edith. Buraya gel, duvara yaklaş. Bu bir geçit töreni değil."

Ofladı ve daha çarpmamaya çalışarak onun arkasına geçti. Ya da en azından yere kadar uzanan metalik saten bir gece elbisesinin içinde olabileceğİ kadar göze çarpmamaya çalıştı.

"Nereye gidiyoruz?"

"İzlenmeyecek bir yoldan gitmeliyiz. Herkesin balo salonunda olduğunu varsayarsak, evin içinden kütüphaneye giden tüm yollar korunacaktır."

Bakım işçileri için olması gereken dış merdivenlerden çıktılar ve Ben cebinden bir sustalı bıçak çıkardı. Fiskeyle açtı ve kapının kilidini açmak için diz çöktü.

Sırtını duvara yasladığında, mucizelerin hiç bitmeyebileceğİni, her an üzerinde taşıyabileceğİ silahların sınırı olmadığını düşündü. Beklerken, hafifçe sıyrılan metalin sesini ve gecenin sessizliğinde kendi derin nefeslerini duydu. Sonra bir tıkırtı duydu. Ben kapıyı aralık kalana kadar açtı ve Edith'e onu takip etmesini işaret etmeden önce etrafın temiz olup olmadığını görmek için kısmen içeri girdi.

Hizmetçilerin odasına girdiklerinde, başka hiçbir engelle karşılaşmadan eve girebileceklerdi. Personel partiyle ilgilenmekle meşgul olacaktı ve Pimsley'nin özel odalarının geri kalanı dışarıya kilitli, herkese kapalı olacaktı.

Hizmetkârların odasının karo döşeli, yankılı koridoru, Pimsley'nin evin özel kanadının yemyeşil halılarla kaplı koridorunun başladığı çift kapıyla sona eriyordu. Halı kaplı uzun galeriyi geçtiler, Pimsley armasını ve asırlık aile portrelerini geçtiler ve sonunda karmaşık bir şekilde oyulmuş bir başka büyük çift kapıda son buldular.

Bir tanesini Edith'i içeri itecek kadar açtı, ama tam Edith Işık düğmesine uzandı, eli onunkini kapatarak engel oldu. Sırtını kapalı duran kapıya yasladı ve smokininin yakasını kaldırarak silah kılıfını ortaya çıkardı. Ama her zamanki tabancalarından birinin kılıfında, çekip ona uzattığı bir el feneri vardı.

"Silahlarından birini evde mi bıraktın? Benim için mi?" diye fısıldadı nazlı nazlı. "Evet, evet, işine bak." diye tersledi.

"Bekle, nereye gidiyorsun?"

Kapıyı arkasından kapatmadan önce, "Ben sadece nöbet tutacağım," dedi.

"Bekle!" dedi ama adam çoktan gitmişti. Her şeyin bu kadar çabuk ve görünüşe göre hiçbir şeyi toparlamaya vakti olmadan garip bir karmaşaya dönüşmesi onu tedirgin etmişti.

Kütüphanede ilk nefesini verdiğiinde Ben'le arasında geçen her şey kapıda kalmıştı. Eski kitapların karşılaştığında ağzı açık bir şekilde etrafına bakındı.

Karşısındaki pencere duvarından gelen ay ışığı, sıra sıra dizilmiş iki katlı kitaplıkların üzerinde parıldıyordu. Karmaşık bir şekilde oyulmuş koyu renkli ahşap işçiliği, ikinci kat balkonunu geçerek duvarlara kadar uzanıyor ve kasetli tavanı çerçeveliyordu.

El fenerini girişe yakın bir masanın üzerine koydu ve gözlüklerini çıkarıp takmak için akşam çantasını açtı. Saçlarını eşarpla bağlarken, bir kütüphanenin rüya gibi başyapıtına hayranlıkla bakmaya devam etti.

Pimsley'nin özel kütüphanesini oluşturan ciltlere göz atarak uzun raf sıralarını bir ileri bir geri takip etti, gördüğü başlıkların tetiklediğı farklı düşünceler beyninde vızıldadı. Elbette bu odada bir yıl boyunca kilitli kalabilir ve buna aldırış etmeyebilirdi.

Uzun bir süre sonra, ikinci katta ihtiyaç duyduğu döneme ait birkaç referans kitabı bulduğunda, onları çıkarmak için tekerlekli merdiveni kullandı ve doğru bilgi için içindekiler tablosunu aramaya başladı. Sıradan faaliyetlerin sükûnetinde zihni, suçluluk dalgalarının konsantrasyonuna nüfuz etmesine neden olacak kadar uzaklara daldı.

Kendisini aldattığını kabul etmek onun için çok zordu.

Bu durum daha önce hiç aklına gelmemişti. Ben'i bugün bir noktada George'la karşılaşabilecekleri konusunda uyarmak muhtemelen iyi bir fikir olurdu. George'un bu partide olmasının son derece tahmin edilebilir olduğı gerçeğinden kaçmanın bir yolu yoktu. Ama bu, Ben'in onu hiç düşünmediğini varsayarsak geçerliydi... Gerçek şu ki, hiç düşünmemişti.

Kulağı korkunç geliyordu ama doğruydu. Benle tanıştığından beri Beyninin erkekler için ayırdığı tüm alan, diğeri tüm alanlara da taşıtı. Ben'in ağzına bir hurma atarken nasıl görüldüğü düşüncesinin bombardımanına uğramadan ne istediğini düşünemiyordu.

Her neyse, o ana kadar emin olmadığı bir şeyi varsaymadan bu konuyu nasıl açabilirdi ki... dürüst olmak gerekirse, hâlâ emin değildi. Daha düne kadar çekişmeli profesyonel rakipler olarak tanımlanabilecekken Ben'e George'dan bahsetmek küstahlık olurdu.

Ama sonra o tek kelime geldi. Boynunu ısırırken ve elini eteğinden yukarı kaydırırken dudaklarından geçen o kelime.

Sonunda.

Daha fazlasını o kadar çok istemiş olmalıydı ki, birkaç günlük kısa süreyi acı dolu bir bekleyiş gibi hissettirmişti. Bu durumda, ikisinin de aynı şeyi istediğini biliyorsa... George hakkında ne söylemeliydi?

Son derece zeki ve yetenekli bir kadın olarak, bir tür muğlak sosyal yanlış adım anlamına gelen bir şeyi anlamakta bu kadar zorlanması onu rahatsız ediyordu. Haklı olmayı isteme önyargısını bir kenara bırakırsa, Argo projesinde çalışma fırsatını hiç elde etmemiş olsaydı, muhtemelen bu partiye George'la birlikte gideceğini kabul etmek zorundaydı. Onun varlığını unuttuğunu ikisine de nasıl açıklayabilirdi ki?

İşte bu ! Referans kitabının sayfalarını çevirirken ihtiyacı olan ciltleri bulduğunu ve diğer her şeyin tekrar arka plana düştüğünü düşündü.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Kapının hafifçe tıklatıldığını ve Ben'in ayak sesinin kütüphanenin ikinci katına çıkan merdivenlerden geldiğini duyduğunda referans kitaplarını ne kadar zamandır araştırdığına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Etrafı kitaplarla çevrili yere yayılmıştı, saçları bir eşarpla gelişigüzel bağlanmıştı ve gözlükleri burnunun köprüsünde tehlikeli bir şekilde aşağıya doğru sarkıyordu. Adam karşısında durduğunda bir sayfayı bitirmek üzereydi. Adam o kadar uzundu ki, özellikle de yerde otururken, onunla göz göze gelebilmek için neredeyse tavana bakması gerekiyordu.

"Nasıl gidiyor?" dedi. Gözlerinde hafif ve muzip bir şeyler vardı ama yüzü hâlâ eskisi gibi taş gibiydi. Belki de bir kitap yığınının üzerine eğildiğinde elbisesinin yakasının düşmesi onu yumuşatmıştı.

"İhtiyacım olan ciltleri buldum, şimdi sadece cevapları bulup bir sonuca varana kadar çalışma meselesi." Yan yana duran iki açık seyir defterini incelemek için kullandığı el fenerini kapattı ve onları ayın parıltısıyla yıkanan karanlıkta bıraktı.

Sessizce döndü ve balkonun diğer ucundaki pencereden dışarı bakmak için uzaklaştı.

"Ben," dedi kadın, adam dışarıda, altlarındaki sokakta bir şey arıyor gibiydi.

Ona geri döndü, yüzündeki gerginlik yerini meraka bırakmıştı. Adamın onları bir ateş demiriyle barikatla kapattığını gördüğü çift kapıya baktı.

"Yakalanmadan önce onu bulabilecek miyim bilmiyorum." diye fısıldadı.

"Yakalanmayacağız, bu işlerin sabahın erken saatlerine kadar sürdüğünü biliyorsun.

Sabahleyin. Ve tüm hizmetçiler partiyle ilgileniyor olacak."

"Yine de saatler sürebilir ve zaten ne kadar aradığımı bile bilmiyorum. Çok geçmeden geri dönmemiz gerekeceğinden bahsetmiyorum bile."

"İhtiyacınız olan referans kitaplarını

buldunuz mu?" "Evet."

"Kaç kişi ?"

"Sadece bu ikisi. Doğru zaman doğumlar ve ölümler."

Edith, Ben konuşurken ihtiyaç duymayacağı atılmış kayıt defterlerini topladı, sadece bir sonraki kapının anahtarının bulunduğu iki defteri dışarıda bıraktı.

"Tamam," dedi çenesini ovuşturarak, pürüzlü gölge çoktan büyümüştü Orada. "Bu ikisini alacağız ve sen de onları evine geri götürebilirsin. Ben onları koleksiyona geri getirene kadar orada saklayabiliriz."

"Ya kayıp olduklarını fark ederse?" Yanlış yapmaktan duyduğu hoşnutsuzlukla ayağa kalktı ve ihtiyacı olmayan kitapları raftaki yerlerine geri koyarak kendini rahatlattı.

"Pimsley bir koleksiyoncu, Mısırbilim öğrencisi değil. Onun için heyecan sahip olmaktır, takdir etmek değil."

Edith, ihtiyacı olan iki referans kitabının olması gereken yere baktı, kardeşleri onların yokluğunda yığılmıştı. Kız dudağını kemirmeye başladığında, Ben onun yüz ifadesini okudu. Aradaki boşluğu kapatırken

Hepsi asker gibi dik durana kadar kitap biter, sesi endişeli düşüncelerini böldü.

"Pimsley kayıp olduklarını anlamadan önce bu kitapları geri getireceğim. Sana kadar takip edilmeyecek, söz veriyorum."

Edith gece daha da kötüye önce arabada ettiği yemini hatırladı. Ona güvenecekti.

"Peki, tamam sanırım."

Başıyla onayladı ve tekrar pencereden dışarı baktı. "Ne de mükemmel bir ikinci komutansın."

Adam onun mizah girişimini görmezden geldiğinde, kız onun şöyle demediğini fark etti

içeri girdiğinden beri alaycı bir şey söylemedi. Ateşi olup olmadığını kontrol etmek yerine, gerginliği doğrudan karşılamaya karar verdi.

"Sanırım hayır galaları seni korkunç derecede huysuzlaştırıyor?"

dedi. "Gelmeyi hiç istemedim," diye hatırlattı ona omuz silkerken. "Aradığım şeyi bulduğuma sevinmedin mi?"

"Hapis cezası tehdidi olmadan bir kırıcı iş görürdü."

Protesto etmek için boğuk bir inançsızlık sesi çıkardı ve gözlüklerini çıkardı.

"Tarihi bilgiyi kullanmak yerine neden her zaman tarihi alanların yok başvuruyorsunuz?" diye espri yaptı.

Arkasını dönüp elleri cebinde, kayıtsızca ona baktı. Kitaplığa yaslanarak bir bacağını tembelce diğerinin üzerine attı. Gözlerini kıstı ve söylediğini onayladı.

"Daha hızlı ya da daha kolay olması umurumda değil. Koruma, verimlilikten daha önemlidir."

"Tamam," diye omuz silkti, kaşlarını kaldırdı. "Evet... şey." diye devam etti.

Öfkeyle arkasını döndü. Sonra geri döndü ve adam onu durdurduğunda tekrar konuşmaya başladı.

"Beni bir tartışmanın içine çekmene izin vermeyeceğime katlanamıyorsun, değil mi?" dedi, kitap rafından kalkıp ona doğru ilerlerken sesinde ürpertici bir sakinlik vardı.

"Saçmalamayın, ben sadece şu gerçeği söylüyorum-"

"Neden?" dedi, yaklaşarak.

"Çünkü eserler-"

"Neden bir şey söylemedin?" dedi, ondan bir adım uzakta durarak. Ağzını açtı ve sonra aslında ne hakkında konuştuklarını anlayınca tekrar kapattı.

Sonra ona bir bakışla geri döndü.

sorusunu gizlice geçiştiren biraz farklı bir açı.

"Tam olarak ne diyeyim? Tanıştığımıza memnun oldum Bay Brooks, eğer bu keşif gezisinin herhangi bir noktasında yarı çıplakken size binmeye çalışırsam, bilmelisiniz ki birlikte partilere gittiğim bir adam var?"

Ben bir nefes verdi ve kravatını düzeltti, düşünceli bir şekilde uzaklara baktı. "Ben daha çok şöyle bir şey düşünüyordum, Ben," dedi, gözleri keskinleştirme. "Size umutlarım ve hayallerim, ağabeyimin kariyeri, ailemin kışlık evi ve eski Mısırlıların doğum kontrol yöntemleri hakkında her şeyi anlatacak zamanı bulabildiğime göre..."

Edith gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Ben

bir adım daha yaklaştı.

"...ve dün gece olanlara rağmen," dedi daha alçak bir sesle, çünkü

"...Bu akşam nişanımı öperken beni göreceğinizi de belirtmeliyim."

"Ben onu öpmedim, o beni öptü."

Adam kuru bir kahkaha attı ve kadın bunun kulağa ne kadar önemsiz geldiğini biliyordu. Kibrini bir kenara bıraktı ve itiraf etmeyi denemeye karar verdi.

"Sana söylemek istiyorum ama... kulağa kötü geliyor."

"Kulağa balo salonunda olduğundan daha kötü geliyor olamaz," diye alay etti. "George'a hiçbir şey borçlu değilim, bu sıradan bir şey."

"George," diye adını tükürdü, "yıllardır yattığın adam."

Kendisini nişanlı olarak tanıtan yıllara mı?"

"İlla bilmek istiyorsan, George böyle partilerde ve insanlar bana biriyle görüşüp görüşmediğimi sorduklarında işe yarıyor. Ve dürüst olmak gerekirse, genel olarak erkekler için. Kariyerim, akademi ve keşifler konusunda tutkuluyum. Eğer sadece evlenmekle ilgilenmediğimi söyleseydim, erkekleri sopayla dövmem gerekirdi. Günlerimi ve gecelerimi kütüphanede geçirerek bir eş olarak ödüllendirileceğimden değil - ama erkekler bu kadar korkunç derecede ısrarcı, özellikle de reddedildiklerinde. Bir erkeğe hayır dediğinizde, bir kadının sözünü dinlemeyi umursamıyorlar. Beni ancak başka bir erkeğe ait olduğumu duyduklarında rahat bırakırlar."

Ben başını salladı ve çenesi gerilirken başka tarafa baktı.

"Bu yaşlı George için biraz soğuk, öyle değil mi?" "Tabii ki hayır, George ve ben birbirimizi anlıyoruz."

"George'un ilişkinizden anladığı evleneceğiniz," dedi Ben, gözlerinde yeniden beliren tehlikeli bakışla.

"George evlenmeyi daha fazla istemiyor. Ailesi istiyor

Bana evlenme teklif etmesinin tek nedeni buydu. Pratik amaçlar için bir eş sahip olma ve bunun dışında ayrı hayatlar sürme fikrini seviyor. Eski dostlarıyla bilardo oynadığını ve elin elbisemin yarısına kadar inmişken beni dans pistinde döndürmenle hiç ilgilenmediğini fark ettin mi?"

Ben'in yüzünde küçümseme olabileceğini düşündüğü bir ifade belirdi ve onun anlamasını isteyerek devam etti.

"Ailemi mutlu etmek için sosyalleşmem ve bu tür sosyete etkinliklerinde bulunmam gerekiyor. Onların evinde yaşıyorum ve benim yaşam tarzımı umursamıyorlar," dedi, sanki dünyadaki en mantıklı şeymiş gibi.

"Haklıydın," dedi, tekrar ondan uzaklaşarak, "Hikâyenin senin tarafındaki kısmı kulağa daha kötü geliyor."

"Neden umursuyorsun?" diye fısıldadı sertçe, artık sırtı ona dönüktü. tekrar, ve ona doğru döndü.

"Sana saygı duymayan bir adamla neden yatıyorsun Edith? Seninle bu şekilde konuşacak biriyle?" diye bağıırıyordu ve karanlıkta bile boynundan yukarı doğru kıpkırmızı bir tonun süzölmeye başladığını gördü.

Gerçekten kızdığı şey bu muydu? Şaşırmış bir halde merak etti.

Sorduğu asıl sorunun cevabının daha karmaşık olduğunu anladığında içindeki öfke boşaldı. Gözleri halıyı aradı, keşke bu konuşmanın ortasında olmayıp da başka bir yerde olabilseydim diye düşündü ve verdiği ödünlere yüksek sesle haklı çıkarmaya çalıştı.

"Erkekler..." diye başladı ve onun gözlerinin içine zorlukla bakabildi. Bu çok utanç vericiydi. "... bizimki gibi bir anlaşmadan belli beklentileri vardır."

Sessizleşti ve şimdi ona bakmıyordu ve bu onun içinde bir şeylerin vahşi ve kafeslenmiş hissetmesine neden oldu.

"Aman Tanrım," dedi, aşırı ısınacakmış gibi yakasını çekiştirerek. Elini saçlarının arasında gezdirdi ve karar verdi.

"Onu öldüreceğim." dedi tekrar dönerek ve merdivenlere doğru ilerleyerek.

"Ben, dur!" dedi kadın, adam ceketini çıkarıp üzerine örterken. tırabzana tırmanarak silah kılıfında sadece bir tabanca olduğunu gösterdi.

Adam merdivenlere ulaşmadan kendini ona doğru fırlattı ve göğsüne doğru inişiyile sırtını kitaplığa çarptı. Çarpmanın etkisiyle üstlerindeki kitap sıraları sarsılırken yapının ahşabı inledi. İkisi de herhangi bir darbenin etkisiyle irkilirken Ben onu korumak için eğildi.

düşen nesneler. Kitaplar durulduğunda tavana kadar uzanan raflara baktılar.

Mısır tarihinin etraflarında yıkılmadığından emin olduklarında, yumruklarını tekrar adamın göğsüne vurdu.

"Seni aptal." Doğruldu, elbisesinin önünü düzeltti ve aklı başında kalabilmeleri umuduyla devam etti. "Sadece beni ciddiye alan erkeklerle çıksaydım evden hiç çıkmazdım."

"Duyuyor musun Edie?" dedi, şimdi daha yumuşak bir sesle, elleri hâlâ onun belini sarıyordu. Kadının içinde bulunduğu durum ve önündeki seçenekler dank etmeye başlamıştı. "George'la birlikte olmak için gösterdiğin tek neden başkalarının beklentileri. Onun beklentileri, ailenin beklentileri, toplumun beklentileri."

"Kahretsin Ben, onunla birlikte değilim," diyerek arkasını döndü ve ona doğru yürüdü.

kitap çifti.

"Tamam, madem anlambilime bu kadar takıldınız, ona zamanınızı ve bedeninizi verdiniz."

"Hayal kırıklığı yarattığım için özür dilerim," dedi, gözlerinin dolduğunu hissederek.

Daha fazla kelime bulamıyordu, çünkü bunları yüksek sesle söyledikçe, bunun için herhangi bir gerekçe varmış gibi görünmüyordu.

"Edie, beni unut," dedi, onun peşinden giderken. "Bu senin ne istediğinle ve neyi hak ettiğinle ilgili." Şimdi şefkatliydi, kıza duyduğu hayranlık öfkesini süpürmüştü.

"Kendine saygısı olmayan bir kadını neden bu kadar kıskanıyorsun ki zaten. Neden bana birlikte olmam gereken erkek tipi hakkında ders veriyorsun anlamıyorum... Sen benimle birlikte olması gereken erkek tipi değilsin. Yakışıklı, çekici, maceraperest bir Oxford mezunu kesinlikle sinirli, kasvetli kütüphanecilerin koşmak zorunda değil." Şimdi arkasını dönmüş, ona bakıyordu.

Adam ona kuşkuyla baktı. Neden bunu söyleyip duruyordu, diye merak etti. Ve sonra biliyordu. O bilmiyordu. Bunu duyması gerekiyordu.

Ona doğru bir adım daha attı, o kadar yaklaşmışlardı ki neredeyse dokunacaklardı. Sırtının, referans kitaplarını almak için kullandığı döner merdivene dayandığını hissetti. Gözlerinin içine bakarak sessizliğin havada asılı kalmasına izin verdi. Bir sonraki sözlerini tamamen netleştirmek istiyordu.

"Benden hoşlanmayan, sinirli, hırslı, muhteşem kütüphaneciler seninle tanıştığım gün benim tipim oldu."

Elini arkasındaki kitaplığa dayayarak eğildi.
yarım gülümsemesi midesini .

"Senden hoşlanıyorum," dedi adam içeri girerken merdivene yaslanarak ve başını bir basamağa yaslayarak ona baktı.

"Dün gece bundan şüphelenmeye başladım," dedi, kalçalarını doğru çekerek. Kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

"Hayır. Dün gecedan önce," dedi parmak uçlarında yükselebildiği kadar yükselerek. Elleri gömleğinin altından göğsünün sert kaslarını hissederek yukarı doğru çıkarken gülümsemesi soldu.

"George'dan neden hiç bahsetmediğimi sormuştun," dedi, bir elini saçlarında gezdirirken diğer eli tekrar göğsüne doğru indi. "Var olduğunu unutmuşum."

Başını eğdi ve kadın devam ederken iç çekerek gözlerini kapattı. Ellerini onun üzerinde gezdirme şekli zihnini bulandırıyordu.

"Bütün gün düşünebildiğim tek şey dün gece olmasını dilediğim şeydi."

Merdivenin en alt basamağına çıkarak kendini onun kollarına bıraktı ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Bunu yaptığı anda, tıpkı bir gece önce yaptığı gibi ona saldırdı, sanki davet kabul edildikten sonra tutamazmış gibi.

Adamın dili Edith'in değdiğinde Edith'in tüyleri diken diken oldu.

"Edith..." Kızın adı dudaklarından kaçtı.

Adam onu aniden merdivenden yukarı kaldırıp neredeyse yüz yüze gelmelerini sağlayınca irkildi. Her zamanki boyuna kıyasla yüksekliği, zaten sersemlemiş olmasaydı başını d nd rebilirdi.

"Tek düşündüğüm dün gece sana yapmak istediklerim," dedi.

 nceki gecenin anısını hatırlamak birbirlerine duydukları çaresizliği artırdı. Adamın ağzı kadınınkini ele geçirmişti. Dudakları her ayrıldığında, onu tekrar tatmak için sabırsızlanıyordu.

Ben'le hayattaki hiçbir Şeye benzemeyen bir ritim bulmuştu. Hiç alıştırma gerektirmiyor ve hiç endişe taşımıyordu. Adamın bedeni onunkini tanımaya çalışıyor, kadın da buna doğuştan gelen bir hoşgörüyle karşılık veriyordu.  p c ğ  onu arıyordu ve o da bulunmak istiyordu.

Burada, ne zaman birbirlerine görünmez bir yakınlık eşiğini geçseler, kadının muhalif doğası yok oluyordu. Onun istediği her Şeye teslim oluyordu. Zamanın durduğu ve zihinlerin sustuğu yerde askıya alınan kadının tek tutkusu onun sahip olduğu Şey olmaktı.

Arzuladığını bilmediği bir özgürlüktü bu. Onun  p c ğ , onun dokunuşu, diğerlerinden daha dolu bir ka ıştı. Varsayılan durumunun savunmacı olduğunun farkındaydı ve bunun için özür dilemiyordu. Savunmasız olmanın bu kadar sarhoş edici olabileceğini hiç bilmiyordu.

Karşılıklı  p c k saldırısı sonsuz görünüyordu. Her geri çekiliş kovalandı. Her koşuşturmanın ardından durgun bir erteleme geliyordu. Her itiş, yutkunulan bir inilti ile karşılandı. Ta ki hava almaya çıktıklarında birbirlerinin gözlerinde inançsızlığı bulana kadar.

Elleri göğüs kafesinden yukarı kayarak göğüslerini kapatırken dudakları tekrar buluştu. Adamın ellerinin baskısı göğüs uçlarının etrafını sardığında kadın adamın ağzına doğru inledi. Adam başparmaklarını saten kumaşın üzerinden göğüs uçlarına dokundurduğunda

vücudunun merdivenin basamaklarından eriyip yerde bir su birikintisine dönüşeceğini düşündü.

"Bunu benim için yapmalarına ," dedi, ağzı onunkinden ayrılırken. "Bu gece elbisenin içinden onları görebiliyordum." Adam başparmağı ve parmağı arasında sert tomurcukları hissederek onları kopardı ve kadının nefesi kesildi.

Geceliğinin içini görmeyi düşündü ve başındaki kanın çekilip sikine dolduğunu hissetti. Boynundan köprücük kemiğine doğru öpücükler bıraktı ve askılardan birini omzundan kayana kadar dürttü. Ağzı daha aşağılara indi ve sarkık yakanın üzerinde kabaran yumuşak tümseğe ıslak öpücükler kondurdu.

Gözlerinin içine bakmak için dudaklarını elbisesinin döküldüğü yerden ayırdı. Dün gece tam burada olduklarını, her şey çığlık atarak durduğunda fark etmişti. Geceliği soymasına izin verip vermeyeceğini görmek üzereydi, o kadar yakındı ki tadını alabiliyordu.

Kavernöz kütüphanedeki tek ses, neredeyse paylaşacakları anın beklentisiyle donakalmış bir halde ona bakarken zorlukla aldıkları nefeslerdi. Dün gece çaldığı anlar gibi gelmişti ama yine de aptallığı onları tatmin etmekten mahrum bırakmıştı.

Parmakları hâlâ göğüslerine gömülüydü ve askısı bir omzundan düştüğü için elbisesini yukarıda tutuyordu. Adam bıraktı ve elbisesinin bir tarafı sarkarak göğüslerini çıplak bıraktı. Kendini örtme dürtüsüne direndi ve arkasındaki merdiveni kavrarken sırtı hafifçe kamburlaştı. Adam elini kaldırarak diğer askıyı da omzundan çekti ve üst kısmı beline düştü.

Kızın nefesi kesildiğinde, adam bileklerinden tutup ellerini üstündeki merdiveni kavraması için kaldırmadan hemen önce hırıltılı bir kıkırdama çıkardı. Ağzı göğsünün üzerine kapanıp dilini tepesinde gezdirirken, göğüs kafesi ellerinin arasında küçük bir parantez gibi hissediliyordu. Eli kaburgalarından yukarı doğru kayarak

diğer göğsünü sıkıca parmaklarının arasında şekillendirdi. Bir tarafta ıslak ve kaygan bir his, diğer tarafta ise çıplak tenine değen sert avuç içi. Bu onun nefesini kesmişti.

Bacaklarının arasında bir zonklamanın başladığını hissetti. Dün gece kendini nemli hissetmişti ama bu gece sıırsıklam olmuştu. Edith daha önce de erkeklerle sevişmişti ama Ben'le ilgili bir şey içinde uyuyan duyguları uyandırıyordu. Sanki sadece onun nasıl çalınacağını bildiği bir enstrüman gibiydi.

"Dün gece bunu yapmak için can atıyordum," dedi dişlerini kızın tenine sürterek, onlara tapınması daha da sertleşirken.

"Ya biri ?" diye fısıldadı.

Kızardığını görünce doğruldu ve engellediği kapılara baktı.

"İçeri girmek için bir koçbaşına ihtiyaçları var," dedi, dudaklarını kulağına yaklaştırıp fısıldarken ellerini eteğinin altından kaydırdı, "... ve söz veriyorum onlardan önce bitireceksin."

Sözleri içini ısıtırken eli ağzına gitti.

Dizini kaldırıp bacağını kalçasına doğru çekerken ağzıyla göğüslerini okşamaya devam etti. Eli, çorabının bittiği ve kalçasının yumuşak teninin başladığı yerden yukarı doğru kayd ve jartiyer kemerinin altından, altında hiçbir şey giymediğini keşfettiğinde göğüslerinin arasından inledi. Parmakları, dün geceki gibi ama daha sert bir şekilde kavrayamadan önce kıkında gezindi.

Sonra diğer eli kalçalarının arasından kayarken tekrar yüzünü izledi - kadın ondan kaçmak için kalçalarını kaydırmadan önce.

"Bekle!" diye bağırdı, bu kez iki eliyle ağzını kapattı, kollarını göğüslerine bastırdı.

Adam irkilerek ondan uzaklaştı ve eteğini indirdi.

"Tamam, evet." dedi nefes nefese kalarak. "Hadi..." diye boğazını temizledi ve dalgınca ensesini kaşıdı. "Özür dilerim. Bana ne istediğini söyle. Ya da... ne istemediğini." Kekeliyordu, onu fazla zorladığı için kendinden nefret ediyordu.

"! Sadece kendimi çok... nemli hissediyorum." diye ağzından kaçırdı.

Başını salladı ama yüzündeki ifade onu anlamakta zorlandığını açıkça gösteriyordu.

"Belki de çeki düzen vermeliyim. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti." Kadın başını salladı ama kadın aşağı inmek üzereyken adamın eli beline doğru uçarak onu olduğu yerde sabitledi.

"Bekle... Ne?"

"Bir dakikaya
geliyorum-" "Edith-"

"-Söz veriyorum"

"Bekle, beni dinle," dedi, onu tekrar bedeniyle merdivene yasladı, yüz yüze, gözleri açık. Bir an için sadece bir tutam saçını geriye doğru taradı. "Erkek arkadaşın hakkında yargılayıcı davrandığımı biliyorum," diyerek kızın bu gece öpüştüğü diğer adam hakkında tartışmaya devam etmek istemeyen yüz ifadesini geçiştirdi. "Ve bunun için özür dilerim. Pislik gibi davrandım. Ama eğer bakireysen, bunu bana söylemelisin."

"Ben bakire değilim, Ben."

"Daha önce hiç başına ne gelmedi?"

"Sadece çok... ıslakım." diye fısıldadı.

Ben inleyerek pantolonunu düzeltti ve aşağı baktığında gördüğü grafik detay karşısında gözleri büyüdü.

"Ben gideyim," dedi, adam onu kendine doğru çekerken.
Tekrar.

"Sakın buna cüret etme," dedi, kalçaları onunkilere doğru kayarken ağzının köşesi kıvrıldı. Az önce elinde tuttuğunu gördüğü sert çıkıntıyı hissetti ve bu, bacaklarının arasında hızla tırmanan çıkmaza yardımcı olmadı. Onu tekrar öptü ve kollarını göğsünü kapladıkları yerden alıp boynuna doladı.

"Senin için dağınık olmak istemiyorum," diye fısıldadı kalçalarını eğerek kendini ona uydurmaya çalışıyordu. Sonra şaşkın sırtışı dudaklarında hınzır bir sırtışa dönüştü.

Eli saçındaki eşarba gitti, onu birleştirdi ve parmaklarını ensesindeki buklelerin arasına sokmadan önce yere düşmesine izin verdi.

"Bayan Taylor," dedi diğer eliyle kızın elbisesinin eteğini kaldırarak. "Benim için... çok dağınık olacaksın," diye fısıldadı boynuna doğru. Adamın eli saçlarında dolaşırken kadının dudakları aralandı. "Pis."

Yavaşça, başını geride tutarak, diğer elini kalçalarının arasına kaydırды ve parmakları oradaki nemli çukura dayandığında nefesi kesildi.

Kadın ona o kadar hazırды ki, adam parmaklarını zar zor içine daldırды, o kadar sığıdı ki işkence gibi geldi, sonra parmaklarını klitorisinin üzerinde bir kez gezdirdi ve kadının tüm vücudu eğildi. Sonra tekrar ve tekrar yaptı, bir tempo oluşturdu, mırıldandıkça kayganlaştığını hissetti, bacaklarını gidebildikleri kadar geniş açma dürtüsünü tatmin etmek için bir dizini merdivenin üzerinde daha yüksek bir yere eğdi.

Parmaklarının üzerinde kaydığı yerde gerginlik oluştu ve vücudu kontrol edebileceğinin ötesinde tepki vermeye başladı. Aşağıya bakıp onun hızla ihtiyaçtan çılgına dönmesini izlerken hâkimiyetin tadını çıkarıyordu. Arkasındaki merdiveni kavrarken inledi, sırtının kemeriyle eğilmiş açık göğüsleri onun için sergileniyordu, kalçalarını eline karşı salladı.

"Aman Tanrım, Ben," diye inledi.

"Durmalı mıyım?" dedi, yüzüne bakarak. "Hayır!"

Ritmi değiştirdi, bu kez tembel daireler çiziyordu.

"Sana burada daha önce kimse dokunmadı mı?"

Bunu söylerken sesi daha karanlık bir ton aldı. Tüyleri diken diken oldu.

"Böyle hissetmemiştim," diye soludu, kalçalarının sallanmasını engelleyemiyordu.

Bu konuşma onu o kadar aşırı, neredeyse acı verici derecede tahrik ediyordu ki, gerçekten başlamadan bitirebileceğinden korkuyordu.

"Daha önce hiç bu kadar ıslak hissetmemiş miydin?"

"Mm-mm," dedi, merdiveni kavrarken başını salladı, sonra kendini düzeltti.

"Yani, hayır... Yapmadım."

Onaylayarak mırıldandı.

Edith'in hayatı boyunca başka bir erkek için hiç bu kadar ıslanmadığını defalarca tekrarlamasını dinlerken hiç şu anda olduğu kadar sertleşmemişti. Yine de, söylediklerinin alt metni bir şekilde kendi hastalıklı memnuniyetinin yerini alabiliyordu. Kadın yavağ yavağ doruğa yaklağırken, adam da öfkelenmeye bağlamığtı.

"Peki İngiliz beyefendileriyle seviştiğinizde sizi boşaltmıyorlar mı?"

dedi, eli bacaklarının arasında sertleşmeye başlamıştı. "Ne?" diye tersledi, sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Boş ver," diyerek elini ondan çekti, elbisesinin etekleri bir kez daha ayak bileklerine doğru dalgalandı. Adamın eli kızın saçlarını bıraktı ve kız doğruldu, ona baktı.

Nefes nefese kollarını göğsünde kavuşturdu ve adamın yüzündeki sert ifade karşısında panikle boğazını sıktı.

O ne yapmıştı?

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

On Üçüncü Bölüm

"GERÇEKTEN başka erkeklerle olan deneyimlerimi anlatmamı mı istiyorsun? Şu anda mı?" diye telaşla kekeledi.

" etmeyin." dedi ve arkasını dönüp silah kılıfını çıkardı. "Bilmeniz gerekiyorsa her şey çok hızlı ve kibar."

Tırabzanla yüzleşirken nefesinin altından küfretti.

"Elimi yıkamama izin vermedin. Lütfen durma, koridorun sonunda bir tuvalet var, geri dönebilirim."

Kolunu üstündeki merdivene dayayarak eğilmesini ve onu tatmin etmekten ıslanmış elini ağzına götürüp yavaşça dudaklarının arasına götürmesini, onu bir tatlı gibi tatmasını izlerken kelimeler boğazında düğümlendi.

"Umarım bu, seni ne kadar düzensiz yaptığının beni rahatsız edeceği düşüncesini ortadan kaldırır."

Tekrar dimdik ayağa kalktı.

"Elbiseni çıkar," dedi, yüzünü ona dönerek. Umut göğsünde çırpındı.

"Ne?"

"Elbiseni çıkar ve yere yat," dedi, kol düğmeleriyle uğraştı ve kravatına geçmeden önce onları cebine bıraktı.

"Şimdi," diye bağırdı.

"Ben... neden üzgünsün?" dedi, hâlâ bunu nasıl berbat ettiğinden emin değildi.

"Sana kızgın değilim. Ama bilmelisin ki, birlikte olduğun herkes bunu yanlış yapıyor."

Kadının yüzündeki ifade onu daha da sinirlendirdi; duydukları karşısında aşağılandığı belliydi. Adamın elleri kemerinin tokasına gitti ve kadın kalçalarını sıktı.

Zaten kafası karışıkta ama şimdi onun soyunmasını izlemek onu büyüliyordu. Kadın kollarını indirip tekrar arkasındaki merdiveni kavradığında elleri hareketsiz . Sadece bir anlığına dikkati dağıldı, gözlerinin vücudunda dolaşmasına izin verdi, çıplak göğsü ve gövdesi kabarıyor, elbisesi yuvarlak kalçalarının üzerinde aşağı doğru sarkıyordu. Adam kemerini çıkarırken bakışları tekrar kadının yüzüne döndü.

"Şunu da bilmelisin ki," dedi ve kısa bir süre için onu iki kez öperken "Seni o kadar ıslattığımı ve kafanı karıştırdığımı söylemek hayatımda duyduğum en seksi şey." Gömleğini çıkardıktan sonra yere serdi.

Sonra adam atletiyle ve pantolonunun düğmeleri açık bir şekilde karşısında durdu. Kadın adamın kollarına hayranlıkla baktı, her soyunuşta adamın vücudunda hayranlıkla bütün gününü geçirebileceği bir şeyler ortaya çıkıyordu.

Merdivenden inmesine rehberlik etmek için elinden tuttu ve elbisesini kendisi çıkarmak için onu çevirdi. Fermuar sırtından aşağı inerken göğsünde bir gümbürtü duydu. Elbise kalçalarının üzerinden kaydı ve adam inledi. Sadece jartiyer kemeri ve çoraplarıyla kalan kadın elbiseden dışarı adım attı ve adam elbiseyi merdivenin üzerine örttü.

", " dedi ve yere serdiği gömleğini işaret etti.

Sırt üstü uzandı, dirseklerine dayandı ve adam ona bakarken başını salladı. Teni kızarmış, ıslak dudakları onunkilerden ayrılmış ve şişmişti. Yuvarlak, dolgun göğüsleri parlıyordu.

ağız. Geniş kalçaları dramatik bir şekilde kıvrılmış, dizlerinin birbirine yapıştığı yere doğru eğilmişti.

"Tanrım, Edie. Çok güzelsin," dedi önünde diz çökerek. "Ne dediğini unutma," diye fısıldadı kendini onun üzerine bırakırken.

"Bu gece ne dersem onu yapacaksın."

"Kütüphanedeki görevimizi kastettiğini sanmıştım." Sırtını dikleştirirken kalçaları eğilmeye başladı, vücudu onun dokunuşu için ağrıyordu.

"Pekala," dedi onun midesini bulandıran yarım gülümsemesiyle, "şu anda ve ben bir görevdeyim." İkisi de gözlerindeki ateşle soluk soluğa güldüler.

Ağız tekrar onunkini zorla aldı. Dili ağzının içinde ve dudaklarının üzerinde dolaştı. Atletini belinden çekip çıkarırken sırtüstü yattı ve ellerini belinin altından geçirirken siki kabardığını hissetti. Arkasına uzandı ve atletini çıkardı ve onun altında, sanki hoşgörölü bir hediyein paketini açmış gibi mırıldandığını duydu. Elleri adamın sırtında, omuzlarında, göğsünde, kollarında geziniyor, adamın dudakları kadının dudaklarını tekrar tekrar ele geçiriyordu. Adamın eli kalçasından , beline ve göğsüne doğru kayıyordu.

Sırtını dikleştirdi ve bacakları birbirinden ayrıldı. Dirseğinin üzerinde yükseldi ve elini dizine koyarak bacaklarını hafifçe araladı. Bacaklarını onun için açtığında, uyluklarının şişmiş ve kendi uyarılmasıyla ıslanmış olduğunu ortaya çıkarmak için ayrılmasını izledi. Onu görünce siki pantolonuna doğru gerildi; zihni, o uysal eşiğin onu almak için gerilmesini izleme düşünceleriyle parladı.

Parmaklarının düz uzunluğuyla onu örttü ve ağız göğüslerine dönerken, dudakları, dili ve dişleriyle her biri arasında dönüşümlü olarak onu yavaşça okşadı.

Adamın tüm elinin kızın üzerinde tembel bir karmaşa yarattığını hissetmek, kanının yeniden erimesine neden oldu. Adamın meme ucunu yumuşakça emmesi ya da dişlerinin arasına hafifçe sıkıştırmasındaki sürpriz unsurundan dolayı küçük şok dalgaları onun içinde dalgalandı.

Ardından, göğsünü sertçe emerken iki parmağının ucunu klitorisinin etrafında döndürmeye geçtiğinde, artan uyarılması keskin bir şekilde tırmandı. Altında kıvrılırken ellerini saçlarının arasına sokup yüzünü göğüslerine bastırduğunda nefesi boğuklaştı.

Adamın eli durduğunda ve ağzı teninden ayrıldığında gözleri açıldı. Parmaklarının içine batışını izlemek için geri çekildi. Adamın kocaman elinin iki parmağını hissettiğinde başı yere düştü, zihnini uyuşturan dolgunluktan düşünemez hale geldi.

"Ooh," diye inledi, "çok sıkı."

Kız kalçalarını onun eline doğru iterken nefes nefese kalmıştı, zevkten, sıcaklıktan ve kelimelerin kifayetsiz kaldığı binlerce başka duygudan çılgına dönmüştü. Bir şeylerin inşa edildiğini hissediyordu ve tüm kasları geriliyor ve kıvrılıyordu.

Ben her seferinde daha derine batan parmaklarının hareketini izledi. Kadın bileğini kavradığında Ben'in ereksiyonu şiddetlendi. Parmaklarını onun içindeki yumuşak noktaya doğru kıvrarak onu sınıra getirdi. Başını kaldırdığında onun gözlerinin sımsıkı kapalı olduğunu gördü.

"Bana hissettiren tek kişinin ben olduğumu söyle."

"Ah Ben," diye dudağını ısırды, kendini bilinçli hissediyordu ama ona istediğini vermenin hıncırcı heyecanını yaşamak istiyordu.

"Söyle," diye hırladı.

"Sadece sen," diye nefes nefese kaldı.

"Seni neden bu kadar ıslattığımı bilmek ister misin? Sana anlatacağım," diye homurdandı. Alnında boncuk boncuk terler birikirken sayıklayarak başını salladı.

"Çünkü kalın sikimi içine almak ."

"Oh Ben, lütfen-" ona ne için yalvardığını bilmiyordu. Ama onun bildiğinden emindi.

Parmaklarını yavaşlatarak, "Bir soru daha Bayan Taylor," dedi.

"Durma," dedi, protesto etmek için dirseklerinin üzerine kalkarak.

Artık onun ilk orgasmı olacağını bildiği şeyi yaşatırken yüzünü izlemekten onu alıkoyabilecek tek bir şey vardı.

Elleri kadının içinde durakladı ve adam kadının arasına diz çöktü.

Dizlerinin üzerine çöktü ve gözleri inanamayarak açıldı.

"Daha önce hiç kimse senin amının tadına baktı mı?"

dedi. "Ne?!"

Yüzünü bacaklarının arasına indirirken onun bakışlarını tutuyordu. Kız onun Dudakları onun etrafında saygılı bir öpücükle kapanmadan önce dili klitorisinin üzerinde kayıyordu.

"Boşalana kadar seni burada öpeceğim."

Sonra diliyle onu ikna ederken, parmaklarıyla içindeki bir noktayı okşadı ve dünya durdu. Daha önce yaptığı gibi kasıtlı bir ritme geri döndü, ama farklı hissettirdi; daha yumuşak, daha yumuşak ve sıvı. Tüm beyni buharlaştı ve vücudu huzursuz oldu. İçinde bir fırtınanın koptuğunu hissetti.

Uzaklardan duyduğu saçma sapan gevezelikler kendisininmiş gibi algılanmadı.

tiz ve onursuz bir sesle durma diye yalvardı - devam et, aynen böyle, tam orada.

Kadın adamın saçlarını çekiyor, kendini adamın yüzüne sürüyor, adam da parmaklarını kadının içine daha hızlı ve daha sert sokup çıkarıyordu. Kadın adamın başını kalçalarının arasına sıkıştırdığında ikisi de adamın nefes alıp alamadığıyla ilgilenmiyordu.

"Mmm..." dudaklarının çekirdeğine karşı titreştiğini hissetti ve inlemeleri giderek arttı.

Her şeyi aynı anda hissederek, aniden doruğa ulaşana kadar içinde yükselen şeyin üzerinde süzüldü. Ben'in dudaklarına doğru zonklarken, tüm vücudunu saran bir zevk dalgası durmaksızın Ben'in üzerinde ve içinde dalgalanırken onun adını haykırdı. Dalgalar gelmeye devam ettikçe sürekli bir coşkuyla doldu ve vücudunun huzursuz kıpırtıları azalmaya başladı.

Bilinci yavaşça bedenine geri döner gibi oldu ve ağır nefes aldığını, terden parıldadığını gördü. Dokunuşu tutmuştu ama rahatsız edici hale gelemeden ellerinden kayıp gitmişti.

Ama o daha fazlasını istiyordu. Ben ayağa kalkarak tekrar onun üzerine eğildi ve dirseğiyle destekleyerek boynundan ziyafet çekti.

"Seni istiyorum," diye nefesini tuttu, "şimdi."

"Zorunda değiliz," diye güvence verdi ona, sesi kalın ve düzensizdi, "Şu anda o muhteşem göğüslerinin her yerine boşalabilirim." Cümlesini bitirdiğinde, pantolonunun içinden sikini kavramaya başlamıştı.

"Belki sonra," dedi ve uzanıp adamın kasıklarını okşadı.

Onun dokunuşundan kaçtı ve gözlerini öfkeli ereksiyonundan ayırmasını isterken yüzündeki eğlence azaldı.

"Ben ciddiym Edie. Bu bir centilmenlik anlaşması değil. I hiçbir beklentim yok."

"Hayır," dedi, başını yavaşça sallayarak, dudaklarını büzerek, kaşlarını çatarak, ellerini göğsünde gezdirirken, bir şekilde ona dokunmak için can atıyordu. Onunla sarhoş olmuştu.

"Şu andan itibaren, herhangi birinin seni becermesine izin vermen için tek bir neden var. Kesinlikle benim de tek bir sebebim olacak."

"O da ne?" dedi alaycı bir tavırla, dudağını ısırarak.

"Bana bir şey borçlu olduğun için değil."

"Evet."

"Sadece sen istediğin için."

Derin bir nefes aldı ve onun gözlerinin içine baktı.

"Bunu tekrar hissetmek istiyorum. Ama bu sefer, görmek istiyorum..." Onun yaptığı gibi kötü şeyler söyleyecek cesareti bulmakta zorlandığını hissetti. "Eğer düşündüğüm kadar büyüksen. Bunu şimdiden söyleyebilirim," dedi, bu sefer aşağıya bakmıyordu ama kalçalarını aşağıya çekerek onunkilere sürtünyor, pantolonundaki çıkıntı hâlâ hassas olan tepe noktasına oturduğunda havayı içine çekiyordu.

"Bunu ne kadar çok istediğimi biliyorsun." diye alay etti, her ikisini de vapur kamarasında söylediklerinin anıları.

Muhtemelen kıkırdama olarak çıkan bir ses, acı dolu bir hırıltı olarak ondan çıktı ve ona doğru itti.

Derin bir nefes alarak başını sallayan adam, ikna kabiliyetinden memnun bir şekilde ellerini belinde kavuşturan kadının titreyen kalçalarının arasına diz çöktü.

Fermuarı açıldığında, pantolonu bir derece düşerek kalça kemiklerinin mimarisini ve beynindeki kadrarı radyo sessizliğine çeviren koyu renk saçlarını ortaya çıkardı. Bir eliyle kalçasının iç kısmına bastırarak bel bandını indirdi ve şok edici uzunluğuna kadar uzanan muhteşem, ağır sikini serbest bıraktı. O izlerken, adam uzun ve yavaş vuruşlarla onu avucunun içinde kavramadan önce, geniş, sert ve mükemmel olan bütününü bir an için gördü.

"Ben," diye fısıldadı, büyülenmişti.

"Evet?" dedi o kendine özgü tembel yarım gülümsemesiyle, kesik kesik nefesler alırken bile.

"Kocaman olmuşsun."

"Mmhmm," dedi, kendini onun üzerine indirerek.

Onu etkisiz hale getiren hızlı bir hareketle bacağına beline doladı ve öne doğru düştü, ön kolları onun iki yanına indi ve bacaklarının arasından uzanarak ellerini sikinin etrafına sardı ve onun yaptığı gibi her santimini yavaşça, sıkı, küçük yumruklarıyla okşamaya başladı.

"Siktir" dedi, kelimeyi bir inilti halinde çıkararak.

"Mmm," diye mırıldandı kulağına karşı, göğüslerini çıplak göğsüne bastırmak için sırtını eğdi.

"Çok... sertleşmişsin," dedi, onu ikna ettiği ritmi hızlandırarak.

"Yüce Tanrım, Edie," dedi titreyerek, "gerçekten hızlı öğreniyorsun."

Adamın gözleri kapandı ve kadın, adamın sikini kavradığında şiştiğini hissetti. "Hiçbir korumam yok... beni bu şekilde boşaltabilirsin..."

Ah, evet, aynen ." diye inledi.

"Gerek yok, takvim tutuyorum" dedi, gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırarak "Eminim".

Gözlerinin içine bakmak için hafifçe geri çekildi.

"Edie, gerçekten emin misin? Biz... biz daha yeni tanıştık." Kulağa zayıf ve garip geldiğini düşündü ama kızın elleri sikini okşarken, şu anda onu gerçekten endişelendiren şeyi söylemenin başka bir yolunu bulamadı.

"Kısa bir iş için bu kadar kafa yoracak bir adam gibi görünmüyorsun bana..."

Ondan uzaklaşırken çatık kaşlarının altındaki gözleri karardı. Belli ki üzgündü, dudakları konuşmaya hazır bir şekilde ayrılmıştı ama tek kelime etmedi. Bir an için sessiz ve hareketsiz kaldılar, etraflarındaki karanlık ve sessiz boşlukta sadece kalp atışlarını duydular.

"Mmm," diye homurdandı, sesi derin ve ciddiye, "ama ya sen?"

"Öyle demek istemedim-"

"George'a izin vermeden önce onunla ne kadar çıktın-"

Başına gelecekleri bildiğinden, o acı sözleri söyleyemeden önce eliyle adamın ağzını kapattı.

Diğer eli, onu tekrar bulana kadar aralarından aşağıya kayd. Ağzının üzerindeki eli gevşeyip sadece parmak uçları dudaklarına değene kadar gevşedi, diğer elinin parmak uçları ise şaftının kaya gibi sert uzunluğunu nazikçe izledi.

"Üç yıl." dedi, eli tekrar onun etrafında dolarken. Adamın yüzü karardı.

"Düzgün bir kur yapmak istediğim için değil; ilgilenmediğim için." Kadının ona sarılması tekrar sıkılaştı.

Ben dudaklarında duran parmak uçlarını öptü, sonra elini tuttu ve yanağını örtmeden önce avucuna bir öpücük daha kondurdu. Diğer eli kızın kalçasına gitti ve bacaklarını ayırırken zihni çelişkili düşüncelerle doluydu.

Kız bunun sadece bir kaçamak olduğunu söylediğinde ne kadar öfkelenmişti, kızın bunu görmesine izin vermek ne kadar korkunç bir hataydı. Diğer erkekleri yıllarca bekletirken, birkaç gün sonra onu becermesi için yalvardığını bilmekle mücadele ediyordu.

"Ben, şu andan itibaren beni dünyadaki diğer tüm erkeklerden daha yakından tanıyorsun."

"Öyle mi?" dedi ve sikini kızıdan alıp kızın arasına yerleştirdi. kıvrımları. Hâlâ doruk noktasının sarsıntılarını hissediyordu ve onun dokunuşu kasılmasına neden oldu.

"Evet," diye iç geçirdi, adamın sikinin başının ona doğru bastırıldığını hissederek

Eşik.

Başını bir kez klitorisinin üzerinden geçirdi ve sonra tekrar dudaklarının arasından geçirerek içine doğru kaydırıldı. Aletinin başını içeri soktuğunda kızın boğazında küçük bir çığlık çınladı. Daha derine iterken yüzünü izledi ve o kadar sıkıydı ki nefes almayı unuttu. Sıcak, kaygan kılıfı onu uzun ve yavaş bir hamleyle karşıladı. Kadın altında inlerken adam dibine kadar battı. Orada bir an durakladı ve sonra kadının kendisini onun etrafında sıkıştığını hissetti. Onun nasıl oturduğuna inanamıyordu.

Yavaşça geri çekildi, sonra hızlı bir hamleyle tekrar içeri girdi.

haykırmak. Ve sonra

tekrar. "Böyle mi?"

"Evet," diye inledi.

Önce ona işkence etti, bir vuruşla ayrılan hızlı, sert vuruşlar yaptı, kadının onun etrafında bir mengene gibi kasılması için yeterli bir duraklama. Sonra, yavaş yavaş kalçaları daha hızlı hareket etti, sonunda sabit kaldılar, içine daldılar, ona her ikisinin de istediğini verdiler. Onu daha derine çekebilmek için bacaklarını geriye itti.

Artık ne konuşma ne de alay vardı. Sadece bir his vardı. Orada Düşünce yoktu, sadece hareket vardı. Gürültü saçma sapan nefes alıp vermelerden, adamın kadının içine girme sesinden ve kadının bunu kabul etme sesinden ibaretti.

Zevkin sıcaklığının içinde yeniden yükseldiğini hissetti, şimdi anladığı gerilim, aşkın bir salıvermeye doğru işkenceyle yükseliyordu, ama bu sefer farklı hissettiriyordu. Daha iyi. Daha büyük. Daha cesur. Daha derin. Ben, daha önce hiç ulaşılmamış bir derinlikte saklı bir coşku kuyusuna dokunuyordu.

Onu gördüğünde kocaman ve kalındı ve sıkılı yumruklarının içine girdiğinde, demir bir kiriş kadar sert ama ipek kadar yumuşak olduğunu hissetmişti. Şimdi adam ona sert ve hızlı bir şekilde girerken, birlikte ne hale geldiklerini hissetti. Adam onu dolduruyordu ve kadın doymak bilmiyordu, asla bitmesini istemiyordu.

Ateşli bir şekilde başka bir orgazma doğru ilerlerken, serbest kalmanın ne kadar uzak olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Adamın şaftının içindeki duvara çarptığını her hissettiğinde, daha derin olmasını istiyordu. Adamın çelik gibi kalçalarının kalçalarının yastığına çarptığını her hissettiğinde, daha sert olmasını istiyordu.

"Evet bebeğim, bana bir tane daha ver," dedi onu doruk noktasına yaklaştırırken. Dizlerinin üzerinde yükseldi, kalçalarını yerden kaldırdı, uzunluğunu yukarı ve aşağı hareket ettirmek için uyluklarını avuçladı.

Sanki her hamlesi sadece onun bildiği bir hedefe yönelikti ve hedefini asla ıskalamazdı. Bu duyguya dayanamayarak haykırdığını duydu. Açıdaki değişiklik barut fıçısıyla bir kibrit gibiydi. Birkaç hızlı vuruşta doruk noktasına fırladı, kafa derisine ve göğsüne iğneler battı ve o kadar sert boşaldı ki kendini onun sikini yıkarken hissetti.

"Kahretsin, bu çok sıkı," diye homurdandı kılıfının onu sıkıttığını hissederken.

"Spermimi istiyor musun?" dedi çenesi gerilerek; onu sonsuza dek boşaltmak istiyordu ama daha fazla geciktiremezdi. Kendisini onunla doldurduğunu hissetmek zorundaydı ve daha uzun her saniye ıstıraptı.

"Evet!" diye haykırdı, histerik ve çaresizce onu almak için kendini durduramadan önce.

Orgazm onun etrafında kenetlenirken, kadın sikini ıslatırken inledi. Uzun ve derin vuruşlarla kadının orgazmını yoğunlaştırdı ve sonunda bir kükremeyele bacaklarını göğsüne doğru iterek kendini kadının alabildiği kadar derine yerleştirdi ve içinde patlayan kendi beyaz-sıcak doruk noktasına yığıldı. Kalçalarını yumuşak etine doğru salladı, zaferinin her damlasını bir santim bile geri çekmeden boşalttı.

Daha önce hiç hissetmediği tarifsiz bir zevkle dolup taşan Edith, diğer duyuları çevre yoluyla geri gelirken titredi. Uzaklardan, yıllanmış sayfaların kokusu yaklaşıyordu. Durgun hava Edith'in teriyle karşılaştı.

Teninin serinliği, ağır kolları ve geniş elleriyle ısınan bölgelerine tezat oluşturuyordu. İlk başta boğuk gelen Ben'in göğsünde atan kalbinin sesi daha net duyulmaya başladı. Ben' ürperten derin nefesleri, kızın şakağına yapışmış vahşi sağ tutamlarını hışırdattı.

Sonra, uzun bir süre sonra, sadece nefes alıyordu. Bir noktada yere yayılmaktan, ona doğru kıvrılmaya geğmişti. Parmak uçlarını sırtında, bacaklarında ve kollarında hafifçe gezdiren adam, doruk noktası azalana kadar onu tutarken tüm vücuduna küçük zevk kıvılcımları gönderdi.

Adamın uygunsuz kıyafetini gözlemlemek için dirseğinin üzerinde yükseldi.
Kadın

Hala jartiyer kemeri ve çorapları içindeydi, ancak bir noktada eylemin barbarca doğası kurdelelerinden birini kopardı. Adam gömleksizdi ama üzerinde hâlâ kasıklarını bir kez daha gizleyen smokininin açılmış alt kısmı vardı.

"Oh, Ben. Ben üniversitedeyken sen neredeydin?"

Adam gülerken gözleri hâlâ kapalıydı ve bu ses kadının kalbinde bir kelebeği kafese kapattı.

"Bebeğim, üniversitede tanışsaydık Mısır'a asla gidemezdin," dedi.

Gülümsedi ve şimdi o gülümsemeyi kalçalarının arasından görüyordu. Eğer daha önce manyetikse, şimdi onu eritmişti.

"Evet, öyle yapardım," diye parlak bir şekilde gülümsedi, teni lekeli ve terden parlıyordu. "Uzun zaman önce bir koruma kullanabilirdim."

Sonra ona baktı, saçlarını yüzünden geriye doğru yanağını okşadı, sonra gözleri dudaklarına kaydđ. Yüzündeki ifade hayranlık doluydu ama kaşları çatılmıştı.

Ayağa kalktı ve pantolonunun düğmelerini ve fermuarını kapatmaya başladı. Atletini giydiğinde Edith ayağa kalktı. Buruğuk gömleğini yerden almak için eğildi ve iliklemeye bağladığı sırada dönüp balkonun diğer ucuna doğru yürüdü.

Kısa bir an için adamın gitmekte olduğunu düşünerek endişelendi. Adamın uzaklaştığı her adım onu daha soğuk hissettiriyordu.

Adamın kol düğmelerini yeniden takarken yine pencereden dışarı baktığını görünce tuttuğu nefesi küçük bir rahatlama kırıntısıyla dışarı verdi. İçeri girdiğinde de aynı pencereden dışarı bakıyordu.

Kadın giyinmek için merdivene yöneldiğinde adam geri dönüyordu.

Ama tam kız elbisesine uzanırken, adam arkasından yaklaştı. yıpranmış deri kılıfını taktı. Saçlarını omzundan süpürdü ve ellerini beline koyarken boynunu öptü.

Dizleri bacaklarının arasına girip onları ayırırken, "," dedi.

Hayatı boyunca mücadele etmiş olan Ben'in ona söylediği her şeyi yapmak heyecan vericiydi. Normalde sorgulayacak, şüphe duyacak ve geri adım atacaktı. Bu gece bacaklarını açtı ve eğildi.

Kadın hafifçe eğildi ama adam boynunu kavradı ve onu daha da aşağı itti. Bu hareketin içindeki sessiz, kendinden emin hâkimiyet omurgasında bir ürperti yarattı. Adamın eli kalçalarının arkasını kavrayıp onu açtığında göğsünde bir onay mırıltısı duydu. Ben onu izlerken teninden bir şeylerin damladığını hissetti ve Ben'in bunu görmüş olması gerektiğini düşündü çünkü parmakları onu daha sıkı kavramak için içeri girdi. Gözleri sıkıca kapandı ve Ben'in onu, serbest bırakılmasının kanıtlarının ondan akmasını utanmadan izlemek için eğildiğini bilerek kesinlikle aşağılık bir şekilde gülümsedi.

Gömleğinin cebinden bir mendil çıkardı ve o izlerken kızıdan damlayan pisliği temizlemeye başladı. Yumuşak pamuk tamamen tükenmiş erojen bölgenin üzerinde gezinirken inledi. Sonra mendili cebine koydu ve tekrar ayağa kalkarken önce boynunu, sonra da omuzlarını öptü.

"Artık giyinebilirsin," diye fısıldadı ve kız onun sesindeki hınzır gülümsemeyi duyabiliyordu.

Elbisesinin içine adım attı ve çektikten sonra fermuarını çekti. Sonra onu çevirdi ve iki eliyle yüzünü tutarak öptü.

Birdenbire kendini gergin ve garip hissetti ve bunun için kendinden nefret etti. Birkaç dakika önce, neredeyse tamamen çıplakken, Ben'in ona söylediği her şeyi yapardı. Şimdi burada dururken, Ben onu bir kitap rafının önünde şefkatle öperken, emin olamıyordu. Belki de başladıkları yere geri döndükleri içindi... ne kadar uzun zaman önce, ne kadar uzun zamandır Ben'in onu soktuğu seks transındaydı. Belki de şimdi nerede durduklarını ya da az önce olanların ortasında nasıl davranması gerektiğini bilmediği için.

En azından rahatlamıştı, çünkü bir dakika önce onun Hayatının en unutulmaz saatlerinden birinin ardından kalkıp gitmek üzereydi. Ama bunun yerine onu okşamış, temizlemiş, elbisesini giymesine yardım etmişti ve şimdi onu kollarının arasına almış öpüyordu.

Gözlerinin içine bakmak için arkasına yaslandı ve bu ona endişelenmesine gerek olmadığını hatırlattı, çünkü her şey en başta aynı nedenden ötürü olmuştu. O Ben'di ve... Ben'e gerçekten güveniyordu. Bu anı ve vücuduyla ilgili bilgiler konusunda ona güveniyordu. Ve dahası, sonrasında her şeyin yoluna gireceğine de güveniyordu. Ve gözleri buluştuğunda, onun da ne diyeceğini bilemediğini fark etti.

"Teşekkür ederim Bay Brooks. Sanırım bu, bir kütüphanede öğrendiğim en büyüleyici şey... Bir kütüphaneci olarak, umarım bu itirafın ciddiyetini takdir edebilirsiniz."

Güldü ve hafifçe eğildi ve tam onu tekrar öpecekti ki kendini durdurdu. Başını hafifçe sallayarak sonunda şöyle dedi. "Her zaman," sıırıtarak, "Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

İhtiyacı olan iki kitabı toplamak için eğildi, sayfaların arasına iki yedek dans kartı sıkıştırarak yerini korudu.

"Ne yapıyorsun?"

El fenerini kılıfına geri koyarak, "Hadi, gitmemiz gerek," dedi.

"Gidemeyiz Ben, bitirmedim!"

Adamın aceleciliğine şaşırarak ayakkabılarını giydi, gözlüklerini ve atkısını çantasına geri koydu ve dizlerinin üzerine çökerek sarmal merdiveni koşar adımlarla geçti. Az önce partinin saatlerce bitmeyeceğini söylememiş miydi?

Kendini pek çok yöne çekilmiş hissederken, içinde bir şeylerin kopmuş olabileceğinden endişeleniyordu. Ben'le tanıştığından beri Ben tüm düşüncelerine nüfuz etmeye başlamıştı ve kariyer odağının olabilecek en kötü zamanda kaydığını hissediyordu. Şimdi eskisinden daha da kötü olacaktı. Bir suç mahallinden gizlice kaçıyorlardı ve Ben'in bu gece onun odasına gizlice girip girmeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Kütüphanenin çift kapısında Ben, orada sakladığını bilmediği bir evrak çantasını aldı. Çantayı açtığında içinde klasörler ve belgeler olduğunu gördü. Çaldığı kitapları en üste yerleştirdi ve çantayı tekrar kapattı.

Ben, kapı kollarından geçirdiği ateş demirini çıkardı ve geldikleri yoldan, kütüphanenin çift kapısından çıktılar. Galeri koridorunda hızlı adımlarla yürüyüp çıkışa doğru yöneldikleri hizmetli odası koridoruna vardılar. Çıktıkları aynı yan kapıya geri döndüklerinde, birkaç basamak çıktı ve Ben hâlâ sahanlıkta duruyordu. Döndüğünde onun kendisiyle birlikte merdivenlerden çıkmadığını gördü.

"Ayakkabılarını giy," dedi, onu sabitlemek için kolunu uzatarak. Kadın öyle yaptı ama adam kızın yüzündeki soruyu görünce devam etti.

"Siz önden gidin, ben birkaç dakikaya geliyorum."

Kütüphanenin sisi kuru çöl havasında buharlaşmış olmalıydı, çünkü sonsuzluk gibi görünen bir zamandan beri ilk kez onunla tartışmak istedi. Protesto etmek. Sorular sormak. Taleplerde bulunmak. Ancak içinde bulundukları durumun aciliyeti nedeniyle sessizce partiye karıştı.

Şampanya masasına gidip bir kadeh aldı ve az önce yaptığı şeyin açık olup olmadığını merak ederken kadehi nazikçe yudumladı. Giydiği bir pelerin gibi hissediyordu, sanki sadece yüzünde değil, tüm vücudunda yazılıydı. Mantıksal olarak, başka hiç kimseye bakmadığını ve birden fazla orgazmı şaşırdıklarının açık olduğunu düşünmediğini kendine hatırlattı.

Tam o sırada tanıdık bir kadın yüzü gözüne çarptı ve yaklaşmaya başladı. Oldukça yüksek bir hızda hareket ettiğini fark etti.

"Edith! Seni görmek ne güzel. Çok iyi görünüyorsun." Margaret, kış sezonu için Kahire'de bulunan küçük bir İngiliz topluluğundan bir tanıdıktı. Partilerde her zaman dostça davranmışlardı.

"Merhaba Margaret, de harika görünüyorsun."

Normalde Margaret'in kibarca havadan sudan konuşma konusunda yetenekli olduğunu bilirdi. Ama Margaret'in bu akşam doğrudan konuya gireceği hemen anlaşıldı.

"Edith canım, söyle bana, şu anda kiminle geldin! Tahmin edebileceğiniz gibi tüm hanımlar arasında gecenin konuşmacısıydı. Bizi tanıştıрман gerekecek..."

Edith yumuşak bir sesle başını salladı ve kendi kendine tam isabet ettiğini düşündü. Benjamin Brooks böyle bir partiye gelip de geceyi Kahire'nin en gözde bekârından başka bir şey olarak bitiremezdi. Bu, onun Oxford'a gittiğini ve geçmişiyile ilgili bilmediği başka her şeyi öğrenmeden önceydi.

Yine de kurnaz tarafı, diğer bekâr hanımların bunu bilmesine gerek olmadığını düşünüyordu. Ya da son zamanlarda onun hakkında öğrendiği diğer gizli yetenekleri. Dahası, Margaret'e söylediği her şeyin orman yangını gibi yayılacağını biliyordu.

"O sadece Argo'daki Mezar'da çalışan bir kiralık işçi. Aslında ben Arkeoloji Müdürüyüm. Biliyor muydunuz?" Edith devam etmeden önce retorik bir şekilde sordu. "Pimsley onu bana sahada ve seyahat ederken eşlik etmesi için tuttu, projenin ne kadar yüksek profilli olduğunu düşünürsek. Sanırım bir tür askeri geçmişi var, bilirsiniz, bu tür şeyler işte." "Ne yazık ki muhtemelen bir suçlu, ama iki dil bilen işçi bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsunuz. Bu akşam için Elliot'ın smokinlerinden birini ödünç almasına izin vermek zorunda kaldım."

"Bayan Taylor," diye Ben'in arkasından seslendiğini duydu. Kahretsin.

Ne kadar zamandır orada duruyordu? Ne duymuştu? Acaba Baskı altındayken en kötü zamanda en kötü şeyi söylemeyi hiç bıraktınız mı?

Margaret o anı gördü ve . Edith'i iterek geçti.

"Fırtınada herhangi bir liman," diye fısıldadı Edith'in omzunun üzerinden Ben'in kişisel alanına girmeden önce.

"Merhaba, Bay Brooks. Ben Margaret Dawson. Edith'in yakın bir arkadaşıyım."

"Merhaba Bayan Dawson, sizinle tanışmak bir zevk." Kadının uzattığı gevşek eli tuttu ama gözlerini Edith'ten ayırmadı.

"Edith sizi oldukça alçakgönüllü bir şekilde tarif ediyordu ama Oxford'da olduğunuzu duydum. Tesadüfe bakın ki orada tanıdığınız birkaç arkadaşım var. Yıllardır aynı çevrelerde bulunup da tanışmamış olmamız mümkün."

"Evet, eminim bu doğrudur. Gerçekten gitmeliyiz. Tekrar, sizinle tanışmak çok güzeldi." Ben Edith'e döndü. "Bayan Taylor, dediğim gibi, arabanız hazır. Bu taraftan."

Edith'in dirseğine hafifçe dokunarak onu balo salonundan fuayeye yönlendirdi. İzleyenlere aldırmadan, yanlış anlaşılacak üzere olan herhangi bir şeyi açıklığa kavuşturmak için hiç vakit kaybetmedi.

"Ben, o seni soruyordu, ben sadece-"

"Edie, sevgilim!" George her zamanki gibi muhteşem bir zamanlamayla fuayede duruyordu. Özensiz bir öpücük denemek için eğildi ve dengesini kaybetti. Ben onu tokalaşarak yakaladı ve boştaki elini George'un omzuna attı.

"Tanıştığımıza sevindim dostum. Edie'nin gitmesi gerek."

"Pekâlâ, size iyi eğlenceler," diye geveledi ve yüzünde hâlâ sırıtan bir ifadeyle tökezleyerek balo salonuna geri döndü.

Ben ceketini giymesine yardım ederken Edith kekelemeye devam etti ve Kalabalığın arasından geçerek onu merdivenlerden aşağı indirdi.

"Ben, Margaret sadece... şey, ilgilenen taraflar olduğunu söylüyordu."
_"

"Edie, gitmem gerek."

"Ne?"

"gitmezsem vapuru kaçıracam."

"Sen... ne? Sen neden bahsediyorsun? Bu gece geri dönmek zorunda değiliz."

"Yok. Alanda bir günü daha kaçırمام; mezarın ilk salonunu kategorize edip katalogluyorlar. Sen eve git, biraz uyu ve araştırmanı bitir. Anahtarı bul, sonra da Argo'ya geri dön."

"Şey... Toplanmama gerek yok, hemen şimdi seninle gelebilirim." "O kitaplarla seyahat etme riskini almamalısn," diye akıl yürüttü.

Sinirlerinin yüz hatlarına geri döndüğünü gördü ve anında şu ihtiyacı hissetti onu yatıştırmak için.

"Kitapları güvenli bir şekilde koleksiyona nasıl geri götüreceğimi bildiğimi ve bunun hiçbir yansıması olmayacağını söylesem bana güvenir miydiniz?"

"Evet, sana güveniyorum." dedi ona doğru bir adım atarak.

Ortak amaçları için en iyisinin ne olduğuna dair mantık, ayrı olmalarının ne kadar yanlış hissettirdiğiyle örtüşmüyordu.

"Ne aldın?" diye sordu ona, acele ettiğini biliyordu, kaybolmadan önce bilmek istiyordu. "Ne?" dedi sabırsızlıkla.

"George'a o şeyi yaptığını gördüm. Şu yaptığın şey, el sıkışma. Ne aldın?"

Dudaklarının bir tarafı kıvrılmış halde yere baktı. Yakasının arkasına uzandı ve George'un cüzdanında sakladığı Edith'in fotoğrafını çıkardı.

Fotoğrafa göz kırparken dudakları aralandı, sonra Ben'in gözlerine baktı. Ben'in yüzündeki sırıtış ona bakarken düştü ve sonra bakışları onun ağzına kaydı. Onu öpecekmiş gibi hafifçe eğildi, ama sonra merdivenlere dağılmış büyük kalabalığa baktı ve kendini durdurdu.

Edith onun gözlerinin düştüğü yeri takip etti ve merdivenlerin temiz hava almak için balo salonundan çıkan konuklarla dolup taşıtığını gördü. Sosyetikler, iş adamları, politikacılar, yüksek sosyete eşleri. Margaret bile onları dışarıda takip etmişti.

ve balkonda Benjamin Brooks adında birinin ilişki durumuyla ilgili bilgi toplama görevinde olduğu anlaşıyordu.

Bu gece doğru bir şey yapmak için bir fırsat doğmuştu ve o da bunu değerlendirdi. İkisi de kalabalığın tam önünde durana kadar Ben'i döndürdü. Ellerini adamın ceketinin içine sokarak beline doladı ve yüzünü onunkine kaldırdı.

"Edith, sen ne-"

Dudaklarına kondurduğu öpücük açıkça şehvetliydi. Adam, kadının tadı onu içine çekmeden önce sadece bir anlığına hazırlıksız yakalanmıştı. Onun anın içinde kaybolduğunu hissetmekten memnun olan kadın, ellerinin sırtına yayıldığını hissetti. Öpücüğü derinleştirerek eğildi ve kendini sabitlemek için iki kolunu da boynuna doladığında onu geriye doğru bükte.

Sadece değildi. Gerçektir. Ateşli öpüşmeleri göz alıcı bir etkinlikten sonra isteksizce yollarını ayıran gerçek bir çift olsalardı, bunun yerine özel bir gece içkisi içmeyi dilerlerdi.

Gözlerini çektiğinde adamın gözleri hâlâ kapalıydı ve adam doğrulurken boş bakışlarla gözlerini kırıştırarak açmasını izledi. Kalabalığa dönüp baktığında, aralarında suratı asık bir Margaret'in de bulunduğu pek çok izleyiciyi gördü.

"Buna bir hafta verin. Kahire'de çok konuşulacak."

Alın kızın alına düşerken ve elini kızın yanağına doğru kaldırırken yarım bir gülümsemeyle güldü. Sonra boğazını temizleyerek onu serbest bıraktı. "Argo'da görüşürüz," dedi ve onu arabaya götürdü.

Arabanın kapısı çarptı ve Ben elleri cebinde durup arabanın sokağa girişini izledi.

Edith önce öpücüğün teninde bıraktığı sıcak ürpertinin tadını çıkardı ve anlatmak istediği şeyi başarıyla anlatmanın verdiği kendini beğenmiş memnuniyetin tadını çıkardı. Belki de yeri geldiğinde her zaman doğru şeyi söyleyemiyordu.

Ama Ben'in aklındaki, onunla birlikte görölmekten çekindiği yönündeki şüpheleri ortadan kaldıracıleceğini umuyordu.

Araba caddede gümbürdeyerek ilerledi ve aralarındaki mesafeyi genişletti. Galadan sonrasına kadar zaman geçti. Parti ışıkları dikiz aynasında kayboldu ve önündeki gecenin karanlığı onu sardı. Ben'in de yanında olacağını varsaydığında eve dönüş yolunu ne kadar iple çektiğini hatırlayınca içine bir sızı saplandı. Özlemle, arka koltukta Ben'in yere doğru bir bakış attı. Orada gördüğü tek şey evrak çantasının gizemli dönüşüydü.

Edith ertesi gün öğleden sonra referans kitaplarından başını kaldırdığında buharlı bir fincan çay ve bir yığın petit bisküvi görünce irkildi. En sevdiği türden. Bu, Myrna ya da Gregson'ın son birkaç dakika içinde gelip gittiği ve son tabak takımını sıcak bir içecekde değiştirdiği anlamına geliyordu. Fark etmemiştii bile. İkinci kez düşününce Gregson olmalı diye düzelitti, çünkü birkaç kitap yığınının toparlanmış olduğunu gördü.

Çalışma odasını dağınıklıktan uzak ve düzenli tutmak için her zamanki nafile çabasıydı bu. Edith kesinlikle düzen ve sakinlikten yanaydı, özellikle de işinde. Ancak iş çalışma odasını toplamaya geldiğinde, yapılacak keşifler varken bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. Sadece yarın tekrar kullanılacaksa referansları yerlerine koymak korkunç bir zaman gibi görünüyordu. Hem yarın hangi referansları tekrar kullanacağını nasıl tahmin edebilirdi ki? En iyisi hepsini oldukları yerde bırakmaktı.

Boynunu bir o yana, bir bu yana çevirerek bir noktada çok uzun süre kalmanın verdiği gıcırdama hissini gidermeye çalıştı. Bunu yaparken odayı inceledi, gerçekten de kitap yığınlarıyla doluydu, ama bunun dışında düzenliydi. Geniş değıldi ama pencereler büyüktü ve odayı aydınlık tutuyordu.

ve havadar ve açık bir his veriyordu. Altın harflerle yazılmış sayısız deri ciltli kitabın sergilendiği zengin ahşap raflara karşı mekâna zarif bir feminen dokunuş katan gül rengi kadife perdeleri çok beğendi.

Kollarını başının üzerine kaldırarak sırtını gerdi ve saate bakarak bu sabah çalışma odasına yerleştiğinden beri saatler geçtiğini gördü.

Bu sabah birden fazla kişi için hazırlanmış bir kahvaltıya oturduğunda hiç de şaşırmamıştı. Ama o zaman da hiç şaşırmamıştı. Edith haşlanmış yumurtasının üstünü henüz kırmıştı ki Myrna'nın elinde bir tüy silgisiyle büfenin etrafında dolanarak içeri girdiğini fark etti. Çok geçmeden Myrna ayakkabılarını çıkarmış ve Edith akşamının ayrıntılarını anlatırken masanın başındaki yerini almıştı.

Yıllar önce Edith ailesine Kahire kütüphanesinde bir iş bulduğunu söylediğinde, ailenin hizmetçilerinden biri olan Myrna'nın ona katılıp katılmayacağı konusunda hiçbir soru işareti yoktu. Bunun üzerine yapılan aile tartışması babanın "Edith ve Myrna Doğu Yakası'ndaki evde kalmalı" demesiyle başladı.

Edith'in İngiliz toplumunda yetişirken tanıdığı kardeşler, Myrna ile kardeş gibi değil, daha yakın olduklarını düşündürüyordu. Diğer ailelerde gördüğü düşmanlık ya da rekabetçi doğanın hiçbiri ikisi arasında yoktu.

Myrna yıllar önce, markette uzun boylu, esmer ve yakışıklı Naeem'e rastladığında eşiyile tanışmıştı. Sevgili olduktan sonra, buluşmalarının tesadüf olmadığı ortaya çıktı. Naeem için bu ilk görüşte aşktı ve Myrna da kısa bir süre sonra aynı şeyi yaptı.

Edith, Myrna'nın ilişkisinin ayrıntılarını anlattığı, uzun zaman önce gece geç saatlerde kıkırdayarak yaptıkları itirafları sevgiyle hatırlıyordu. Ve sonunda Edie'yi George'un karşılıklı olarak evlenme teklifini kabul etmeye teşvik eden de Myrna olmuştu.

faydalı bir halk ilişkisi. Ama bu sabah Myrna tostunu yerken Edie de George'la yatarken neler kaçırdığını bilmediğine dair itiraflarda bulundu.

"Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Sanırım George'la geçirdiğim akşamların senin Naeem'le her zaman anlattığın gibi olduğunu sanıyordum. Belki de her zaman bahsettiğin coşkunun gerisinde kaldığını düşünmüştüm çünkü hiçbir zaman sizin gibi aşık olmamıştım. Ama şimdi düşünüyorum da aslında daha çok... teknikte."

Edith, Myrna'nın şüpheyle kaçırdığı gözlerini fark ettiğinde boş boş bakıyordu, huzursuzca tereyağlı parmaklarını peçeteye silerken dudaklarında suçlu bir kıpırtı belirdi. Edith'in gözleri ona dikildi.

"Myrna!" diye soludu, "Biliyordun!" Edith'in yumrukları masaya vurarak gümüşlerin takırdamasına neden oldu.

Mektupları postalamaya giderken tesadüfen yemek salonundan geçmekte olan Gregson tarafından bölündüler. Edith'in kahvaltı ettiğini fark edince, gelişigüzel bir şekilde akşamı hakkında sorular sordu. Çok geçmeden Edie'nin partinin önemli anlarını askerlerle birlikte haşlanmış yumurtalarının üzerinde anlatmasının keyfini çıkarıyordu. Ortadaki süsler, orkestranın çaldıkları ve gecenin en güzel bakışları hakkında konuşurlarken gözleri merakla parlıyordu. Edith'in Myrna'yla olan tartışmasını yeniden gözden geçirmesine fırsat kalmadan hepsi kahvaltılarını bitirip o gün yapacakları işlere koyuldular.

Edith çalışma odasında çayını yudumlarken bir yandan da kendi amacını düşünüyordu
 önündeki iki açık kitaba baktı. Saat geç olmuştu ve gözleri dolmaya başlamıştı. İki referans kitabı arasında her doğum ve ölümü kontrol etmek sıkıcı bir işti, ama yapacak bir şey yoktu. Bilmecenin cevabı, ikinci kapının anahtarı tek bir kitapta olacaktı.

İsim. Doğum kayıtları arasında, ölüm kayıtlarında karşılığı olmayan birkaç harf bir satırda bir araya geldi. Her seferinde bir aile. Sandalyesinde çömeldi, gözlerini masayla aynı hizaya getirerek günün büyük bölümünü geçirdiği sayfaların ince bölümünü gördü, gözleri hala ağır olan sayfa yığınının kaydığında dehşete kapıldı.

henüz incelememişti.

Yüzünü ellerinin arasına alırken dirseklerini masaya dayadı. Ben haklıydı. Gece geç saatlerde bir vapura atlayıp göz alıcı bir balo sırasında kütüphanede gizli bir soygun yapsa bile, mezarın geri kalanına erişmek, göğüs dekoltesinde saklanan kullanışlı bir anahtara kıyasla gerçekten acı verici derecede uzun hissettirecekti. Garip bir şekilde, sadece ona söylediğini söylemek için bile olsa, onun orada olmasını diledi.

"Oh, sadece bana cevabı ver." diye dalgınca inledi.

Kitap sayfalarının hisırtısı onu alarma bir saniye önce aniden kulağında bir mırıltı duydu. Gözlerini açtığında her iki kitabın da sayfalarının çılgınca çevrildiğini gördü. Odanın diğer ucundaki pencereyi kapatmak için ayağa fırladığında ciğerlerinden tiz bir çığlık koptu.

Arkasını döndüğünde, serseri rüzgârların kitabın sayfalarının yarısından fazlasını bozmuş olmasından yakındı. Masasına geri döndüğünde az önce yasını tuttuğu oranın tersine döndüğünü gördü. Şimdi her iki kitap da sonuna yakın sayfalara kadar açıktı.

"Yerimi kaybettim!" diye bağırdı, ellerini yumruk yapıp ayağını yere vurarak. Hangi sayfaları arayıp hangilerini aramadığını işaretlemek için henüz bir sistem geliştirmemişti.

Sonra dondu kaldı. Gözleri bu görev için o kadar özenle eğitilmişti ki, hemen fark etti. Kitabın sayfaları aynı aileye açılıyordu. Bir kitapta bir aile soyunun doğumu, diğerinde ise aynı aileden gelen ölümler yer alıyordu. Olasılıkların ne olduğunu tahmin edemedi.

O anda fark ettiği tutarsızlığı işlemeye başlamıştı bile.

İşte oradaydı. İsim. Doğumda kaydedilen ama ölümdede kaydedilmeyen isim. Aslında iki isim. Anne ve oğul.

"Aman Tanrım." Edith ellerini yüzüne doğru kaldırırken inanamayarak tısladı. Masasına oturdu ve sayfadaki ismi işaret etti.

"Bu aileyi tanıyorum!"

Bir kitaplığa doğru uçtu, yerini ezbere bildiği bir kitaba ulaşmak için bir sandalyenin üzerine çıktı. Masanın üzerinde açıp sayfaları karıştıırken sertçe yere düştü.

"Didia ailesi," dedi kendi kendine. " bu, dövme bu. Bu onun aile soyu." Sonra kitaptan yüksek sesle okumaya başladı. "Didia ailesi heka, yani eski Mısır büyüünün koruyucularıydı." Bir an için kitabından başını kaldırdığında afallamıştı.

"Sen bir dansözden daha fazlasıydın, değil mi Engerek? Bunca zaman."

Sonra aklına bir fikir geldi ve sayfayı tekrar aradı ve onu durduran bir bölüm.

"Didia'lar usta zanaatkârlar olan yüksek rahipler ve rahibelerdi. Kötülüğu uzaklaştırmak için müzik aletleri geleneklerini mükemmelleştirdiler, büyü yapmak için fildişi asalar oydular ve... korunmak için muskalar dövdüler."

Kitabın köşesine doğru uzandı ama eli dondu kaldı. Endişesini gidermek için başını salladı, güçlendirici bir nefes aldı ve sayfayı çevirmeye devam etti. Orada Didia ailesinin büyü aletlerindeki ustalığının örneklerini gördü. Sayfanın her yerinde parıldayan yeşil peridot taşları gördü.

Sapını çevreleyen değerli taşlarla süslü, uzun ve zarif bir asa vardı. Bakır boncuklar ve değerli taşlarla dizilmiş mütevazı yakalar vardı.

arasında. İksirleri ve iksirleri saklamak için tasarlanmış, değerli taştan tıpaları olan zarif kavanozlar vardı. Yüzükler, bilezikler ve kolyeler vardı.

Titrek parmaklarıyla zinciri boynuna doladı, ta ki lotus saklandığı yerden çıkana kadar. Sayısız kez yaptığı gibi, parmak ucuyla ortadaki soluk yeşil peridot taşının izini sürdü.

Bir sayfadan diğerine baktığında mücevher olmayan başka aletler de gördü. Dumanı dağıtmak için damgalı bakır küreler, külü toplamak için çatlamış kil tepsiler ve ince bir tütsü çubuğunu tutmak için iki parmağı sıkıştırılmış bronz stilize bir el heykeli.

Bir kez daha önceki sayfaya dönerek kaçırdığı şeyi aradı. Sözcükler önce mırıldandı, ama sonra anlam onu ele geçirdikçe daha yüksek sesle söylenmeye başladı.

"Didia kabilesi ayrıca kendi mistik tütsü karışımlarında uzmanlaşmıştı; bunu heka uygulamalarında büyülerini bağlamak, büyülerini güçlendirmek ve rehberlik için vizyonlar vermek için kullanıyorlardı. Buketin tarifi çiraklık yoluyla sözlü gelenekte aktarılmış ve Didia kabilesi Mısır'ın Roma'nın eline geçmesinden sonra saklanmaya başladığında tüm izleri tarihe karışmıştır."

Edith pasajı okurken parıldayan dumanın kokusunu alabiliyor, onu ciğerlerinde hissedebiliyor ve sanki oda dumanla doluymuş gibi gözlerinde yanma hissedebiliyordu.

Sandalyesinde geriye doğru yığılan Edith, az önce kapattığı pencereden dışarı baktı ve o rüzgârın gerçekten nereden geldiğini merak etti... ama derinlerde bir yerde zaten biliyordu.

O akşam Myrna Edith'in yatak odasına geldiğinde onu makyaj masasındaki aynanın önünde kıpırdamadan otururken buldu. Gözleri buğuluydu ve boş boş bakıyordu; fırçasını saçının bir bölümünün ortasında asılı tutuyordu.

Saçlarını. Edith Myrna'nın neşeli selamını duyunca şimdiki zamana geri döndü ve aynadaki yansımalarını gördü, fırçayı saçlarının arasından sonuna kadar çekip makyaj masasının üzerine koydu.

"Düşüncelerin için Penny, Edie. Kilometrelerce uzaktaydın."

Edith kendini firavun Mısır'ından uzaklaştırıp şimdiki zamana geri döndüğünde gözleri açıldı.

"Sana bundan daha fazlasına mal olacak. Seninle hâlâ konuşmuyorum," dedi Edith, saç fırçasını çekmecesine geri koyup kapağını kapatırken sırtarak.

"Hımm." Myrna oflayarak yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. "Adil davranmıyorsun. Konu yatak odasına gelince, sana anlatmadığım çok şey var çünkü... bilmediğin şeyin sana zarar veremeyeceğini düşündüm. Tabii sonunda George Fletcher gibi biriyle birlikte olursan."

Edith biraz kaba bir tavırla, "Belki bana gerçeği söyleseydin ne kaçırdığımı anlar ve George Fletcher'dan başka birini bulurdum," dedi. Aslında hâlâ biraz kızgındı.

"Sonunda oraya vardın, değil mi?" Myrna açık bir şifonyer çekmecesinin yanında bazı iç çamaşırlarını katlarken sırttı. "Ya da sanırım Benjamin Brooks seni oraya götürdü, heh heh..." Myrna abartılı, şımarık bir kahkaha attı, kuzeyli İngiliz aksanının profesyonel lehçesinden sıyrıldığı nadir bir işaretti.

"Biliyorsun onunla asla evlenmezdim, Myrna. Bana ne yaptığını bilmediğini söyleyebilirdin."

"Neden bu yeni bir şeymiş gibi davranıyorsun? George'un pek çok kusurunu biliyordunuz ve yine de onu serbest bırakmadınız."

"George'a bir şans vermek senin fikrindi." Edith arkadaşına ters ters baktı. şakacı bir gülümseme.

"Bunu sadece birini bulmakla hiç ilgilenmediğiniz için önerdim. Eğer size, 'Leydi Edith, piyasadan istediğiniz bir şey var mı ve ayrıca George yatakta berbatmış gibi görünüyor' deseyseniz, ne yapacağınızdan emin olamayız. Ve eğer ayrılmış olsaydınız, korkarım yalnız kalırdınız."

Ve sonra yine uzaklara bakıyordu.

Myrna, Edie'nin eve geldiğinden beri sergilediği davranışlardan rahatsızlık duyuyordu. Daha önce hiç bir erkek tarafından dengesi bozulmamıştı. Ama işte buradaydı. Bugün Edie'yi ne zaman görse aklı başından gidiyordu. Aklının başka şeylerle meşgul olması da muhtemeldi. Ne de olsa, hanımefendisinin kendini bildi bileli bahsettiği mezarın içinde bir arayıştaydı. Yine de, Edie'nin kariyerinde çok uygunsuz bir zamanda aklında bu kadar çok şey olması endişe vericiydi.

Hemen ertesi gün mezara döneceğini düşünürsek, Myrna yeryüzünde onu işinden bir erkek olduğunu düşünmezdi.

Yine de Myrna Ben'i kendi gözleriyle görmüştü, bu yüzden neden olduğu bir sır değildi. Açıkça söylemek gerekirse, adam beş çeşit yemekten oluşuyordu ve bu Edie'nin ona kütüphaneden bahsetmesinden önceydi. Çamaşırları katlarken bunları anımsayacak değildi, yoksa durduğu yerde tepesi atacaktı.

Myrna ona daha yakın olmak için yatağın kenarına oturdu, böylece bu kez söylenmemiş hiçbir şey kalmayacaktı. "Sana bir şey söyleyeceğim, Edie. Kabul ediyorum, seni George'a doğru itmekle belki de yanlış yönlendirildim. Ama ben sadece seni mutlu görmek istedim. Ayrıca, her gece evde kalmaya devam edersen Gregson'ı son sosyete modasından kim haberdar edecekti?"

"Geriye dönüp baktığımda dedikoduya değdiğini sanmıyorum." Edith homurdandı. "Gerçekten, Edie. Bunu saklamalısın." Myrna yumuşak bir sesle söyledi.

Edith aynada onun gözleriyle karşılaştı.

"Bunu söylemek yapmaktan daha kolay olabilir. O..." Ellerini bir araya dalgınca kıpırdandı. "... alışılmadık. Asılmak isteyeceğini kim söyledi?"

"Görünüşe göre onu bir kez ele geçirdiğinizde bundan oldukça hoşlanmış."

"Myrna!" diye ona bir pudra fırlattı ve ikisi birden dağılan talk bulutunun içinde kahkahalar.

Edith o sırada Myrna'ya döndü ve hevesli gözlerle sandalyesinin arkasına yaslandı.

"Tekrar gözüme girmek için yapabileceğin bir şey var."

"O da ne?"

"Erkek yaklaşmasının mekaniğini açıkla."

"Bunu zaten bildiğini sanıyordum."

"Evet, teoride öyle. Ama bazı ipuçları işime yarayabilir."

"Oh, anlıyorum." Myrna bir an için düşündü. Edie'nin durumu kötüydü. Sonra tombul yanaklarına geniş bir sırıtış yayıldı.

"Ne?" Edith sordu.

"Bilmediğiniz bir şey olduğunu keşfetmeye bayılıyorum. Bu çok nadir bir olay."

Edith gözlerini devirdi ve aynaya gülümsemek için geri döndü.

Başka bir çekmecedен biraz losyon alarak, "Eh, sürdüğü sürece tadını çıkar," dedi. "Daha önce hiç bir erkek için bir şey yapmak istememiştim. Bu tuhaf dürtüyü bir daha asla yaşayamayabilirim."

O gece Edith tamamen uyanık yattı. Ertesi gün için tren çantasını hazırlamış ve her zamankinden bir saat önce yatağa girmişti. Bavulu kapının yanındaıdı. Uyanmak ve Argo'ya geri dönmek için uyumak için sabırsızlanıyordu.

Öğleden beri zihni Didia ailesinin keşfine takılıp kalmıştı. Bu keşif pek çok başka bağlantının kilidini açmıştı. Ağlayan Engerek'in gerçek tarihi hakkında ne anlama geliyordu; daha önce gizlilikle örtülü kalan geçmişten neleri ortaya çıkarmıştı.

Bu, lotusun bir daha fazlası olup olmadığını sorgulamasına neden oldu. Belki de o bir kütüphaneciden daha fazlasıydı. Ailesinin lotusla olan bağlantısının, öyle ya da böyle edinilmiş diğer mücevherlerden daha derin bir anlamı olup olmadığını merak etmek hiç aklına gelmemişti.

Eski atalarından Didia ailesine yakın olan var mıydı? Eğer öyleyse, kimlerdi ve bu hikayede nasıl bir rol oynadılar?

Sorular daha fazla soruya yol açarken, hiçbir zaman cevap alınamıyordu. Nihayetinde Myrna'nın söylediği bir şey varsayım döngüsünü kırdı.

Son birkaç gün öyle bir kasırgaydı ki, öyle bir bilgiler, düşünceler ve duygular. Myrna'nın Edith'in hiç düşünmediği bir şeyi gündeme getirmiş olması, güncel olayları kavramak için öyle büyük bir başarıydı ki.

Geleceğe.

Bunu saklamalısın.

Sık sık kazının aylar ya da yıllar sürebileceği tahmininde bulunurdu. O ise bu tahminlere, kapıların kendiliğinden açılması için kadim bir büyü kullanmak yerine, kapıları zarar vermeden çıkaracaklarını varsaydığı için katılmazdı.

Haftalar, aylar ya da yıllar... Sırada ne vardı? Aynı zamanda kendisi için sırada ne olduğunu da ilk kez düşünüyordu. Kariyerini ilerletmek için her zaman bir fırsat ummuştu ama bunun bu ölçekte olacağını hiç hayal etmemişti. Sadece çalışan bir arkeolog olmak için yeterli sayıda iş bulmayı ummuştu.

Sadece resmi unvana sahip olmak bile onu en çılgın hayallerinin ötesinde tatmin ederdi.

Mezara girmeyi başardıkları haberi duyulduğunda, Edith'in karşısına mutlaka fırsatlar çıkacaktı. İngiltere'de bir iş bulabilir ya da başka bir yerde bir kazıyı yönetmek üzere işe alınabilirdi. Gerçi Mısır'da uzmanlaşmıştı, bu yüzden muhtemelen orada yapılacak kazılarda öncelikli olarak yer alacaktı.

O zaman Ben nerede olacaktı? Bunu sormalı mıydı? Zamanı geldiğinde Kariyerinde bir sonraki adımla ilgili karar verirken onu hesaba katar mıydı? Onu da hesaba katar mıydı? Ne yapacaktı? Nereye giderdi?

Kafası yeni bilgilerle ve bu bilgilere tam olarak nasıl ulaştığıyla ve şimdi de geleceğini tasavvur etmenin getirdiğı ek bunalıyla doluydu. Normalde Ben'i düşünmek büyük bir gerginlik yaratırdı ama şu anda işyerindeki bir flörtün yarattığı endişe, bütün gün kafasını kurcalayan düşüncelerin ağırlığı yanında soluk kalıyordu. Beyni Ben'i düşünmeyi rahat bir dinlenme yeri olarak bulduğunda bir rahatlama dalgası hissetti.

Zihni bu yollarda dolaşırken kendini tiksintiyle yakaladı. Ne kadar zavallı ve yapışkan ki? Muhtemelen bundan daha az çekici bir şey olamazdı.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

BEN bütün günü acılar içinde geçirmişti. Arabanın kapısını kapatır kapatmaz onu geride bıraktığı için pişmanlık duymaya başlamıştı. Kazıya geri dönmesi gerektiği elbette doğrudu. Ben'e alışkın olan herhangi bir ekip, mezarı porselen dükkanına girmiş boğa gibi deler geçerdi.

Geri dönmeli ve rahatsız edilen her kum tanesini denetlemeliydi, çünkü korumaya yönelik herhangi bir ihmal tarihi değiştirebilirdi. Bu düşünce bile ona gerçekten neler olduğunu merak ettiriyordu.

Kazı başkanı o, diye düşündü. Bu yüzden birdenbire mezarın her santimini korumak için endişelenmeye başladı. Bunun seninle ve onunla bir ilgisi yok.

Geride kalması gerektiği de doğrudu. Referans ciltleriyle seyahat etmek başlı başına riskliydi, ama onları kolayca bulunabilecekleri otel odalarında saklamak daha da kötüydü. Yine de o geceyi vapurda, onu bırakmanın daha riskli olduğunu düşünerek geçirmişti. Kazı haberi mutlaka duyulacaktı ve oraya tek başına dönebilirdi. Olay olduğunda yolda olabilirdi.

Onu malikânesinin güvenli yerine götüren arabaya bindirmemiş olsaydı, şu anda orada, vapurdaki kamerasında olabilirdi. Edith'in vapurdan indiğinde etrafının sarılacağı düşüncesi hiç hoş değildi.

Etrafında havai fişek gibi patlayan flaşlarla asi bir fotoğrafçı kalabalığı onu bütün gece ayakta tutmaya yetti.

Ne de olsa onun koruması olmak için işe alınmıştı. Muhtemelen endişesinin ana kaynağı buydu, diye kendini temin etti.

Günün bu kadar kötü geçtiğine inanamıyordu. Tüm ekibi bunu çoktan fark etmişti. Ya düşüncelere dalmıştı ya da keskiyi düşürdüğü için birinin kafasını koparıyordu. Küçük ayrıntılara takılıp büyük resmi gözden kaçırmak hiç de onun yapacağı bir şey değildi. Ama zihninde bir kez bu değişim gerçekleştiğinde, bundan kurtulamıyordu. Eserleri sağlam tutma konusunda titiz davranmaya başlamıştı.

Hatta tozlu eski firavun çöplerinden "eserler" olarak bahsetmeye başlamıştı.

Ertesi sabah erkenden Benjamin de ekibin geri kalanı gibi mezarın bulunduğu yerde bekliyordu. Erken başlamak her zaman önemliydi ve Edith'in bir gece önce geldiğini duymuştu. Edith'in daha güvenli olan gündüz vakti gelmemiş olmasına sinirlenmişti ve onun iyi olduğunu kendi gözleriyle görebiliyordu. Yine de bir yerinde öfkesinin yersiz olduğunu fark etti.

Sadece birkaç gün olmuştu, ama onu mezara yaklaşırken gördüğünde, onun bir serap olabileceğini düşündü. Kadın yaklaştıkça kendini daha da sinirli hissetti ve huzursuzluğu kendi farkındalığını bastırdı.

Üniformasını giymişti. Minyon yüzüne büyük gelen gözlükleri, düğümlenmiş saçları, keskin gömleği, baldırlarını okşayan pileli eteğinin etekleri. Küçük, yumuşak deri mokasen ayakkabılarını, galada giydiği topuklu ayakkabılara bile tercih ettiğini fark etti.

Kıyıya döndüğünde mürettebatın çadırlarda meşgul olduğunu gördü. Edith bir sonraki kapıya ilerlemeye çalışacağı için bugün hazine çıkaramayacakları konusunda ayrıntılı bir şekilde bilgilendirilmişlerdi.

Karşı durduklarında yoğun bakışlarını düzeltmeyi unutmuştu. Bir kez daha, tıpkı mezarın önündeki ilk günlerinde olduğu gibi. Şimdi düşündü de, ilk günkü Ben, önündeki günlerin nasıl gelişeceğini bilse şok olurdu. O günden bu yana pek çok kapı açmışlardı. Kadının yüzündeki gergin beklenti ifadesi, gergin olduğunu düşünmesine neden oldu.

Tabii ki öyle olacaktı. O anda bağırsaklarına vurdu. kişisel karışıklıklar kariyerindeki önemli bir günün sularını bulandırıyordu.

İlk kez, onu takip edişiyile ilgili kuşkuları vardı. Onu aceleye mi getirmişti? Vahşi cazibesini bir kenara bırakarak onun hayatının çalışmasını daha iyi onurlandırabilir miydi? En azından vapurda yarı çıplak bedenini ona doğru fırlatmadan önce, yan yollara sapmama konusundaki kararlılığını açıkça ortaya koymuştu.

Ben, düşüncelerinin birbirlerine bakarken aralarında geçen uzun bir duraksamaya karşı oynadığını fark etti.

"Onun gerçek adını buldum," dedi Edith, konuşması biraz aceleye gelmiş gibiydi. Bulacağını biliyordum.

"Sonunda sana söylediğim gibi telefon rehberine baktın mı?"

Kadın gözlerini devirdi ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Kolunu mezara doğru savurarak onu kendisinden önce gitmesi için işaret etti.

Edith mezara yaklaşırken göğsünde bir çarpıntı hissetti. Çift kapılı Şimdi biraz daha az tozlu göründükleri ve dikişleri görüldüğü için daha az korkunç değillerdi. Edith zinciri boynundan çıkarmadan önce Ben'den güven verici bir bakış almak için arkasına bakma isteğini bastırdı. Eğer baksaydı, Ben'in kapılar yerine onu incelediğini görecekti.

Öne doğru bir adım attı ve güçlendirici derin bir nefes aldıktan sonra lotusu yerine bastırdı. Tıpkı daha önce olduğu gibi lotus, oymanın geri kalanıyla aynı hizaya gelene kadar kapiya gömüldüğünde kalbi yerinden fırladı.

İçinden küfreden Ben, tam kapılar açılırken aceleyle Edith'i hoyratça geri çekti. Edith bir an dik durmak için çabaladı ama kolu Ben'in sert kavrayışıyla sıkıca tutulmuştu.

"Bunu daha önce de yapmıştın," diye fısıldadı, sanki mezarın kulakları varmış gibi.

"Yine başlama," dedi, kolunu adamın kolundan çekerek kurtardı ve Eteğindeki tozu.

Ben bir fener yaktı ve devasa taş merdivenlerden aşağı indiler. Asırlar gibi gelen bir sessizlik içinde aşağı indiler. Edith oraya en son indiğinde adrenalinin tavan yapmış olması gerektiğini düşündü, çünkü bu kadar uzun sürdüğünü hatırlamıyordu. Ya da belki de Ben'le birlikte dikkatle katı formalitelere uydukları için şimdi uzun geliyordu.

"Peki, nedir ? Isfetheru'dan daha kötü olamayacağı kesin."

"Ah? Doğru... şey," dedi etrafına bakarak "Biliyor musun, sanırım doğru ana kadar bunu yüksek sesle söylememeyi tercih ederim." Fenerin ışığı yüzünde titreyerek ürkmüş olduğunu gösterdi.

"Bu mumyalara nezaket konusunda benden daha fazla kredi veriyorsun. En başta burada olduğumuz için bizden öç almak için bu yıldız deliklerinden çıkmayacaklarını kim söyleyebilir?"

"Yıldız şaftları."

"Her şeyi çok iyi biliyorsun."

"Sadece bu konuda senden daha çok şey biliyorum, ki bu da pek bir şey ifade etmiyor." "Ne zamandan beri pek bir şey söylemiyorsun?"

Omzuna vurmaya gitti, ki bu artık aralarındaki konuşmayı bitirmek rahat bir yoldu.

Kız yapamadan havada yakaladı. Yolda durdular. aynı adımı attı ve parmakları onunkilerden ayrılırken ellerine baktı.

Gözleri buluştuğunda, bir elektrik sarsıntısıyla, her zamanki gibi sessiz merdiven boşluğunu kelimelerle doldurmak için aceleyle merdivenlerden aşağı atladı.

Ben onun peşinden gitti ve ondan yayılan neredeyse mırıldanan gergin enerjiyle eğlendi.

"Eğer kapı üç bin yıldır kilitliyse, herhangi bir eski cümlemin işe yarayacağından şüpheliyim. Mumyaların sağı solu belli olmaz sanıyorsunuz ama ben boşuna taş a özel talimatlar kazıdıklarını sanmıyorum. Kütüphane kelimesini kekeledi ama hemen toparlamaya çalıştı: "- kayıtlar... Sihirli kelimeyi bulmak için kayıtları karıştırmam gerekti, bunu ağızımdan kaçırarak değilim."

"Doğru." Ben sırtı ve onun arkasından merdivenlerden inerken başını salladı. Belki gardını hiç düşürmeyecekti ama en azından gardını düşürmemesinin neye mal olduğunu görebiliyordu.

Merdivenlerin dibindeki platforma çıktı ve ona doğru döndü. "Bu da ne demek şimdi?"

"Sanırım bu seninle aynı fikirde olduğum anlamına geliyor, ama eminim silahlanmışsındır ve beni düzeltmeye hazırsındır," dedi merdivenlerin dibine geldiğinde.

"Demek duyduğumda iğnelemeyi anlayamayacak kadar tutucu olduğumu düşünüyorsun, böylece argümanının geçerliliği konusunda sorgulanmadan benimle alay edebiliyorsun. gülüyorsun?" diye öfkeleni, adamın imzası haline gelmiş yarım gülümsemesi eğildikçe daha öfkeleni.

Gözleri kızın yüzünde gezinirken durakladı, öfkeden buruşmuş kaşlarından çatık kaşlı dudaklarına kadar; yine de onun bakışları altında kızın tüm özellikleri yumuşamaya başladı. Eğilerek yüzünü onunkine yaklaştırdı.

"Benimle flört etmeyi bırak, isteyiz," dedi alçak bir sesle ve kadının kanını bir kokteyl kamışı gibi karıştırdı.

"Ne cüretle -" " da
ne..."

Adamın gözleri kendisinden uzaklaştığında ve yüzündeki neşenin kayboluşunu izlediğinde hırçın doğası bir çekiç gibi düştü. Ante odasının arka tarafındaki ikinci kapı setini görmek için etrafında döndü.

Parlıyorlardı.

Koşmaya başladı. "Edie,
bekle!"

Şimdi peşinden koşan Ben'in yüzü öfkeyle, Edie'ninki ise her adım onu bir sonraki girişin soluk altın ışıltısına yaklaştırırken beklentiyle aydınlanıyordu.

İkinci kapı setine geldiklerinde, oyulmuş sembollerin ve sahnelerin oyuklarının içinden, sanki mum ışığıyla aydınlatılmış gibi bir parıltı geldiğini gördüler. Bu kapı setinin yüzeyi daha fazla kelimeyle doluydu, çünkü bu lanetin ağırlığı bu kapıyı koruyan oyulmuş büyüeydi.

Ancak merkezde tasvir edilen sahne, aynı stilize edilmiş illüstrasyondur. Ön kapıdaki karakter, profilden Ağlayan Engerek'ti ama bu sefer kolu havaya kalkmış bir hançer sallıyordu ve etrafı yılanlarla çevriliydi. Kapı soluk bir titreşimle aydınlanırken, yılanların gözleri kırmızı renkte parlıyordu.

Parmaklarını ışıklı tablonun üzerinde gezdirdi, yanlış sözcükleri ağzına almamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Ben kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve tabancalarını kılıflarından çıkardı. Kızın başına gelebileceklerle ilgili istenmeyen düşüncelerle savaşırken rahatsız edici bir kaş çatma hali çenesini kapladı.

Bu kez kısa bir süre Ben'e baktı ve yüzündeki ifade parmak uçlarının altındaki kireçtaşı kadar sert olsa da, verdiği keskin baş işareti aralarındaki her şeyle doluydu. Vücudundaki tüm çılgılık atan hücrelere rağmen Ben onun yanındaydı ve orada kalacaktı.

Adamın kendine güveni kadının endişesini sildi. Kollarını iki yana açarak geri çekildi ve yazıyı tam olarak görüp konuşmaya başladı.

Büyüyü atalarının dilinde okuyor, muhteşem lirik lehçe dilinden zahmetsizce dökülüyordu. Işık dalgalanmaya devam etti, ancak söylediği her kelimeyle birlikte, karşılık gelen hiyeratik gravür aktive oldu ve ateşli bir kor gibi öfkeyle parladı.

Edith son mısraya geldiğinde Ağlayan Engerek'in gerçek adını okudu.

"...Amnara!"

Son hece büyüü tamamladığında kapı öne doğru kayarak açıldı ve Edith kapının önünden sıçrayarak Ben'in göğsüne çarptı.

Onu kollarıyla sarmak istedi ama elleri tabancalarla meşguldü ve bir kalp atışı kadar kısa bir sürede uzaklaştı.

Oda karanlık olmasına rağmen emin adımlarla yaklaştı. Tam o sırada Edith'in beklediği ve Ben'in korktuğu gibi, eşiği geçtiği anda Edith'i bir hayal aldı.

Gördüğü son şey onun havada duran bedeninin gevşeyip karanlığa gömülmesiydi.

Parıldayan altın rengi bir duman kasırgası onu içine çekti ve duman dağıldığında zamanda geri dönmüştü. Fısıldayan kapı ve dumanı taşıyan uğultulu rüzgârlar azaldı ve çevresini sessizliğe gömdü. Öncekinden farklı olarak artık mezarda, sergilenen mobilyalara karşı oynayan hayaletleri görmüyor, Büyük Ramses'in hükümdarlığı tasvirlerinden tanıdığı sarayda duruyordu. Yeraltının rutubetli ve küflü kokusu yerini sıcak, tatlı çöl havasından süzülen ağır tütsü kokusuna bırakmıştı. Uzun zaman önceki güneşin sıcaklığı üzerine yayılmıştı.

serin, durgun yeraltı atmosferinin tüylerini diken diken derisini yumuşatti.

Devasa sütun sırasının ötesinde şehir, bir bayram günü olması gereken bu günde kahkahalar ve şarkılarla inliyordu. Edith, Tanrı Amun'un kutlandığını, çok aşağıdaki kasaba halkının yoğun kalabalığının sokaklarda yelkenli filosuna doğru neşeli bir geçit töreni yapmasından anlayabiliyordu. Elllerinde meyve ve çiçeklerle dolu sepetler taşıyor, Tanrı Amun için kurban edilecek keçi ve koyunları güdüyorlardı.

 n ndeki iki sütunun arasında ilk görüntüdeki kadın duruyordu. Ağlayan Engerek.

Amnara.

Yıllar sonra şimdi daha da ihtiyaımlıydı. En iyi ketenden dokunmuş cübbesi ve kuşağı altın bronz teninin ve güzel kıvrımlarının üzerine dökülüyordu. Parlak siyah buklelerden oluşan peruğu bir kraliçeye yakışacak kadar kaliteliydi ama tacı yoktu.

Mütevazı giyimli bir hizmetk r bitişik odadan elinde bir yaka kolyesiyle girdi ve kollarını kaldırarak kolyeyi leydisinin boynuna taktı. Amnara süslemeyi reddetmek için elini kaldırdı.

"Bugün boynumu ve omuzlarımı a mamı istedi. Uzun zamandır hazırladığı sürprizi sonunda açıklayacak," dedi Amnara.

Hizmetçi soluk soluğa, unutulmuş boncukları göğsüne bastırarak Beklenti.

"Kraliçe olacak mısın?"

Yüzüne yayılan bir gülümseme gözlerinin kenarlarını kırıştırdı. "Bu asla ," diye yanıtladı Amnara. "Benim arzuladığım da bu değil. Ben onun arkadaşı olarak yaşamaktan memnunum."

Gözlerini bir kez daha kalabalığın üzerinde gezdirdi.

"Büyük bir adamı sevmek ve onun tarafından sevilme, bir krallığı büyütme görevini paylaşmak için çok fazla." Ciddi bir güvence bakışıyla arkadaşına baktı. "Kraliçe olmak tüm tebaanın sorumluluğunu üstlenmek demektir. Ben sadece ona ve oğlumuza bakmak istiyorum."

Bir gong sesi duyuldu ve cilalı taş duvarlarda yankılandı. "O zaman git de onunla ilgilen," diye alay etti hizmetçi, kolunu okşayarak Diğer görevlerine koşturmadan önce sevgiyle.

Amnara adımlarını hızla atarak odadan çıktı. Yıllar sonra bile ortağını görmenin heyecanı yüzünden okunuyordu.

Büyük bir odanın eşiğinde, Amnara kısa bir süre durdu. Sanki beton bir endişe duvarına çarpmış gibi, tavrı anında değişti. Daha tetikte bir duruşa geçerken omuzları hafifçe kaydı. Endişe yüzüne bir gölge gibi düştü ve dudakları aralandı. Birkaç dakika önce önündeki odadan çalan gong hala uğulduyordu; neredeyse fark edilemeyecek kadar düşük bir frekanstı ve omurgası sertleşmeye başladığında kulak zarında bir gıdıklanma gibi hissetti.

"Ramesses?"

Sessizlik oldu.

Sonra endişe geldiği gibi hızla kayboldu, yerini aciliyet ve dehşete bıraktı. Amnara odaya girmek için kısa mesafeyi koşarak geçti.

Amnara öyle keskin bir çığlık attı ki Edith'in elleri kulaklarına gitti ve duvarların çatlayabileceğini düşündü. Gözlerini tekrar açtığında elleri kulaklarından kaydı ve kendi çığlıklarını bastırmak için ağzını kapattı.

Ramses'in cansız bedeni taş zemindeki kan gölünün içinde bir yığın halindeydi; bir kolu balkona doğru uzanmış, atılmış mor bir kumaş ve buruşmuş bir papirüs parçasının birkaç santim uzağındaydı.

Edith, Amnara'nın elleri üzerinde dolaşırken, yaşam belirtisi bulmak için çaresizce vücudunu kavrarken ona baktı. Sırtındaki bıçak yarasını bulduğunda şoka girmişti.

"Aşkım mı?" diye hıçkırdı inanamayarak, şimdi kanla kaplı olan avuçlarına bakarak.

Çığlık sesleri üzerine yakındaki muhafızlar içeri daldığında, işte böyle Onu buldular. Elleri kan içinde. Yarasına baskı uygulamak için mor bezi toplarken, önlerindeki sahneyi değerlendirmek için bir an donup kaldılar. Bezi toplarken, sicim ipine bağlı küçük bir papirüs şeridi yere savruldu ve kan gölünün içinde açık bir şekilde yüzer hale geldi.

Amnara, kırmızı leke kâğıttan sızmadan önce notu okuyabildi. kenarlardan merkeze doğru.

"Kalbimin kraliçesine uygun bir hediye."

Amnara, eşinin son aşk notundaki kelimeler kıpkırmızı kesilerek yok olurken, hayal bile edemeyeceği bir kederle inledi.

Bu trajik sahneyi izlerken Edith'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü Hafif bir çöl esintisi üzerinde süzülen parıldayan küllere dönüştü, etrafındaki hava durulup soğumadan ve karanlık bir kez daha çökmeden önce kayboldu.

Ben'in kollarına sıkıca sarılmamış olsaydı yere düşecekti.

"Lanet !" diye bağırdı, "Edie, iyi misin?"

Edith'in gözleri dalgalanmaya başladı ve kendine gelir gelmez öksürmeye başladı. Ben, Edith'in burun deliklerinden gelen altın rengi is pırıltılarını fark etti. Bandanasını çıkardı ve isi temizlemek için Edith'in yüzünü sildi.

"O , Ben." Edith nefese kalmış bir halde mırıldandı.

"Tamam," dedi başını sallayarak. Edie'nin ikinci imgeleminin onun üzerinde ilkinden daha şiddetli bir etki yarattığına tanık olarak dikkati dağılmıştı.

"Amnara... Ramses'i öldürmek için plan yapmadı. Ona komplo kuruldu. Ramses'in hayatına kastedilmesi o orada bile değilken gerçekleşti," dedi ve tekrar çılgınca bir hackleme krizine girdi.

"Hadi seni buradan çıkaralım. Diğer her şey yarını bekleyebilir."

Kalkmasına yardım etti ve o da izin verdi. Yorgunluğu öylesine sarmıştı ki itiraz etmek aklına bile gelmedi.

O geçmişteyken, Ben etrafındaki meşaleleri yakarak, etrafının renk ve detay zengini, nefes kesici boyalı duvarlarla çevrili olduğunu göstermişti. Etraflarında eski mineral pigmentlerin parlak tonlarında gerçek boyutlu figürler duruyordu. Huşu içinde, ihtişamı görmek için yavaş bir daire çizerek döndü. Ancak, dönüşünü tamamladığında, göğsünü kaplayan dehşetle birlikte sevinci de sona erdi.

Portrelerin öznelerinin her biri Ölüm Tanrısı Anubis'in yanında duruyordu. Her biri mumyalanmış bir bedeni içine kapatan bir lahdin plakasıydı. Amnara'nın en yakın sevdiklerinin cesetleri.

"Bunlar yeraltı mezarları."

Edith sade bir kadın görmek için bir tarafa baktı ve hayalindeki hizmetçiyi düşündü. Ama gözleri yana kaydıığında, gözlerinin yaşarma tehdidiyle yanmasına neden olan bir manzara yakaladı. Anubis'le cesurca yüzleşen genç bir çocuktü bu. Başında safir bir bokböceğinin süslediğı bir başlık olan bir çocuk.

Edith, Cepos'un mezarının önünde durduğunu öğrenince şaşırtıcı bir kederle ürperdi. Büyük Ramses'in ilk varisi, Mısır'ın Altın Çağı'nın prensi. Amnara'nın öldürülen oğlu.

"Cepos'un mezar odası. Bir kralın oğlu. Ve tarihteki en hor görülen kadın."

Ben resme bir göz attı ve gözlerini yere indirmeden önce resmin ötesine kayar gibi oldu. Yüzü asıktı ve firavun dönemi Mısır yasalarının adaletsizliğinden duyduğu hoşnutsuzluk açıkça görülüyordu.

Son kapıyı görmek için omzunun üzerinden baktı. Hazine odasını koruyan iki Anubis heykeli tarafından kuşatılmıştı. Bir elleri asayı dik tutarken diğer ellerini girişe doğru uzatmışlardı. Asanın ucundan tütsü tutan bakırdan yapılmış küreler sarkıyordu. Loş ışıktaki kapıya oyulmuş sahneyi seçemiyordu ve Ben'in oyalanıp incelemesine izin vermeyeceğini biliyordu. Ne yazık ki onun haklı olduğunu da biliyordu.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Çıkışa giden merdivenlerin dibindeki platforma ulaştıklarında bir şeylerin ters gittiğini hemen anladılar. O kadar uzaktan bile kapıların kapalı olduğunu görebiliyorlardı.

"Ben..."

"Biliyorm.
m."

Panik, onlar kaçmadan önce aralarında geçen bakışmada parazit gibi cızırdadı. Edith koşar adımlarla ancak birkaç adım atabilmişti ki oturup soluklanma ihtiyacı duydu.

Tepeye ulaştığında, Ben hemen kapıları itmeye ve giderek daha fazla güç uygulamaya başladı. Sonra, omzunu tüm gücüyle kapıya çarptı.

"Biri lotusu almış olmalı." Edith merdiven boşluğunun tepesine ulaştığında basamaklara yayılmış bir şekilde konuştu. Birden kapı kapandığına göre lotusun da gitmiş olması gerektiğini fark etti.

Ben iki meşale yaktı ve onları sahanlığın iki yanına koydu.

"Mürettebattan biri kapıların kapalı olduğunu görürse, burada olduğumuzu anlar. İlk etapta kapıların neden kapalı olduğunu bilmiyorum. Ama burası yoğun bir çalışma alanı. Yakında biri mezara yeterince yaklaşacak." Adamın kaşları çatılırken, gözleri kızın perişan yüzü ile

onları hapseden kapılar. "Sizi dinlenmeniz için otel odanıza geri götürmek istiyordum ama neden şimdilik burada oturmuyorsunuz?"

"Lotus kapıların içinde olsaydı açılıyor olurdu, bu da birinin onu almış olması gerektiği anlamına gelir. Kayıp olduğumuzu öğrendiklerinde mürettebat bizi buradan nasıl çıkarabilecek? , hâlâ burada olduğumuzu bileceklerinden nasıl emin olabilirsiniz? Buradan ayrıldığımızı ve lotusu da yanımızda götürdüğümüzü kolayca varsayabilirler."

Edith konuşurken, Ben aklının bir köşesinde şunları hesaplamaya çalışıyordu Bu mezarda ne kadar oksijen vardı ve bu oksijen onlara ne kadar yetecekti. "O yola geldiğimizde karşıya geçeceğiz. Lotusun ne zaman alınmış olsa bile, bunun kazı alanından birinin basit bir hatası olmadığını bilmiyoruz."

Edith zihninde bu durumla ilgili kafa yorarken nefesini tutmuş ve en üst basamağa çıkıp biraz daha sakin bir şekilde oturmayı başarmıştı. Ben basamakların diğer tarafına oturmuş, sırtını kapıya . Edith'e çantasından su ve kraker çıkarırken uzun dakikalar geçti; Edith'in bandanasını ve Edith'in atkısını kullanarak her ikisinin de üzerine bulaşmış olan ince is tabakasını temizlediler.

Bir süre sessizce oturduktan sonra Edith'in yüzünde derin çizgiler halinde beliren endişeyi fark etti.

"Kimse kapıyı yıkmayacak," dedi onun düşüncelerini okuyarak.

"Dün yaşadığımız günden sonra burada mektup açacağı kullanmaya bile korkuyorlar."

"Ne demek istiyorsun?" dedi. "Boş ver."

"Senin önce patlayıcıları ateşleyen ve sonra sorular soran bir adam olduğunu sanıyordum.

sonra?"

"Evet, şey..." diye homurdanarak çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu.

Yüzü aydınlandı.

"Ben, sahada benim için nazik davranıyor musun?"

"Evet Edith, bu kazının başı sensin. Dinleyecek herkese söylediğin gibi."

"Ben yokken pek çok değerli zamansız eseri yok etmiş olsanız bile!"

"Dinle, çok fazla çıkarma," dedi ve kadın titrek fener ışığında adamın dudaklarında beliren gülümsemeyi gördü.

"Bu çok tatlı..." dedi, sözünü keserek.

"Ne?"

"Sadece merak ediyorum, senin hakkında daha çok şey öğrendikçe. Söylediğiniz gibi neden bu pozisyonda, benim için çalıştığınızı bir türlü anlayamıyorum. Oxford'da okudun."

"Bir erkeğin Oxford'a girmesi bir kadına göre çok daha kolay."

"Evet, o kadarını anladım. Duygularımı incitmemem için bana söylemedin." "Öyle bir şey söylemedim, sadece aklıma gelmedi."

"Doğru, bunu bir iş haline getirmek için çok uğraşmanız gerekirdi. Günde altı ya da yedi kez Oxford'dan bahsediyorum." "Her neyse, sen diyordun ki..."

"Evet, başarısızlıklarına karşı merhametiniz bir yana, Oxford'da okudunuz. Ama aynı zamanda özgeçmişinizde oldukça büyük bir üne ve kazı uzunluğuna sahipsiniz. Daha iyi bir ücret karşılığında daha az zor bir iş yapıyor olabilirsiniz ve... aksi takdirde bunu arkeoloji sevgisi için yaptığınızı varsayardım, ancak bu mezarda veya bir mezarlığın yakınında olmaktan çok açık bir şekilde nefret ediyorsunuz. Böyle bir işe nasıl girdiğinizi merak ediyorum. Oxford'a giden bir adam nasıl olur da senin gibi kurnaz bir sokak zekasına sahip olabilir?"

"Oxford'a gitmemden bahsederken sanki tamamen şok olmuşsun gibi konuşuyorsun."

"İlk bakışta oldukça kaba saba görüldüğünüz doğru, ancak bir akademisyen olamayacak kadar yetenekli bir maceracı gibi görüldüğünüz gerçeğine alınmamalısınız. Hayatımda pek çok kişiyle tanıştım ve bir kaşifin pürüzlü ellerine sahip değiller. Daha iyi bir yetiştirilme tarzınız olduğunu sanıyordum-"

"Ne yani, boz Amerikalı bir hırsız gördün ve benim bir hırsız olduğumu mu düşündün?"

sorunlu bir geçmişi olan bir yetim mi? Çok fazla kitap okuyorsunuz, hanımefendi." "Şey, evet, açıkça."

Güldü, ondan etkilendiği inkâr edilemezdi.

"Babam bir diplomattı. Yeni bir şehirde yolumu nasıl bulacağımı biliyorum ve sanırım sokaklarda koşturup başımı belaya sokmak bana doğal geliyor. Sanırım normalde yatılı bir okulda olurdum ama... annem beni yakınında tutmak istedi. Sorunuza cevap vermek gerekirse... bu kazıda olmamın nedeni o."

"Gerçekten mi, nasıl yani?"

"Daha az tehlikeli işler yaparak ve mezarlardan uzak durarak daha fazla para kazanabileceğimi söyledin. Bunların hepsi doğru. Bu işi tarihe saygı duyduğum için yapmadığımı biliyorsun, ne yazık ki senin için. Ama aslında bu işe para için de girmedim. Paradan daha değerli bir şeye ihtiyacım var."

"Paradan daha değerli olan ama tarihten daha değerli olmayan şey nedir?" "Hazine."

"Ben takip etmiyorum. Hazine avcıları bunu para için yapar." "Ben pazarlık kozu için yapıyorum."

"Oh?"

Ben dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi, zifiri karanlık merdiven boşluğunun derinliklerine baktı ve uzun bir nefes verdi.

"Oxford'da eğitim aldım. Dediğim gibi, seyahat etmek ve risk almak konusunda her zaman rahattım, bu yüzden doğal olarak arkeolojiye yöneldim.

siteleri. Burada, Mısır'da olduğu gibi değil, ama daha çok... dürüst olmak gerekirse, kare şeklinde bir tarih."

". Ne okudun?" "Jeoloji."

"Bu kare değil - büyüleyici!"

"Taşlardan bahsediyoruz, ama tamam. Sen milyonda birsin, evlat." "Hmm."

Onaylamayan bir ses çıkardı.

"İyi davrandığımı falan söylemiyorum. Bir sürü tuhaf şey yapmıştım.

Çok da olmayan işler . Ancak Fransa'da bir ekiple birlikte katıldığım bir kazıda Bonaparte ile ilgili oldukça şaşırtıcı eserler ortaya çıkarıldı. O sırada farkında değildim ama kazıyı finanse eden kişi eserlerin Amerika'ya gönderilmesini istiyordu. Sanırım bunun yasadışı olduğunu bilmeyecek kadar safmışım."

Edith, taze yüzlü, sırık gibi Benjamin Brooks'un bir entrikaya bulaştığını ve annesinin ne düşüneceği konusunda endişelendiğini hayal etti - göğsünün sıkışmasına neden oldu.

"Yakalandığımızda, Fransız federal hükümeti tarafından hapse atılmamak için Fransız Yabancı Lejyonu'na alındım. Bugüne kadar, bu işe karıştığım için tutuklanmadan Amerika'ya adımıımı atamadım. Her şey bir politikacının ve bazı eski paralıların komplosuydu, bu yüzden birinin suçu üstlenmesi için büyük bir anlaşma yapmaları gerekiyordu ve maalesef bu kişi bendim."

Edith, Ben'i uçarı, kaygısız bir sokak delikanlısı olarak düşünmeyi tercih fark etti. Onun genç ve safken istismar edilmiş bir jeoloji delisi olduğunu öğrenmek yüzünde derin çizgiler oluşturdu.

"Bu işe dahil olan herkes arasında en acemi olan bendim. Diğerlerinin beladan kurtulmak için çekebilecekleri ipler vardı. Ben bu işe, benimle ilgili şartları müzakere edecek kadar önemli nadir bir hazine keşfedebileceğimi umarak girdim.

bu anlaşmazlığı çözmek. Bu mesele nihayet çözüme kavuşur ve Amerika'ya dönmeme izin verilirse annemin çok daha iyi hissedeceğini biliyorum."

Karanlıkta onun iç çekerek mezarın kapısına yaslandığını duydu.

"Oh Ben..."

"Eminim bunu duyduğunuza memnun olmuşsunuzdur. Haklı çıkmayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

Ona söylediği her kaba söz için bir sızı hissetti. Birkaç gün önce onun şakasına gülümsemesine bile izin vermemişti. Ama şimdi gururu kalbiyle rekabet edemiyordu. Yürüyemediği için, merdiven boşluğunun kendi tarafından onun tarafına geçmek için elleri ve dizleri üzerinde sürünmeye başladı.

"Ben, ben -"

"Her zaman biliyordun. Başından beri pis bir alçak olduğumu düşünüyordun ve bunu bana söylemekten çekinmedin."

"Ben, ben -"

"Eminim şimdiye kadar aklın başına gelmiştir."

"Aklım başıma geldi," dedi.

Yaklaşan sesine doğru eğildi.

"Eski George'geri dönmeye hazır mısınız?"

"Hayır. Aklım başıma geldi... ve senin hakkında yanıldığımı gördüm ve özür dilerim."

"Ben kasabadan ayrıldıktan sonra onunla karşılaşmışsınızdır diye düşündüm."

"Neden böyle düşündün ki?"

"Döndüğünden beri biraz mesafeli görünüyorsun."

Yeterince yaklaştığını düşündüğünde onu bulmak için uzandı ve elini göğsünde hissetti. O göğsün hissini nerede olsa tanıyacağına inanıyordu.

"Böyle daha mı iyi?" dedi, onun arkasına oturarak.

"Hayır," dedi adam, onu kucağına çekerek.

"Neden George'dan bahsedip duruyorsun?" diye sordu, kolları ona dolandığında nefesi kesildi.

"George... sevgilin mi?"

"Ben," dedi elleriyle onun yüzünü kavrayarak. "George benim için bir hiç, ben de onun için bir hiçim. Seninle tanışmadan önce o benim partilere gittiğim biriydi."

"Bu da ne demek şimdi? Sanki partilerde seninle çıkmayacakmış gibi. Artık tanıştığımıza göre."

"Galada benim eşim değildi."

"Benim de seninle çıkmadığımı açıkça belirtmiştin."

Edith aralarına mesafe koyduğu ve onu bir çalışan olarak tanıttığı anıdan utanç duydu. Hem de iki kez.

"Ben, senin ne olduğunu bilmiyorum!" bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. Onun gözlerinin içine baktı ve tüm alaycı tavrı kayboldu.

"Yalan söyleme, Edith. Bu bir hanımefendiye yakışmaz. İkimiz de benim ne olduğumu biliyoruz." "Bir bilgin mi?"

"Bir suçlu."

"Beni gerçekten tatmin eden tek erkek mi?"

"Bunu yapabilecek tek erkek." dedi, sesi derinleşerek, elini loş meşale ışığında kızın yanağına doğru uzattı ve onu öpmek için kendine çekti. Eli saçlarına giderken dudakları onunkilere değdi.

Tatlı bir kavuşma olarak başlayan öpücük, açgözlülüğe doğru savrulan bir ivme kazandı. Adamın ağzı sahiplenici ve sabırsızdı ve içinde tutuşturduğu yoğun ihtiyaç için onu cezalandırıyor gibiydi.

Boynundan aşağı öpücükler bırakarak, sıkı sıkıya bağlanmış eşarbına ulaştı. Gevşeyene kadar çekiştirmeye başladı.

Kadının yakası gevşerken, adam kadının boğazını öptü ve düğmelerini çözmeye çalıştı.

Gömleği, ağzının aşağıya inmesi için yolu açıyordu.

Kız kucağına oturmak için kaydı ve kendini pantolonundaki çıkıntıya doğru bastırduğında adam inledi. Gömleğinin birkaç düğmesi açıkken, dudaklarını yakasının açık kaldığı göğüslerinin arasına yerleştirdi ve ellerini eteğinden yukarı kaydırды. Parmaklarını eteğinin kalçalarının üzerine uzandığı yerin altına sokarak kalçalarının yuvarlandığını hissetti. Saten ve dantelin üzerindeki göğüslerine öpücüklerini kondurdu.

"Seni düşünmeden duramıyorum," dedi ellerini jartiyerlerinden birinin düğmesine götürürken. Eteğinin altında çalışan ellerinin beklentisiyle parmakları onun saçlarına gömüldü.

"Şey, neredeyse uyanık olduğumuz her an birlikteyiz," dedi nefes nefese.

"Neredeyse üç gündür yoktun." dedi ve durup ona ters ters baktı, Uyluklarının arasında ağrımaya başladığı yere bastırıyordu. Kalbi, onun yokluğunda acı çektiğini kabul ettiği için çırpınıyordu.

"Bu senin fikrindi." diye nefes nefese kaldı.

Kızın soyunmasını ve dilinin sütyeninin satenini ıslatmasını bekleyemedi, dilinin fiskesi kızın sistemini ihtiyaçla doldurdu.

"Haklısın" dedi kız inlerken, "Bunu telafi edeceğim... izin ver
."

Avuçlarını onun arkasındaki taş kapıya dayadı.

Tam o sırada duvar gümbürdeyerek hızla açıldı. Kapı arkasından savrulurken, Ben geriye doğru düştü. Edith öne düştü.

Kafasını kaldırdığında mürettebattan oluşan büyük bir topluluğu ve başka bir grup insan vardı. Hepsi takım elbiseli adamlardı ve ellerinde kameralar vardı, kalabalığın arasında yanıp sönen ampullerin çıtırtıları duyuluyordu.

Basın.

Görünüşe göre haber yayılmıştı.

Edith'in şöhretin gerçekleriyle ve umutsuzca arzuladığı tanınmışlıkla ilk karşılaşması, gömleği açık bir şekilde Ben'in üzerine oturduğu ve Ben'in de elleriyle onun kalçalarını kavrayarak sırtüstü yattığı anda gerçekleşti.

Ben ayağa kalktı, Edith'i göğsüne bastırarak Mısırca bir cümleyle karşılık verdi ve mürettebat da dahil olmak üzere herkesin dağılmasına neden oldu. Edith, Ben'in üzerinden indi ve topuklarının üzerine oturarak gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalıştı ama aşağılanmayla karşılaştı.

"Arkeoloji dünyasında büyük bir sıçrama yapmak için çok fazla. Artık ciddiye alınma ihtimalimin ne olduğunu merak ediyorum."

Kapı inledi ve Ben Edith'i tam zamanında omzunun üzerinden kaldırarak, arkalarından gürültülü bir gümürtüyle kapanmadan önce yoldan çekilmesini sağladı. Ben sersemlemiş Edith'i ayağa kaldırdı ve doğruca kapıyı incelemeye gitti.

Lotus gitmişti. O olmadan mezara geri dönmeleri mümkün değildi. Gözleri aynı anda birbirlerine kayd.

"Onu nasıl geri alacağız?" Edith, Ben'in söylediği gibi, "Onu nasıl geri alacağız?" dedi.
geri ver."

"Olamaz," dedi Edith, ellerini yanaklarına götürürken beti benzi atmıştı.

"paniğe kapılma, mürettebattan birinde anahtar olabilir," dedi, endişesini hafifletmeye çalışıyordu. "Her iki durumda da Edie, bunu çıkarmanın yolları var.

kapıyı sağlam tutarak."

"Bunu daha önce hiç kimse yapamadı; burası ünlü bir mezar - insanlar denedi."

"Bu daha hiç açılmadan önceydi. Bir dakika önce kendiliğinden açıldı."

"Hayır, zaten açık olması gerekiyordu, şimdiki gibi kilitli değildi."

"Kapıyı açmaya çalıştım, elimden geldiğince zorladım ama yerinden kımıldamadı. Şu anda kilitli olsa bile tekrar açılabilir."

"Belki de anahtar oradaydı ve biri kilidi açıp tam açıldığı sırada kaçtı."

Ben aniden sabırsızlanarak çantasını kaptı.

"Otele geri dönmeniz gerekiyor." "Biz mi?"

"Sen."

Onun elini tuttu ve otele dönüş yolunun görüldüğünden çok daha uzun olacağını bildiği için rıhtımdan aşağı doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Ben, Edith'i odasına götürür götürmez ona kapıyı kilitlemesini söyledi ve gitti. Edith, mezarda gördüğü her iki imgelemde de etrafını saran garip, parıltılı isle kaplandıktan sonra banyo yapmıştı. Daha sonra yatağına uzandı ve öğleden sonrasının geri kalanını gevrek pamuklu çarşafı ve keten örtüleri arasında geçirdi. Bitkin bir halde, bayıldıktan sonra mezardan çıkmasını sağlayan şeyin bir tür adrenalin olup olmadığını düşündü. Saatlerce gördüğü rüyayı ve bunun ne anlama geldiğini düşündü.

Bu, Isfetheru'nun ya da aslında Amnara'nın işlemediği bir suç haksız yere idam edildiği anlamına geliyordu. Bunca zaman boyunca oğlu adına tahtta meşru hak iddia etmesinin teknik olarak geçerli olması yeterince kötüydü. Entrikacı bir servet avcısı olarak resmedilmişti, oysa gerçekte böyle bir suç işlememişti bile.

Ben'in nereye gittiğini merak etmekten kendini alıkoymaya çalışarak şöyle bir baktı

Yüzünde taş gibi soğuk bir kararlılık vardı. Kolyesini bulacağına, bunun herhangi bir cinayetin sonucu olmadığına dair onu ikna etmeye çalışmış ama başaramamıştı.

Ama bu nasıl olabilir? Alandaki hiç kimse, genç adamlar bile Ben'in karşısına çıkmazdı. Mezarın içinde yaptıkları kazıda kürdandan daha agresif bir şey kullanmaya cesaret edemeyecekleri konusunda onunla alay ettiklerini duymuştu. Herkes lotusa dokunmaması gerektiğini bilirdi.

Sonra Ben'in söylediği bir şeyi hatırladı.

hissediyorum. Ben, mezardan çıkmak için merdivenlerin başına geldiklerinde kapıları olabildiğince sert itmişti ve yerinden kıpırdamamıştı. Ama sonra, zorlukla yaslandıklarında açılmışlardı. Sadece açılmakla kalmamışlar, tıpkı lotus tarafından aktive edildiklerinde yaptıkları gibi sallanarak açılmışlardı. Ama biri nasıl olur da kapıları kapatıp lotusu çıkarmış, sonra kapıları lotusla birlikte tekrar açmış ve sonra onu kapıdan alıp kimsenin görmeyeceği bir zamanda kaçmış olabilirdi?

Neyse ki sorunun cevabına ulaşmanın kolay olduğunu fark etti. Mezardan Ben'in üzerine yuvarlandığı sırada ekip ve tüm muhabirler orada duruyordu. Hepsinin onu soyunmuş bir halde uygunsuz bir pozisyonda görmüş olması utanç vericiydi ama bu noktada gururundan daha önemli olan şey, birilerinin kapıya ne olduğunu ve lotusunu kimin alıp kaçtığını görmüş olması gerektiğinin farkına varmasıydı.

İç çamaşırının tüm fotoğrafları çekilmeden önce suçlunun fotoğrafları bile olabilirdi.

Tam o sırada kapının çalındığını duydu. Kapıyı açtığında, Ben elinde bir çuvala orada duruyordu. Mezarın içindeki altın is yüzünden hâlâ kirliydi ve saatler önce onu burada bıraktığından beri geri dönmediğini fark etti.

Onun gecelik giydiğini görünce hazırlıksız yakalandığını görebiliyordu. Devam etmesi bir anını aldı. Onun üzerinde böyle bir etkisi olduğunu bilmek, huzursuz bir gurur hissetmesine neden oldu.

"Sadece seni kontrol etmek ve mezarda olanlardan sonra nasıl olduğunu görmek istedim."

"Yani bluzum açıkken senin üzerinde fotoğrafının çekilmesini mi kastediyorsun?"

"Duman solumaktan bayılmayı düşünüyordum. Ancak, basınla olan olay hakkında endişelenmenize gerek kalmayacağını bilmek sizi mutlu edecektir."

"Oh?"

Adam çuvalı odanın kapısından içeri fırlattı ve kadın bir çıtırtı duydu. Bu uyumsuz sesle irkildi ama içeri baktığında odanın kameralarla dolu olduğunu fark etti. Ampullerin çoğu paramparça olmuştu ve çuvaldan hâlâ kırık camların çökme sesi geliyordu.

Ona gülümsedi.

"Bütün gün orada mıydın?"

"gerek. Seni yemeğe götürmek için bir saat içinde döneceğim."

Yüzünün kızarmamasını umuyordu, çünkü bu muhtemelen çocukça görünecekti. Yine de Ben'in onu yemeğe davet etmesi onu heyecanlandırmıştı. Aklından kısa bir süre, daha normal koşullar altında yemeğe davet edilmenin çok hoş olacağı düşüncesi geçti.

Bu düşünceye verdiği ilk tepkinin, normal şartlar altında muhtemelen Ben'e hiç şans vermeyeceği olduğunu fark etmek onu dehşete düşürdü. Kâğıt üzerinde Edith için pek de kur yapmaya uygun biri değildi. Ama gerçekte, hayatında hiç kimseyi bu kadar çok istememişti.

Onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, ona daha fazla hayranlık duymaya başladı. Onun bir hırsız olduğunu zaten biliyor olmasına rağmen. Hatta aranan bir suçlu olduğunu itiraf etmiş olmasına rağmen. Belki de bunu itiraf ettiği için ona daha çok hayranlık duyuyordu.

"Sizinle aşağıda buluşabilirim, odama kadar gelmenize gerek yok."

Dudakları yarım bir gülümsemeyle aralandı.

"Bunca zamandır senin yanındaki odadaydım. Bunu bilmiyor muydun? şurada odalarımızı birbirine bağılayan bitişik bir kapı var."

"Oh," dedi, arkasına bakarak. Sonra da sırtıttı. "şey, sen asla bahsetti. Nereden bilebilirdim ki?"

"Bir saat içinde döneceğim," dedi kendi kendine gülerek.

Gitmek için döndü, sonra başını sallayarak geri döndü ve kızın odasına daldı ve onu öpmek için yüzünü ellerinin arasına aldı. Bu sadece bir öpücük olacaktı ama kız inlediğinde ve adam onun tadına baktığında, sonunda adam kendini çekip kapıyı kapatana kadar ikisi de içine gömüldü.

Daha sonra Edith bir kadeh şarabı dudaklarına götürürken durakladı ve "Fotoğrafçılardan tüm o filmi aldığın için çok teşekkür ederim" dedi.

"Lafı bile olmaz," dedi, nezaketini oldukça küçümseyerek.

"Sana söylemek istedim..." dedi, sözünü etmek üzere olduğı şeyden bahsetmekten rahatsız olduğı belliydi. "Ben de lotus hakkında bilgi almaya çalışıyordum. Görünüşe göre... mürettebattan kimsede yok. Onlar da bir şey görmemişler."

"Yani kimin aldığını görmediler mi?"

"Kimsenin aldığını görmediler. Bunun olduğunu görmediler."

"Bu hiç mantıklı değıl. Eğer biz kapıya yaslandığımızda lotus kapının içinde değılse, o zaman kapı nasıl açıldı?"

"Durum böyle olsa bile, yine de bir anlam ifade etmiyor. Bir insan kaltarafından görölmeden rıhtımdan aşağı inip kalabalığın arasından geçmiş olamazlar."

Edith'in gözleri sanki bulmacayı çözmenin yolu masa örtüsünün üzerinde bir yerdeymiş gibi sağı sola bakıyordu.

Onun bu işte bu kadar yeni olmasının talihsizlik olduğunu düşündü. Geçmişti titizlikle tutulan kayıtlar alemindeydi. Bir soru sormaya, cevabı aramaya ve bulmaya alışkındı. Lanetli ve perili oluşan bu tuhaf ve genellikle kasvetli manzara hakkında henüz öğrenmediği bir şey vardı: Kendinizi sık sık büyüyle yönetilen bir konuya mantık uygulamaya çalışırken bulursunuz. Cevabı ölümlerde yatan bir sorunuz olabilir.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim, bütün öğleden sonra yattım." "Sana bunun olabileceğini söylemiştim."

"Oh, başlama."

"Şaka yapmıyorum, Edie. Bu benimle ilgili değil. Kabadayılık da değil. Ben Brooks Edith Taylor'ı bilgilendiriyor, eğer o mezara girmeye devam edersen daha da kötüleşebilir. Sana söyledim, o mezardaki lanet seni içinden çıkamayacağın bir transa sokabilir. Ya da daha kötüsü."

"Bay Brooks'un profesyonel olarak buna karşı olduğunu farkındayım. Ama Ben'in neden geri dönmem gerektiğini anladığını biliyorum. Hâlâ başka bir kapı var."

"Bay Brooks deneyimlerini paylaşmaya devam edecek ve işe alındığı gibi gerektiği sürece size yardımcı olacak. Ama Ben..." sesini alçalttı ve gerisini mırıldandı, "size olabileceklerden çok korkuyor."

"İkimiz de iyi olacağız," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. Birkaç gün önce olduğu gibi küçümseyici ya da kaba davranmıyordu. Gerçekten onun içini rahatlatmaya çalışıyordu.

"Bunu söyleyemezsiniz. Ne olacağını bilemezsiniz. Ve bugün orada başınıza gelenlerin ilk seferden çok daha kötü olduğunu inkar edemezsiniz."

"Ama Ben, ona komplo kuruldu! Bunca zamandır Ağlayan Engerek'in gerçek hikayesi buydu, Amnara'nın gerçek hikayesi!"

"Edith," haykırdı elini yüzünde gezdirerek.

"Ama Ben, dahası da var. Sadece adını bulmakla kalmadım, önemli bir kabileden olduğunu da keşfettim. Başından beri dövmelerini fark etmediğime çok şaşırdım, ama sanırım..." dedi ve mahcup bir şekilde omuz silkti, "epey bir şey oluyordu ve gözümünden kaçtı."

"Ne demek istiyorsun?" dedi eğilerek.

"Amnara Didia soyundan geliyordu, Yüksek Rahipler ve Rahibeler soyundan. Büyü yapan bir kabile. Lotusun önemi de bu; onlar koruyucu tılsımların zanaatkârlarıydı ve imza taşları olarak peridot kullanırlardı. Ben, doğumunun bütünlüğü, adının gururu, işlemediği bir suç yüzünden tarihten silindi."

"Yani onun gerçeğini gün ışığına çıkarmak için ölebileceğini mi ?"

"Diyorum ki..." derin bir nefes aldı, tereddüt etmeden güvenebileceği birine sahip olduğu için minnettardı. "Gerçeği gün ışığına çıkardığım için zarar görmeyeceğime inanıyorum. Bazı kötü büyüler gördüğünü biliyorum ama bence bu büyü koruyucu. İkimiz de aşağıdayız ama imgelemleri sadece ben görüyorum. Belki de onu kurtarmak için orada olduğumu biliyordur. Ve o mezarda öldürüleceğimi sanmıyorum. Sanırım lanetten güvende olan benim... ve laneti bozması gereken de benim."

"Pekala. Sanırım mezara çok erken dönmenin sonuçları hakkında tartışmak zorunda değiliz."

"Ne kadar ferahlatıcı," diyerek bardağı dudaklarına götürdü ama bir yudum alamadan durdu. "Bir dakika, neden?"

"Çünkü lotus olmadan içeri giremezsin." Onunla dalga geçmiyordu. kolyesini kaybettiği için onunla dalga geçmezdi. Sadece kendi istediğini elde etmenin sevincini yaşayarak ortamı yumuşatıyordu.

"Ah, kes şunu," dedi. Kadın peçeteyle adama vurdu. Adam misilleme olarak elini masa örtüsünün altına soktu ve jartiyerini koparmak için eteğini çekti. Kadın soluk soluğa kaldı ve kırılmış gibi bir ifade takındı.

"Eh, bu oyunu iki kişi oynayabilir," diye fısıldadı, masa örtüsünün altından kucağına uzanarak.

Bardağının şingirtisini duyunca elini geri çekti ve Garsonun orada durup sularını doldurduğunu fark ettiler. Garsonun varlığıyla irkilen her ikisi de hep bir ağızdan, "Hesabı alacağız!" dedi.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

BİRKAÇ DAKİKA SONRA yine kapısındaaydılar. Anahtarla kapıyı açmış ve içeri adım atmıştı ama Ben eşğin diğer tarafında kalmıştı. Döndüğünde onun ayakta durduğunu, kolunu kapının pervazına dayadığını gördü.

Ona bakmak için çenesini yukarı kaldırdığında, başını geriye eğmek zorunda kalacak kadar yakındı.

"Biraz dinlenmelisin," dedi.

"Kendimi dinlenmiş hissediyorum," dedi, kapının pervazına yaslanıp kendini daha da yaklaştırarak. "Söylediğin kadar kötü olduğunu sanmıyorum. Sadece bir dakikalığına dışarı çıkmış olmalıyım. Döndüğümüzde de yorgundum ama bütün gün yattım." Ona kirpiklerini kırptırmamak için kendini zor tuttu.

Eğer adam gecelerini kısa kesmek üzereyse, kadın yine de bir nebze saygısını koruyabilirdi. Onun peşinden zor koşardı.

"Sanırım bayıldığın zaman hep o kadar kötü olduğunu düşüneceğim." O baktı

Gözleriyle tekrar buluşmadan önce aşağı indi. Dalga geçmeye çalışıyordu ama hissettiklerinin ağırlığından kurtulamadığını fark etti. "Bana kalırsa çok dikkatli olamazsın."

Tamam, belki de sonunda onun peşinden koşacaktı.

"Her zaman içeri gelebilirsin. Şuradan bana göz kulak olman çok kolay olur." dedi ve başını yatağa doğru salladı.

Adamın gözlerinde tanıdık gelen karanlık bir şeyin parladığını gördü, ne zaman mesai saatlerindeki tavrından farklı, müstehcen bir öneride bulunsa yaptığı gibi. Adam hafifçe onun odasına doğru eğildi. O da biraz eğildi, şimdi parmaklarının ucuna gelse dudaklarının onun dudaklarının yarısına kadar geleceğini düşünüyordu. Yanına aldığı topuklu saten terlikler yerine düz, yıpranmış deri mokasenlerini giydiği için kendine lanet etti.

Ona gülümsedi. İkisi de aralarındaki mesafeyi çok az bir çabayla kapatabileceğini biliyordu. İkisi de onun da kendisini istediğini biliyordu. Ama gözlerinde o yaramaz bakış vardı.

"Bu gece için gerçekten rahatlamalısın. Seni tutmak istemem..." dedi ve tekrar gözleriyle buluştu.

"Pekâlâ. İyi geceler, Edith," dedi ve kapının pervazını iterek kapının kapanmaya başlamasına izin verdi.

Kapı tokmağı tıklamadan hemen önce, "İyi geceler Ben," dedi.

Edith durdu ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kapıya baktı. Sonra mokasen ayakkabılarını tekmeledi ve yatağa uzandı.

İçeri girmek istememişti, diye düşündü. Ve sonra, bir öğrenci gibi, son birkaç gün içinde ... onlar... hakkındaki fikrini neyin değiştirmiş olabileceğini düşünmeye başladı. Balo gecesinden beri, kütüphanede, otel odasına davet edilmek için yapmayacağı şey yokmuş gibi görüldüğü gecedan beri. Onunla geçireceği bir gecenin, ölmek üzere olan bir adama soğuk bir bardak su vermek gibi olduğunu hissettiğinden beri. Ama sonra odasının uzak tarafındaki kapı çalındı.

Ben'in söylediği kapı, onun odasıyla kendi odası arasında bir kapıydı. Gururu bir kenara fırladı ve açmak için kapıya doğru koştu.

"Beni tutmak istemediğini sanıyordum?" dedi gülümseyerek.

"Bu bir yalandı," dedi ve eğilerek onu bir öpücüğe boğup odasına çekti. "Seni yanımda tutmak istiyorum."

Adam duvar dibindeki kanepeye oturdu ve onu kucağına çekti. Adam kızın başörtüsünü ve bluzunun üst düğmelerini hızla çözdü ve kız kaldıkları yerden devam ettiklerini fark etti.

"Evet, baştan başlayalım..." diye fısıldadı, mezarı düşünerek.

"Elbette," diye kıkırdadı, kızın boynuna hınzırca gülümseyerek. "Bayan Taylor, bu engebeli tren yolculuklarında daha dikkatli olmalısınız. Görünüşe göre tam kucağıma düştünüz," dedi ve kalçalarını iterek, tam da tanıştıkları gün yapmak istediği gibi, onun kıcını kasıklarına doğru daha sıkı çekti.

Kıkırdarak ellerini adamın saçlarında gezdirdi ve adamın kalçaları onu kaldırdıktan sonra tekrar minderlere yerleşti.

"Bay Brooks, gerçekten dönmem gerekiyor."

"Pekâlâ," dedi ve gömleğinin bir sonraki düğmesini açıp yüzünü gömüp göğsüne öpücükler kondurdu.

"Ama gitmeden önce söylemeliyim ki, seninle ilk tanıştığımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmüştüm."

"Oh..." dedi nefes nefese.

Adamın eli dizine gittiğinde ve parmak uçları eteğinin altından sızdığında gözlerini sıkıca kapattı.

"Merak ediyordum da, acaba siz..."

Elleri eteğinin altına kayarken onu öptü ama bu sefer jartiyeriyle uğraşmadı.

"... seni bir kütüphanede sertçe becermeme izin ver" Bunu söylerken başparmağını külotunun kasıklarında gezdirdi ve her pis bir şey söylediğinde olduğu gibi ıslak bir sıcaklık hissetti.

Parmaklarını külotunun içine soktu ve kız inerken çıplak klitorisini ovdu. Mezarın karanlığında sahip olduğu tüm şefkat

geride bırakılmıştı. Onu yumuşak ve romantik öpücüklerle boğmak yerine, sütyenini yırtarak göğüslerini ortaya çıkardı ve onu doruk noktasına kadar tahrik etti ama serbest bırakmadı.

Elini eteğinin altından çıkardı ve ellerini dizlerinin arkasına bağlayarak bacaklarını ayırdı, sonra ıslak külotu pantolonundaki şişkinliğe oturana kadar onu daha yakına sürükledi.

Orada temas kurduklarında, her ikisi de sanki sadece 42 saattir ayrı olan, zar zor tanışan iş arkadaşlarından ziyade, yıllardır ayrı olan sevgililermiş gibi inlediler.

Kendi kendine neden böyle hissettiğini düşündü. Sanki Ben'i yıllardır tanıyormuş gibiydi. Vücudu, başka hiçbir erkeğin hissetmediği kadar iyi hissettiriyordu.

Gömleğinin düğmelerini çözdü ve çıkardı, kendini ona karşı hissetmek istiyordu, geniş, kaslı göğsünü görmek istiyordu, göğüslerini tekrar göğsüne bastırılmış hissetmek istiyordu.

Her iki jartiyer de serbest bırakıldığında, bir eli kıcını tutmak ve kalçalarını istediği yere yönlendirmek için slipinin altına kaydı.

Ellerini arkasına, dizlerinin üzerine koydu ve orada hissettiği uzun çelik shafta sürtünmek için arkasına yaslandı. Gömleğini çıkarırken sırtını kamburlaştırdı ve ardından yırtık sütyenini çıkarma işini bitirdi.

Bir an için, kadın giysilerinin arasından onun sikiyle kendini tatmin ederken arkasına yaslandı, kadının sırtını dikleştirip ona binişini izledi.

"Ben izlerken kendini boşalt," diye .

Sonra öne doğru eğildi ve elini kanepede onun arkasına koyarak, göğsü yüzünün üzerinde gezinerek ona binmeye devam etti.

"Henüz değil..." dedi.

Elleri eteğinin altından çıkıp göğüslerini kavradı, yüzünü gömdü ve dişlerini göğüslerinden birine . İki günlük büyümeyi hissetti

Sakalının yumuşak teni çizmesi tüylerini diken diken etti.

Kalçalarının hareketini durdurdu ve onun kucağından kayarak önünde ayağa kalktı.

"onu." dedi.

Adam kemerini çözüp pantolonunun düğmelerini açarken gözleri birbirine kilitlenmişti. Kadın da kemerinin düğmelerini açtı ve eteğinin yere düşmesine izin verdi. Ben daha aşağı kayarak pantolonuna uzandı ve gözleri onun vücudunda dolaşırken sikini kavrayarak çekti. Kadın soyunurken ve Ben kendini okşarken birbirlerini izlediler. Kadın külotunu indirdiğinde, Ben onun kaygan ve hazır olduğunu görünce inledi.

Onun önünde diz çöktüğünü görünce eli aniden durdu.

"Hey -"

"Merhaba," dedi, adamın kendine dokunmak için kullandığı elini kendi eliyle değiştirerek. "Ne yapıyorsun?"

"Oh, hiçbir şey."

"Bunu daha önce yaptığını söyleme sakın?"

"Neden?"

"Birlikte olduğun erkekler seni hiç doğru dürüst boşaltmadıysa, senin Güzel küçük ağzın pantolonlarının yakınında olmaması gerekir. Bu sadece... ah... centilmenlik dışı," dedi, parmak uçları onun uzun, kalın boyunda gevşekçe yukarı ve aşağı hareket etmeye başladığında biraz tökezledi.

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Edie... konuşuyordun?" diye alay etti. "Sus artık."

Edith onu daha hızlı okşadıkça, inci gibi bir döl damlası ortaya çıktı. Ben gördü

Dilinin pembe ucu geçici olarak adamın sikinin başından yaladı ve adamın başı kanepenin arkasına düşerken gözleri yuvarlandı.

Tadı alışılmadıktı ve bunu daha önce hiç yapmamış olması heyecan vericiydi. Bunun Ben'le birlikte olması doğru geliyordu. Kadının dudaklarını ayırıp onu yavaşça boğazının derinliklerine almasını, ağzının tek bir hareketle onun etrafında aşağı doğru kaymasını izledi. Dilini deneysel olarak ona doğru bastırdı ve onun şiştiğini hissetti.

"Oh, lanet olsun." Kadın geri çekilirken gözlerini kapattı, emmeye başladı. Dudaklarının tekrar ucun üzerinde kaydığını hissedene kadar ağzında tuttu. Sonra tekrarladı, daha hızlı gitti, ağzı takip ederken eliyle onu okşadı. Parmaklarını saçlarından geçirip boğazına doğru itmeye başladığında kontrolü dağılmaya başladı.

"Mmm," diye mırıldandı onaylayarak.

Dudaklarının tenine değdiğini hissetti ve onu ağzının içinde istediğini bilmek patlayacakmış gibi hissetmesine neden oldu. Yere düşmek ve onu yere çakmak istiyordu.

"Edie, boşalmak üzereyim."

Şişmiş kırmızı dudakları bir şapırtı sesiyle adamın üzerinden kalktı. "Ağzımda mı?" dedi, hâlâ onu avucunun içinde oynatıyordu.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı. "Senin yatağında olmana ihtiyacım var."

Adam kıyafetlerinin geri kalanını çıkarırken kadın yorganın altına girdi ve sonra adam da ona katıldı. Elleri göğüslerine giderken onu diliyle, dudaklarıyla ve dişleriyle öptü. Onları birbirine bastırarak, dilini meme uçlarında gezdirdi, önce birini sonra diğerini, parmakları yumuşak yastıksız ete batarken başparmaklarıyla onları ovdu. Kadın inlemeye başladığında, adam göğüslerinden birini ağzına aldı ve elini bacaklarının arasına sokarken sertçe emdi. İki parmağını dudaklarının arasına kaydırarak onu beklentiyle kaygan buldu.

"Mmm," diye mırıldandı göğsüne karşı ne kadar ıslak olduğunu hissederken. Onun nefesinin hızlandığını duydu.

Sonra eli klitorisinin üzerinde ritmik daireler çizerek hareket etti ve yumuşak noktasına sürtünmek için parmaklarını içine sokmadan önce neredeyse sınıra kadar sürükledi. Bacaklarını iki yana açarak sırtüstü yattı ve umutsuzca istediği şeye yaklaştığını hissettiğinde, eli onu tekrar okşamak için dışarı kaydığında kalçalarını eğdi. Adam onu bir maestro kadar etkili bir şekilde hızlı ve yoğun bir doruğa ulaştırdı ve kadın alnından ter boşanırken orgazmının şakladığını, ateşli ve akışkan olduğunu hissetti.

Tıpkı geçen sefer olduğu gibi, doruk noktasının erimiş sıvı nabızı onu Onun içindeki doluluğu arzuladı ve ona uzandı.

Onun üstüne yuvarlandı ve sikinin başını ıslak dudaklarına doğru kaydırды, boşalırken onunla alay etti.

"Bunu istiyor musun?"

"Evet," Bunu söylerken, horozunu girişine yerleştirdi ve etrafındaki daralmanın rahat oturuşunu hissetti. Başı içeri girdiğinde daha derine bastırды ve inanılmaz sürtünme karşısında dudaklarından bir inilti kaçtı.

Edith inledi ve onu daha derinlere çekmek için kalçalarını itti ve kılıfı sikini kavrarken içinde titreşti. Birdenbire Edith'in içine girdi, kalın aletinin tamamını tek bir darbeyle Edith'in çığlık atmasına neden olacak şekilde içine soktu. Sonra devam etti ve ona daha sert ve daha hızlı vurmaya başladı.

"Böyle mi istiyorsun?"

"Evet," dedi, onun altında titrerken, içine girerken başka bir zirveye doğru sürülüyordu.

"Daha derin mi istiyorsun?" dedi dudakları kıvrılırken.

"Oh, Ben."

Bacaklarını geriye doğru bükerek onu iyice açtı ve adam daha da derine inerken her hamlesinde inlemeye başladı.

Kadının kayganlığının etrafında kenetlendiğini hissederken, onun doruğa yaklaştığını duyabiliyordu. Kızın yüzündeki ifadeyi izledi, kız onun siki için zorlanıyordu.

her seferinde ona saldırdı.

Klitorisine dokunmak için aşağı uzanması onu tekrar uçurumun kenarına gönderdi. Onun etrafında bir yumruk gibi sallandığını, bir gayzer gibi geldiğini hissetti ve onun doruk noktasını arttırmak ve kendi doruk noktasını getirmek için kalçalarını e di.

"Gelmemi istiyor musun?" diye homurdandı, sırtından terler bo anırken.

"Lütfen..."

Yalvarma  ekli onu uçuruma sürükledi, şimdiye kadar hissettiği en sıkı, en tatlı kucaklamada kendini harcarken nabzı atıyordu.

O bunu yaparken, kadın inliyordu, orgazmının tatminiyle sarsılmıştı ve orgazm dalgalar halinde üzerine çöküyordu. K r edici zafer hissi geçmeye başladığında, ondan yavaşça çıktı ve nasıl nefes alacağını yeniden öğrenmeye çalıştı. Bunun ne kadar iyi olduğuna inanamıyordu.

"Hayatımda gördüğüm en inanılmaz, en m kemm l vücuda sahipsin. Soneler seninki gibi vücutlara tapınmak için icat edildi."

Adam b y lenmi  gibi görünüyordu, kadının bacaklarının arasına yerleşmiş onu izliyordu

G   sleri sallanırken nefesi kesik kesik gelmeye devam ediyordu. Bir süre boyunca hisler ve sessizlik içinde asılı kaldılar.

Onun gitmesini bekleyip beklemeyece i sorusu tam aklından geçmeye ba lamıştı ki, adam yanına uzandı ve onu kollarına çekti. Onu göğsüne yasladı ve çenesini saçlarına dayamadan önce omzunu öptü.

"Tanıştığımız gün d   nd   m gibi biri değilsiniz, Mr. Brooks. Bunun asla hayal edemezdim."

Bunu söyledikten sonra, kalçasını ok ayan elin kısa bir süre tereddüt ettiğini hissetti.

Yer de i tirerek ona baktı.

"Ben..." demek istemedim.

"Yapmadığını biliyorum."

"Ben, balo gecesi hakkında."

" et," dedi, kaşlarını imalı bir şekilde kaldırarak.

"Margaret'e söylediklerim hakkında..." Yastığa sırtını yasladı ve onun nereye gittiğini bilerek tavana baktı. Lafı dolandırmak hiç hoşlanmadığı bir şeydi ama onunla tartışmak da istemiyordu.

"Smokin içinde ne kadar iyi görüldüğünü görmeden önce, içeri girdiğinde kadınların sana nasıl bakacağını biliyordum."

"Sanırım benim suçlu olduğumu öğrendiklerinde senin önün açılacak. Yine de kıskandığın için gururlandığımı söylemeliyim." "Kıskandın."

"Pshh, zar zor," göz kamaştırıcı gülümsemesi parladı ve şimdi bile onu tüm vücut iç çeker.

"Zaten itiraf ettin, şimdi geri dönmeye çalışma," diye alay etti. "Kendimi George Fletcher gibi birini kıskanırken nadiren bulurum. Bu kısa süreliydi."

"Beni becermesine izin verip vermediğimi soracak kadar sinirlendin."

"Senin adına üzüldüm, Edie."

"Mmm, tabii," dedi, gözlerini tembelce kırıştıtararak.

"İtiraf edeyim... Başka bir erkeğin sana dokunmuş olmasını kıskanıyordum. Eğer bir daha asla böyle bir adamın sana dokunmasına izin vermeyeceğine söz verirsen."

"Ne demek istiyorsun, öyle bir adam mı? Asillerin bir üyesi mi?"

"Vücudunla ne yapacağını bilmeyen bir adam. Sana Bastet gibi tapılmalı," dedi ve dirseğinin üzerinde yükselerek tekrar onun üzerine eğildi.

"Tarihini biliyorsun!" dedi, avucunu onun yanağına doğru kaldırırken gülümseyerek.

"Aşkım yükselen bir yıldız gibi, güzel gözlerle bakıyor ve tatlı öpmek için dudaklar. Elin elimde, bedenim sevinçten titriyor, kalbim birlikte yürüdüğümüz için yüceliyor."

Eski Mısır şiirinin bir dizesiydi. Eski Mısır toplumu çok tutkulu ve şaşırtıcı derecede romantik bir kültürdü. Gülmek, gülümsemek ve her şeyi bilen biri olarak şiirin nereden geldiğini ve tarihçesini bildiğine dair şaka yaparak onun beklentisini karşılamak istedi. Ama konuşmaya başladığında kelimelerin boğazında düğümlendiğini hissetti.

Aşkı, dedi. Arsızca davrandığını biliyordu ama küçük bir çatlak hissetti Kalbinde bunun hâlâ bir şaka olduğuna dair bir his vardı. Acımasızca, bunun gerçek olmasını dilediğini düşündü.

Elbette, ona Bastet gibi tapılması gerektiğini söylemişti, kediye benzeyen aşk ve doğurganlık tanrıçası. Ama sadece vücudundan, göğüslerinden, ağzından bahsediyordu. Belki de onun istekliliğinden ya da duyarlılığından. Onu bahçe yolunda birden fazla orgazma götürmeye, ona iyilik yapan bir iş arkadaşının tüm nezaketiyle yaklaşıyordu. Bunu bir prensip meselesi olarak görüyor ve kendisini bu iş için doğru adam olarak tayin ediyor gibiydi. Haklıydı, buna itiraz edemezdi. Onun için iki şey açıktı. Adam ona büyük bir saygı duyuyormuş gibi davranıyordu ve ondan, sağduyusuna aykırı hareket etmesine neden olacak şekilde etkilenmişti.

Zihninin bile küçümseyemediği bir şey, kütüphanede onun çabuk yatan biri olduğunu söylediğinde ne kadar sinirlendiği. Gerçekte, onun ne kadar karışık olduğunu varsaydığından bahsediyordu. Ona hürmetle bakmış ve başka türlü davrandığında derinden incinmişti. Yani ikisi için de iyi vakit geçirmekten daha fazlası olduğu açıktı.

Eğer bu, onun aptalca bir şiir okuduğunu duyduğunda kalbinde hissettiği acıysa

Onu sadece bir haftadır tanıdıktan sonra, bu mezardaki kazı bittiğinde vedalaşmanın nasıl bir şey olacağını düşünmekten korkuyordu. Kapılarda çoktan hızlı bir ilerleme kaydetmişlerdi ve böyle devam edeceklerini umuyordu. Ama başka bir yanı da her şeyin çok hızlı geçmesini istemiyordu. Ben'e aşık oluyordu.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

BEN UYUYAMADI. Saatler sonra, hâlâ ona bakıyordu. Kirpikleri titriyor, dudakları ritmik nefeslerle ayrılıyor, saçları yastığa bir şelale gibi yayılıyordu.

Ona aşıktı.

Bu mezarı bir kasırga hızıyla ve bir kelebek gücüyle uçuracaktı. Sonra ne olacaktı? Kitabını alacaktı, o da Amerika'ya dönecekti ve büyük, kötü Oxford'da öğretim görevlisi olacaktı ya da belki başka bir kazıda bir ekibin başına geçecekti, muhtemelen yeryüzündeki herhangi bir kazıyı seçecekti. Belki şanslıysa bir gün onun düğününe davet edilirdi, Üçüncü Rudolf bilmem ne ile. Sadece bu düşünce bile, farkına varmadan kolunu onun beline daha sıkı dolamasına neden oldu.

Sonunda onu yataktan çıkmaya zorlayan şey, ellerini onun üzerinde tutma dürtüsüydü.

Ayağa kalktığında, güneşin doğuşunun ilk ışıklarının terasın ötesinden tepeye doğru yükseldiğini gördü.

Birlikte geç saatlere kadar uyumamışlar, birbirlerinin içinde kaybolmuşlardı. Tanışmalarından bu yana geçen gergin ve sinir bozucu günler yüksek riskler, uzun yolculuklar ve dikkatli gözlerle doluydu. Neredeyse söylediği her şeyi göz ardı ettiğinde onu tehlikeye doğru yönlendirmek zorunda kalmak. Ona dokunamamak, sarılamamak ya da aklından geçenleri kulağına fısıldayamamak. Başka birinin zemininde, onun altında çıplak olarak geçirdiği akılsızca bir saat. Tüm sırları yavaş yavaş birbirlerine açıldı.

Tüm bunlardan sonra, bütün gece onunla yatak odasında yalnız olmak gerçeküstü bir şeydi. Tüm benliklerini paylaşmak. Bu bir çeşit sihirdi. Kadın Mısırlı bir Yüksek Rahibe'ydi, bunu hiçbir kanıta gerek duymadan, sadece onu büyüleme şeklinden anlayabiliyordu.

Onun bu sabah uyuyacağından emindi. Bu da Ben'in bu yatakta onunla geçiremeyeceği birkaç saati olduğu anlamına geliyordu ve aklı bir gün öncesine gitti.

Ve lotusu düşündü.

Merdivenlerin dibine vardıklarında ve mezarın kapısının kapalı olduğunu gördüklerinde Ben'in aklına bir teori geldi. Her zaman vahanın hemen kenarında oturan çocuk olduğunu biliyordu. İzliyordu. Ekipten hiç kimse bunu yapmazdı, yapsalardı da biri görür ve ispiyonlardı. O çocuk her zaman oradaydı, ekibin geri kalanı geri çağırıldığında bile.

Bu çocuğu kazı alanının çevresinde gizlenmek dışında gördüğü tek yer Market Sokağı'ydı. Satıcılar çoktan yerlerini almış, serin sabah yerini yakıcı öğleden sonra güneşine bırakmadan önce erken saatlerden en iyi şekilde yararlanıyor olmalıydı. Özellikle de bugün, mezarın mühürünün açıldığı haberiyle çalkalanan şehirde böylesine bir turist akını varken.

Umarım iyi geçinirlerdi, en azından Ben'in onlar için istediği buydu, iyi talihin bu ıssız kasabaya ne kadar seyrek uğradığını düşünürsek. Dün geceyle ilgili düşünceler tekrar aklına geldiğinde Ben, Edie'yi yatakta kahvaltı ile uyandırmak için markete zamanında gidip dönebileceğinden emindi.

Yıkanmak ve giyinmek için ayağa kalkmadan önce son bir kez ona baktı ve Ona her baktığında hissettiği o tanıdık çekimi hissetti. Ona yakın olmak için duyduğu özlem, uzaklaşması gerektiğini hissetmesine neden oldu.

Yarım saat sonra Ben büyük merdivenlerden lobiye indi. Saçları geriye taranmış, tüvit yeleği çift namlulu tabancasının kılıfını gizliyordu. Her şeyiyle dolu spor çantasını taşıyordu.

Pazarda pazarlık yaparken, anlaşılmayı sağlamak için elinizde ne olması gerektiğini asla bilemezsiniz. İskenderiye'ye vardığında, Ben'in gözüne çarpan bir tabanca için tüccarın kabul edeceği bir miktar para yoktu. Ancak, tüccar Amerikan kemer tokasını bir kez gördü mü, hepsi bu kadardı. Ben o gün pazardan çok istediği tabanca ve pantolonunu tutan bir iple ayırdı.

Edie'nin lotusunu geri almak için sırtındaki gömlek de dahil olmak üzere sahip her şeyi takas etmeye hazırdı. Bir zamanlar onu güvende tutmak için gece vakti gerçek bir hırsız gibi çaldığı lotusu.

Ben lobide ilerlerken Mesuda ile sohbet etmek için durdu.

Ben otelin girişindeki dolambaçlı kireçtaşı merdivenin kırmızı halısından aşağı inmeye başladığında güneş ufukta belirmeye başlamıştı. Lotusun pazarda iyi para edeceği kesindi ve eğer çocuğun onu almasının nedeni gerçekten buysa, muhtemelen bir sonraki hamlesi bu olacaktı. O parayı cebine koyacak ilk kişi olmak isteyecektir.

Kuzguni saçlı, altın tenli, uçuşan ketenler giyen kadınlar çoktan Mısır'a özgü baharat kokuları arasında yürürken gözleme yapıyordu. O anda bile kendini Edie'yi düşünürken buldu, onun titiz bir gurme aşçı olup olmayacağını ya da yumurta haşlamaya tenezzül edip etmeyeceğini merak ediyordu. Onun her ikisini de yapabileceğini görebiliyordu ve onu her zaman hizmetçilerinin başında beklediği klişe bir tip olarak görmüyordu. Daha önce hiç yemek pişirmemiş olsa bile kafasında bir coq au vin yapma fikrinin belirdiğini görebiliyordu. Ayrıca bunu mükemmel bir şekilde yapabilecek biri de olabilirdi. Böyle bir fikre sahip olup olmadığını merak etti ve sonra merakının ortasında kendini yakaladı.

Onu düşünmeden edemiyordu. İşi gereği yıllar boyunca pek çok kadınla tanışmıştı. Birçoğu bir anlamda yol arkadaşı olmuştu ama hiçbirisi dikkatini dağıtmamıştı. Kısa bir süre içinde, geri dönüşü olmayan bir şekilde birbirlerine karışmışlardı. Bir yandan kariyerine duyduğu büyük aşkla uğraşırken, bir yandan da ona olan takıntısının hassas konusunu idare etmek zor olabilirdi. Kesin olan bir şey vardı, o da Edie'nin bir yerlere gideceğiydi. İhtiyacı olan son şey, peşine takılan önemsiz bir hırsızdı. Ama sonra tekrar... belki de en çok ihtiyacı olan şey bir yan tekmeydi.

Ne yazık ki, çok iyi tanıyordu.

ilk ifadeye ikincisinden daha çok katılıyorum.

Kendisini de tatmin edecek şekilde, aslında şu ana kadar oldukça iyi bir ekip oluşturduklarını fark etti. Onun istediklerini elde etmesine yardımcı olurken, aynı zamanda gerçekten neye ihtiyacı olduğunun farkında olmasını sağladığını görebiliyordu. Onunla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir dürtüsü ve yönü vardı. Aslında, kendi kariyeri başkalarının hedeflerine ulaşmak için para almak üzerine kurulmuştu. İşi halletmesiyle tanınıyordu.

Ama Edie'nin girmeye çalıştığı dünyada deneyimi yoktu. Bunu kendi başına çözebilirdi, bundan emindi ve kendi başının çaresine de bakabilirdi. Ama ona istediği şeyi daha hızlı, daha kolay ve daha güvenli bir şekilde sağlayabilirdi. İsteddiği her şeyin icabına bakabilirdi. Onunla ilgilenebilirdi.

Otelden Market Sokağı'na doğru yaptığı kısa yürüyüş aniden durduğunda, Edie'nin yakınında bir yere ait olabileceğine gerçekten inanmanın yabancı topraklarındaydı. Sabahın erken saatlerinde her zaman bulunduğu masanın yanında duran çocuğu gördü. Ama çocuk onu görür görmez cevap gözlerinde belirdi. Ben'in varsayımı doğrulanmıştı.

"Hey," dedi Ben yarım bir gülümsemeyle. Niyeti işti ama zarar vermek istemiyordu. Çocuk korkutmaktan kaçınmaya çalışarak için döndü

yetişkin aile üyeleri malların bulunduğu masanın etrafında toplanmıştı. Ama binanın köşesini döner dönmez koşmaya başladı.

"Bekle!" Ben bağırdı, sonra bir kez daha, Mısır dilinde. Çocuk bir ara sokağa daldı ve Ben ona yetişmek için koştu.

"Bu o, geliyor!" diye bağırdı çocuk Arapça. "Başın belada değil, sadece konuşmak istiyorum-"

Ben sokağa döner dönmez, daha ne olduğunu anlayamadan, çığlık çığlığa, yakıcı bir acıyla birlikte görüşü bir anda karardı. Düşüğünü hissetti ama yere çarpmadan önce bilincini kaybetti.

Edith, yapışkan hava, iris kokusu ve misk kokulu tütsülerle çevrili, dokuma çimenlerden oluşan asma bir yatağa uzandı. Gözlerini açtığında altın bir kadehle karşılaştı ve bedeni, kendisi istemeden, kadehin şarapla dolu olduğunu görmek için kenarından bakmak üzere hafifçe kalktı.

Yine kendi isteğiyle değil, hareket etmeye başladı. Altın takılarla süslenmiş uzun ince parmaklı, derin bronzlaşmış bir kol kendi omzundan uzanarak kadehe uzandı ve dudaklarına götürdü. Endişeyle başının geriye doğru eğildiğini ve şarabı hızlıca içtiğini hissetti; daha içmeden, sanki çoktan çakırkeyif olmuş gibi hafifçe süzüldüğünü hissetti. Kendi küçük yudumlarına hiç benzemiyordu.

Sallanan dokuma koltuktan ayağa kalkarak taş terastan iki muhafızın çevrelediği kemerli geçide doğru yürüdü. Esinti tenine tuhaf bir şekilde vuruyordu, sanki üzerinde hiçbir şey yokmuş gibi, hele de alışkın olduğu keten, tüvit ve haki renklerden oluşan şık katmanları hiç giymemiş gibi. Kıyafetini değerlendirmek için aşağıya bakmaya çalıştığında bile başı kıpırdamadı; dümdüz ileriye bakmaya devam etti. Muhafızlara yaklaştığında ellerinde uzun asalar olduğunu gördü. Üzerlerinden altın sarısı parıltılı bir duman çıkaran tütsüler sarkıyordu. O yaklaştıkça, onlar da yer değiştirdi.

asalarını dik pozisyondan diğer ellerine geçirdiler ve asaları çapraz tutarak tütsü difüzörlerinin kapı aralığında sallanmasını sağladılar.

Bir hayal! Edith kendini oldukça sönük hissederek düşündü. Şu anda bir hayalin içindeydi. Kimdi o? Amnara mıydı? Elbette o olmalıydı. Bu dumandı, onu her zaman kadim zamanlara götüren ve binlerce yıldır görülmeyen şeyleri görmesini sağlayan dumandı.

Amnara'nın ruhunda yolculuk eden Edith kemerli geçitten saraya girdiğinde, yakıcı öğle güneşinden uzak, karanlık ve serin mekânda görüşü karardı.

Sarayın içindeki bir dizi kapıya yaklaştı ve Amnara'nın kollarının önünde yükseldiğini gördü. Her iki avucunu da kapının üzerine koydu ve kapılar değişip açılmadan önce bir süre orada tuttu.

Tıpkı Edith'in Ben'le birlikte mezarın içinde kilitli kaldığında kazara yaptığı gibi avuçlarını kapıların üzerine koymuştu. Ve sonra, tıpkı Amnara için olduğu gibi, kapılar açılmıştı.

Girdiği odanın içindeki lamba ışığında bir banyo ibriğine doğru yürüdü ve altın yılanlarla çevrili süslü bir aynadaki yansımasını görmek için yukarı baktı.

Aynadaki yansımada, başka birinin bedeninde olsa bile tanıdık bir görüntü gördü. Amnara soluk yeşil gözleriyle ona baktı.

Döndüğünde gölgelerin arasından bir figürün çıktığını gördü. Uzun boylu, Altınlar içinde, kaslı bir kadın onun önünde durmak için yaklaştı. Parlak siyah saç perdesi, bir kobra ile süslenmiş kraliçe başlığının altından sallanıyordu. Çivit mavisi keten elbisesinin yüksek yan yırtmaçları, bağlanmış iki hançer kılıfı olduğunu gösteriyordu. Sadece bir kılıfta hançer vardı.

"Amnara," dedi.

Edith aniden iki çift sert ve güçlü elin her iki kolunun etrafına dolandığını ve onu ayaklarından geriye doğru çektiğini hissetti.

Edith düşme hissiyle sarsılarak uyandı ama yine de bir an bile kaybetmedi.

"Ben!" diye bağırdı nefesini tutar tutmaz. Yanına baktı ama Ben orada değildi.

"Ben!" diye tekrar bağırarak yataktan fırladı ve banyoya koştu. O da orada değildi. Bitişik odalarının arasındaki kapıya doğru yürüdü.

"Ben?"

Edith Ben'in odasına baktı ve oda boştu. Odası boşaltılmıştı ve eşyaları gitmişti.

Her zamanki gibi sakin kalma ve devam etme çabaları sonuç veremedi, histeri boğazını ele geçirdi.

Odasındaki tek kişisel eşyanın kendi kıyafetleri olduğunu gördüğünde, Bir gece öncesinden kalma iç çamaşırları yerde bir yığın halinde dururken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Odasında bıraktığı kazı setini bile almıştı. Komodinin üstündeki kirli bandanayı da almıştı. Her şeyi.

Neden?

Zihni koşuştururken kalbi hızla çarpıyordu. O ne yapmıştı? Hatalı olanın kendisi olabileceği ya da onu uzaklaştırmış olabileceği fikrini bir kez daha düşünemeyecek kadar üzgündü.

olan her şeyde nerede hata bulabilirdi? Boşalma spazmları arasında onun adını hırıldayarak söylemekle meşgulken buna ne zaman vakit bulabilirdi ki?

Kendini suçlamayı reddetse de, zihni önceki geceyi araştırdı. Bir yere gideceğini söylemiş miydi? Bir şeyden bahsetmiş miydi? O

d n günün büyük bir bölümünde kayıptı ve kameraları gazetecilerden geri aldığı ortaya  ıktı.

Neden hemen sonuca varıyorsun? O sana kendini kanıtladı.

Beyninin yumuşak huylu bir kısmı Ben'in tarafındaydı. Ama beyninin diğer kısmı, her zaman en kötüsünü düşünen kısmı, bunu duymak bile istemiyordu.

Ona şüphe duyması için pek çok neden vermişti.

O bir hırsızdı. Bir suçlu. Yalancıydı. Her zaman silah taşırdı. Her zaman istediğini alırdı. Sadece istediğini, diye düşündü. Senden istediğini aldı ve sen daha uyanmadan varlığının son izlerini de toplayıp gitti.

Odanın içinde dolanarak, şüphelerini yatıştırmaya çalışarak ipucu aradı, umutsuzca derinlerde bir yerde onun bir not bırakmış olmasını umdu. Belki de adamın kapıdan içeri girmek üzere olduğunu umarken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Ama sonra, beyni son birkaç gündeki her etkileşimin üzerinden geçmeye devam ederken, kabartma yazıyla yazılmış bir mesajı bulmak için çakıl taşlarını okşar gibi, aklına bir düşünce geldi. Bu düşünce ayak bileklerinden kalçalarına kadar tüylerini diken diken etti ve omurgasına elektrik akımı gibi çarptı.

Bir gün önce tüm kamera ekipmanlarını aramak ve aynı zamanda tüm ekibe ve medyaya lotusu gören olup olmadığını sormak için dışarı çıkmıştı.

Kimsenin yapmadığını söyledi. Ama elindeki tek şey onun s z yd ... bir suçlunun s z .

Bana güveniyor musun?

Kahretsin, diye düşündü. Ya nilüferi bulsaydı? Ona vermek için aceleyle geri döner miydi? Sözleri zihninde yankılandı ve ona cevabı verdi.

Geri d nmene izin vermeyeceğim.

Bu çok tehlikeli.

İmgelemlerin sana ne yaptığını görüyor musun? Bir dahaki sefere daha kötü olabilir.

Ne olduğunu anladığında midesi bulandı.

Hazineden daha değerli bir şeye ihtiyacım var. Bir pazarlık kozuna ihtiyacım var.

Açılamayan lanetli mezarı açan anahtar. Amerika'ya yeniden giriş pazarlığı yapmak için lotusu alabilirdi.

Onu suçlu bulmayı düşündüğü için bile kendini azarladı, ama ne başka seçeneği var mıydı? Bu plan neredeyse denenemeyecek kadar açıktı. Elbette, istediğini elde etmek için onu baştan çıkardı.

Edie, emin misin?

Kelimeleri zihninden uzaklaştırdı, ona bahsettiği tüm muhteşem orgazmların arasında onun iznini almak tatlı, istekli kararlılığını. Bunun, uyandığı koşullarla ilgili değerlendirmesine etki etmesine izin vermeyecekti. Elbette dolandırıcı bunu kendi fikriymiş gibi gösterecekti. En iyi dolandırıcılar bunu yapar.

Resepsiyondaki görevli telefonuna cevap verdi ve onu bilgilendirdi Ben'i o sabah erkenden, şafak sökmeden hemen önce dışarı çıkarken gördüğünü, onu uyandırmak istemediğini ve odayı kimsenin rahatsız etmediğinden emin olmak istediğini söylemişti.

Bir kaçıyla tutarlı, diye düşündü Edith suratsızca.

Eğer durum gerçekten böyleyse, onu bulma umudu yoktu. Her yerde olabilirdi. Argo'nun Lanetli Mezarı'nın anahtarı kesinlikle etkileyici bir hatıra eşyası olsa da, varsayımları değişmeye başladı.

Biraz daha düşününce, böyle bir şey yapmazdı. Terk etmesinin tek açıklaması lotusu almış olması olabilirdi. Ve eğer lotus ondaysa, yapacağı tek bir hareket vardı.

Lotusla pazarlık yapamazdı, çünkü lotus bulunmamıştı, çalınmıştı. Sadece ailesi tarafından sigortalanmakla kalmayıp, aynı zamanda Edith'in nilüferle mezarın kilidini açan kişi olarak tanınmasına yol açacağı için, birçok tanığın da şahitlik edeceği gibi, inkar edilemez bir belge izi vardı. Bu, kanunla başını derde sokmaktan kurtulmanın en iyi yolu olamazdı.

Kendini kurnaz bir mezar akıncısının yerine koyarsa, izleyeceği en olası strateji, Kraliçelerin Tasma'sına ulaşmak için lotusu kullanmak olurdu, ki bu kesinlikle çok daha büyük bir ödüldü. Ben ve bu projeyle hiçbir bağlantısı olmayan isimsiz bir meslektaş, Kraliçelerin Tasma'sının Ağlayan Engerek'in mumyasının yanında olduğunu teorize eden tek kişilerdi. Belirli bir yere kadar izini sürmenin başka bir yolu olmadığından, tartışmalı şekilde yetki alanına girebilirdi. Bu da onu sadece paha biçilmez kılmakla kalmıyor, aynı zamanda yasal belirsizlikten de kurtarıyor.

Lotusun koruyucu bir tılsım olduğunu zaten açıklamıştı, bu da ölümcül bir lanet tarafından korunan bir ödülün peşindeki çaresiz bir adam için bu planı daha da çekici kılıyordu. En azından bu teori Ben'i bulunabileceği bir yere koyuyordu. Mezarın karnında.

Otel odasından çıkarken, üçüncü kapıyı nasıl geçeceğini sadece kendisinin biliyor olmasının onun için bir talihsizlik olduğunu düşündü.

Ben, başı öne eğik bir şekilde sandalyede otururken kendine geldi. Kollarının arkadan bağlı olduğunu ve göğsünün sandalyeye bağlandığını fark edince omzunu tutarak sarsıldı. Gözlerini açtığında ilk düşündüğü şey ışığın kaynağına, tavanın hemen altındaki sıg pencerelere bakmak ve parlak sabah güneşi ışınlarını görmek oldu. Güneş ışığının niteliği birkaç saattir dışarıda olduğunu gösteriyordu ve Edith' uyandığında tüm eşyalarının gitmiş olduğunu görünce ne düşüneceğini ancak hayal edebilirdi.

Neden bir not bırakmadı?

"Seni ukala piç... ahh," dedi çenesindeki keskin acı fark edilmeden önce nefesinin altından.

Sadece pazara doğru yürüyecek, paha biçilmez eserleri ve Edie'yi yatakta sıcak bir baladi bazlamasıyla uyandıracaksın, değil mi? Seni lanet olası aptal.

Başını bir kez daha eğdi, kendi aptallığı karşısında şaşkına dönmüştü. Bu kadar aptalca davrandığına inanamıyordu. Tabii ki onu odada tek başına bırakmış ya da daha da kötüsü şehri terk etmiş gibi görünecekti.

O nilüferi ona geri götürme görevi öylesine aklını başından almıştı ki, ne yaptığının planını bile düşünmemişti. O uyanmadan önce geri döneceğinden o kadar emindi ki.

O bakmıyorken lotusu boynuna doladığını fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi görmek için can atıyordu. Bu fanteziye bel bağlarken kendini çok zor bir duruma sokmuştu.

Onun gibi değildi. Onu aptallaştırıyordu.

Ve şimdi, tek başına uyanacaktı, tüm eşyaları gitmişti, ta ki... şey, bu düşüncelerini günümüze geri getirdi. Neredeydi ve buradan nasıl ?

Acı tekrar hissedildi ve hissedildiğinde sersemletici oldu. yuvarladı, bu şekilde bayıldığını biliyordu. Kollarından birinin derisi yol yarası gibi acıyordu ve sürüklendiğini düşündü.

Çocuk kesinlikle kolyeyi almıştı. Kolyeyi boynuna takmış da olabilirdi, çünkü yüzüne o kadar açık bir şekilde yazılmıştı ki. İçinde bulunduğu loş ışıklı, kavernöz odaya bakmaya başladı. Tavana yakın sığ pencerelerin yerleşimi nedeniyle, odanın en azından kısmen yeraltında olması gerektiğini düşündü. Bir kiler olamayacak kadar büyüktü ama başka türlü bir kurumun bodrum katı olabilirdi.

Daha yakından baktığında ve duvarları kaplayan karyoları fark ettiğinde, buranın askeri bir sığınak olduğunu anladı.

Sonra neyle çevrili olduğunu fark etmeye başladı. Sadece dağınıklık değildi. Her yerde antik eserler vardı. Mezardaki ilk günlerinde gördüğü imgelem sırasında Edie'yi büyüleyen sandalyeyi gördü. Kimse kayıp olduğunu bile bildirmemişti.

Gördüğü şey gerçekten bu olabilir miydi?

Mezar açıldıktan sadece birkaç gün sonra birileri mezarı soymaya başlamıştı bile. Restorasyon sürecine başlamak için bu eserlerin kataloglanması gerekiyordu. Yan tarafa baktı ve ikinci gün yanından geçtikleri devasa oniks lahdi gördü.

Ben, eserlerin hak ettiği yer konusunda içinde yükselen öfkeyi hissedince şaşırdı. Normalde ödemesini alıp gitmekte bir sakınca görmezken, mezarın sökölüp en yüksek teklifi verene teker teker satılmasını umursamıyordu.

Lotusu çalması için çocuğa kim rüşvet verdiyse, Ben'i pazarda kim yakaladıysa, kazıyı yağmalıyordu ve görünüşe göre eşyalar çoktan sevk edilmeye hazırlanıyordu.

Ben, burada öylece bırakılıp bırakılmayacağını ve ne kadar kalacağını merak başlamıştı ki, sığınanın uzak ucunda karşısına çıkan çift kapı açılarak iri yarı suçlunun arkadan aydınlatılmış silüetini ortaya çıkardı.

"Ben!" diye gürledi sesi.

Ronald Pimsley'in sesi.

"Sen..." Ben dişlerini sıkarak alay etti.

"Şimdi, Ben. Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum," diyen Pimsley, katlanmış karyola sıralarında yankılanan bir klik sesiyle çift kapı arkasından kapanırken elleriyle geniş bir hareket yaptı.

"Yumruk yemiş ve bağlanmış gibi görünüyorum. Ve görünüşe göre binlerce yıllık  alıntı ganimetlerle dolu bir sığınaktayım."

"Evet, yaklaşık olarak bu büyüklükte." Pimsley'nin ses tonu her zamanki gibi sakin ve cana yakındı. Ama Ben, Pimsley'nin yüzünde sakin bir sırıtışla sizi soyup soğana çevirebilecek türden bir adam olduğunu zaten yıllardır biliyordu.

Ben sessiz kalınca Pimsley sordu. "Peki, nedenini bilmek istemiyor musun?"

"Nedenini zaten biliyorum."

"Ah, evet.          zel çalışma odama giren sizdiniz, mi?"

"Ondan çok önce biliyordum."

"Tabii ki, bu yüzden en başta çalışma odasına girecektiniz."

" ek şu ipleri üzerimden Pimsley, haydutlarını çağır da beni serbest bıraksınlar.

yoksa pişman olursun."

"Bunu henüz yapamam Ben, ama yakında özgürlüğüne kavuşacaksın. Yani sandalyeden kurtulacaksın. Ama kelimenin tam anlamıyla  zg r olmaktan çok uzaksın."

Ben yorgun bir i  geçirdi.

"Tamam, ısıracağım. Neden?"

"       Fransız Yabancı Lejyonu birkaç saat içinde size eşlik etmek üzere Amerika'ya gelecek ve orada haklı olarak hapis cezanızı çekeceksiniz."

"Bunu yapamazlar."

"Evet, tabii ki yapabilirler. Affınızın şartlarını ihlal ettiniz." " hlal etmedim."

"Yaptınız. Kaçakçılık yaparak."

"Sen neden ?"

"Benim için büyük bir düşüş yaşayacaksın, Ben," diye alay etti, yüzündeki zarif örtü düşerken ve Ben onun gerçek doğasının nadiren ortaya çıktığını görürken. Açgözlü bir tatmin duygusu.

"Demek tüm bunlar bu yüzden. Daha mezar tamamen kazılmadan içini boşaltıyorsunuz."

"Geldiğinizde ikinizin başıma bela açacağınızı biliyordum. Galaya. Birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum, bu da benim işime gelirdi. Herkesin görebileceği gibi durumun böyle olmadığı açıktı. Kısa süre sonra, bunun bir fırsat olduğunu fark ettim. Çalışma odama girenin sen olduğunu bilmek, seni hayatının sonuna kadar kilit altında tutmamı daha da haklı kılıyor. Benim için o mezara girmenize ihtiyacım vardı. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordum ama sonra hepimizi şaşırttı. Sağdıcımı mal kaçakçılığı yaparken yakalamak zorunda kalmam çok yazık oldu." Pimsley'nin yüzünde samimiyetsiz bir sempati ifadesi belirdi.

"Edith'e ne olacak?" Ben'in sesi alçak ve hırçındı. Pimsley'nin hileli planında tanık olmak onu tehlikeli bir duruma sokacaktı.

"Ne olacak? Gazetelerimde seninle, yani hapisteki hırsızla yattığını yayınladıktan sonra mı? Mısır'ın alay konusu olacak, bırakın arkeolojiyi, bir daha asla akademide çalışamayacak."

"Hepsi bu kadar mı?" Ben sordu.

Pimsly kötü niyetle sırtarak, "Evet," dedi.

"Tüm planınız bu mu, paylaşacak başka detayınız yok mu?"

"Şey... evet," dedi Pimsley, hâlâ kötü niyetle sırtıyordu ama coşkusu biraz azalmıştı.

"Burada kilitli miyiz?" Ben sordu.

"Evet," dedi Pimsley, şimdi gerçekten şaşkındı. "Oh, güzel," dedi Ben kayıtsızca.

Ben aniden ayağa fırladı ve sırtını arkasındaki granit levha masaya çarparak fiçı sandalyeyi anında parçalara ayırdı. Parçalanan tahta ve çözölen ip etrafındaki bir yığın halinde yere düştü. Enkazdan kolayca sıyrıldı ve şoktan felç olmuş gibi duran Pimsley'e doğru yavaşça ilerlemeye başladı.

"Her şeyi yanlış anladın, Pimsley. Biliyor musun, ben şaşırdım Kendi zekâsına bu kadar güvenen biri olarak, bunu bir araya getiremediniz. Ama merak ediyorum... Sizce çalışma odanızda gerçekten ne yapıyordum?"

"Uh, ben- ben..."

Pimsley kekeledi ve Ben ona doğru gelirken geri çekildi.

"Sen küçük bir hırsızısın, muhtemelen mücevher arıyordun. Yanıma yaklaşma Ben, korumalarım bu sefer çenenden daha kötüsünü alacaklar." Ama

Ben, sümüklü avını köşeye sıkıştıran bir kaplan gibi ona doğru ilerlemeye devam etti. "Çalışma odanızda gerçekten mücevher arar mıyım? Oh," diye neşeyle güldü, "hafife alınmayı seviyorum. Bu benim için paha biçilmez bir unsur.

persona."

Hâlâ birkaç adım ötede olan Pimsley'e doğru hamle yaptı ve onun birkaç adım gerilediğini görüp tekrar güldü.

"Fransız Yabancı Lejyonu'nun birazdan buraya geleceğini biliyorum. Aslında bu küçük buluşmayı planladığınızdan haberim yoktu, aksi takdirde doğrudan özel konutunuza giderlerdi. Ama sizi burada asla bulamazlardı... yani eğer onları siz aramamış olsaydınız."

"Neden sen?"

"Hakkımdaki suçlamalar düşüröldü. Benim önemsiz eski haber davamı, çok çok daha sulu bir hedef lehine takas ettiler. Bana sorarsanız, bir balina."

Farkına vardığında Pimsleynin yüzünü dehşet kapladı. Ben'in ofisinde yaptığı şey buydu.

"Bir gazeteci olarak bu tür entrikaları bilirsiniz, değil mi? Bu bir tuzak. Açık ve basit. Yıllardır senin hakkında bilgi topluyordum - ve çalışma odanda bulduğum suçlayıcı belgelerin hazinesiyle birlikte... kanıtlar, ne diyorlardı? Sarsıcı."

Ben son kelimeyi havlayarak söyleyince Pimsley yerinden sıçradı.

"Kaçak avcılık, mezar hırsızlığı, iftira, şantaj ve çok daha kötüsü."

Pimsley duyduklarını anlamaya çalışırken olduğu yerde kalakalmıştı. Bu arada Ben ona yaklaşmaya devam etmişti. Şimdi yüz yüze duruyorlardı, Ben onun üzerinde yükseliyor, Pimsley titriyor ve yüzü kızarıyordu.

Ben'in eli Pimsley'i tokalamak için uzanırken diğer eliyle de omzuna vurdu.

"Yıllar boyunca yaptığınız tüm çalışmalar için teşekkürler, ama sanırım bu benim çıkarıma profesyonel ilişkimizin sonlandırılmasını talep ediyorum."

"Arrgh!" Tokalaşmanın basıncı arttıkça ellerinin kemiklerini zorlayan Pimsley irkildi.

"Oh, ve eğer bir karalama kampanyası başlatmak gibi parlak fikirleriniz varsa

Bayan Taylor'a karşı... yani yayıncılık şirketinizin mülkiyeti Mısır hükümeti tarafından ele geçirilmeden önce..."

Pimsley, Ben'in gözlerinde daha önce hiç görmediği bir ifade görünce irkildi - vahşi bir öfke.

"Yapma," dedi sertçe. "Eğer onun adını gazetenizde görürsem - hatta baş harflerini bile görürsem - doğal hayatınızın geri kalanında hapiste çürümenize bile izin vermem... Sizi öldürürüm."

Ben arkasına uzanarak avucunu Pimsley'nin sırtını dayadığı oniks lahdin kapağına dayadı.

"Şimdi, son derece değerli bir uluslararası muhbir olduğumu biliyorum, ama sırf bana çektiydikleri sıkıntılar ve annemi ne kadar üzdükleri için... Seni gümüş tepside yetkililere teslim etmeyeceğim. Seni kendileri bulmak zorunda kalacaklar."

Ben, Pimsley'nin yakasından tuttu ve onu tekrar lahdin içine itti. Pimsley derin taş tabutun içine atılırken kolları çılgınca çırpındı ve Ben devasa kapağın gök gürültüsünü andıran bir çatırtıyla kapanmasına izin verdi.

Ben döndü, çift kapıya doğru büyük adımlarla ilerledi ve odanın içinde uzun uzun yürürken yeleğini çıkarıp iki tabancayla dolu çift omuzlu kılıfını ortaya çıkardı.

"Beni aramadılar bile," diye kıkırdadı. "Danışmanınız olarak son bir tavsiyede bulunacağım: asla ucuza uşak edinmeyin," diye bağırarak Pimsley'nin can havliyle bağırdığı mezara doğru döndü.

İki tabancasını da almak için kollarını göğsünde kavuşturdu ve doğrudan kapılara nişan aldı.

Sonunda, diye düşündü.

Ben ateş ettikçe her iki tabancanın namlusundan da mermiler patladı ve çekiçler daha sonra güçsüzce tıklarken bile tetiği çekmeye devam etti. Çok sayıda mermi tarafından hırpalanan topuzlar, ateşlenen silahların yankıları alüminyum duvarlarda hala çınlarken dumanlar çıkararak yere düştü.

"Ah," diye iç geçirdi, "bu iyi hissettirdi."

"Ama sende anahtarlarım var!" Pimsley'nin boğuk protestosu arkasından geldi.

"Biliyorum," dedi Ben, derin ve katartık bir nefes alarak. "Ama buna gerçekten ihtiyacım vardı."

Merdivenleri ikişer çıktı, silindirleri yeniden doldururken döndürdü ve en üstteki kapıdan içeri dalarak kendini

Ingrid'in bir masanın arkasında oturduğu pis ofis, etkilenmemişti.

Kadın tırnak törpüsünü spor çantasını gördüğü köşeye doğru tutarken, adam silahlarını kılıfına soktu.

"Teşekkürler," dedi ve kayışı omzuna atmak için diz çöktü.

kısa bir süre acı içinde kıvrandı.

"Pimsley'nin arabasını ödünç alıyorum," dedi, anahtarı gömleğinin cebinden çıkardıktan sonra parmağının etrafında döndürerek.

Çıkarken omzunun üzerinden, "Görüşürüz, Toots," diye seslendi.

"kalın," dedi, başını kaldırmadan sakızını tıkırdatarak.

Arka ofisten koşarak çıktı ve tam da tahmin ettiğı gibi kendini Argo'daki ilk günlerinde geldikleri askeri pansiyonun lobisinde buldu. Edith'le ilk yemeğini paylaştığı salonun önünden geçerken hızını artırdı.

Ben, Pimsley'in arabasına atladı ve öfkeli adrenalininin tüm gücüyle vitesle takarak yola koyuldu. Edith'in gidebileceğı tek bir yer vardı. Ama önce oteli deneyecek ve Tanrı'dan onun orada olmasını umacaktı. Edith'in odasında kaldığı ve kendisi hakkında olabilecek en kötü sonuca varmadığı bir senaryo hayal etmeye çalıştı. Bu senaryonun gerçekleşme olasılığını hesaplamaya çalışırken soğukkanlılığını koruyarak arabayı daha hızlı sürdü.

On Dokuzuncu Bölüm

EDITH büyük taş kapının önünde durmuş, süslü bordürün içindeki yüzeye kazınmış sahneye bakıyordu. Onu ilk gördüğünde hissettiği heyecanı özlemle hatırlıyordu, oysa bugün kendini ne kadar boş hissediyordu.

Onun hakkında en kötüsünü düşündüğü ve bundan pişmanlık duyduğu o kadar çok olay olmuştu ki. Hayatında hiç yanılmayı bu kadar çok istememişti. Paranoyak bir aptal gibi görünmek onu rahatsız bile etmeyecekti. Onun kına yakmasına izin verecekti.

Ben'e bu kadar aşık olması ve onu mezarın derinliklerinde kendisine ihanet ederken bulacağına hâlâ inanabiliyor olması dayanılamayacak kadar acı vericiydi.

Kapalı kapı onun orada olmadığına kanıtı olarak hizmet etti. Birden Oasis'e giden otel, uykunun örümcek ağlarını temizlemiş ve öfkesini yakmış, geriye sadece derinlerde bildiği şeyi bırakmıştı: Ben bunu yapmazdı. Kendi güvensizliğinin kısa ve acı bir anında onu kötü niyetle suçladığı şeyi yapamazdı. Kumda hızla ilerlerken kapı gözüne çarptığında, onu kapalı bulmayı çoktan beklemişti.

Omzunun üzerinden uzun bir bakış attığında, Ben'in orantısız sırtışıyla orada durduğunu görmeyi umduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Bu onuru ne kadar az hak etse de onun yanında olmasına alışmıştı.

Yine de böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyordu. Her zaman böyle olması gerekiyordu. Daha hafif bir ruh halindeyken, kendini tam da bir hafta önce ve tamamen tesadüfen yaratmayı umduğu koşulların içinde bulmak onu eğlendirebilirdi. En başından beri mürettebatı kaybetmek ve bu yolculuğun son ayağına tek başına çıkmak onun planıydı. Doğru olduğunu düşündüğü tüm nedenlerden dolayı. İçinde bulunacağı tehlikeyi, başkalarının kaderini vicdanına yüklemekten, doğrudan kendi omuzlarına almak.

Daha da anlamlı olan ise, bunun sadece koşullar, sadece kariyeri için değil, sadece bu macera için de değil. Edith'in tüm hayatı boyunca olduğu kişi için doğruduydu. Kişisel manifestosu için.

Bunu kendi başına yapacaktı.

Bu düşünceyle sonunda gözlerini kapadı ve ellerini kapıya bastırdı. Girişin etrafındaki tozlar dağıldı ve kapılar altın rengi parıldayan bir dumanla birlikte açıldı.

Bu doğrulamanın ciddiyeti kök saldııkça içini bir uyuşukluk kapladı - başından beri bu mezarın anahtarı oydu.

Bu farkındalıkla birlikte farkındalıklar da çığ gibi büyüdü. O bir Amnara'nın soyu. Didia soyundan geliyordu. Eski Mısır kraliyet ailesindendi; rahibeler ve şifacılarından oluşan bir kabileden geliyordu. Lotus binlerce ve binlerce yıl boyunca aktarılmıştı ve buraya ilk gelen, ailesinde gizemi çözen ilk kişi oydu.

Sonunda bunun hırslarından, Oxford'a karşı duyduğu küçük kinden, kütüphanecisinin Işık Kitabı'nı bulma arayışından daha büyük bir şey olduğunu anladı. Atası Amnara'nın ruhu bir lanetle bu mezara hapsedilmişti. Sadece onun hayaleti, kalıntıları, eşyaları, bedenleri değil; aynı zamanda tüm tarih boyunca yanlış anlatılmak üzere lanetlenmiş hikâyesi de.

Bu Edith'le ilgili değildi. Bu Amnara'yı serbest bırakmak ve ona gerçeği söylemekle ilgiliydi.

Edith elinde yanan bir meşaleyle merdivenlerden odalara, ilk imgelemine gördüğü koridora son sürat koşarken adımlarının yankısını duydu. Koridordan, daha dün girdikleri duvarlı yeraltı mezarlarına uzanan koridor boyunca koşmaya devam etti. Tüm odaların ve tünellerin sonundaki son kapıdan melodik bir mırıltı geliyordu. Yaklaştıkça ses daha da yükseliyordu.

Kalbi göğsünde çarparak ve bacakları ağrarak koşarken, Ben'le paylaştığı anılar zihnine doluyordu. O kaçınılmazdı. Karanlığın derinliklerine doğru kaçtıkça, ona ihanet ettiğini daha net görebiliyordu. Anıları Ben'in ona asla ihanet edemeyeceğini pekiştirse de, kaçarken attığı her adımda ona yeniden ihanet ediyordu.

Onun buraya gelmesi fikrinden hiç hoşlanmıyordu, güvenini asla kırmayacağını ve buraya yalnız gelmeyeceğini biliyordu. Onun yaptığı gibi.

Boğazında yeni bir panik yükselmeye başladı... eğer o burada değilse, o zaman nerede

O muydu? Nereye gitmişti? Ya başı dertteyse? Medjai'yi düşündü, onun peşinden geleceğini önceden söylediği çöl korucularını.

Yine de koştu, başka bir şey tarafından yönlendirildi, başladığı şeyi bitirmek için derin bir arzuyla, kendi dışında bir arzuyla aşıldı. Beyninin daha mantıklı kısmı ruhunda konuşmalıydı, ancak bu kararları veren en gerçek benliği sessiz kalmıştı. Ne kadar inatçı olursa olsun, burada olmaması gerektiğini biliyordu. Tehlikeli olduğu doğruydı, özellikle de kendisi için ve yalnız olmaması gerekiyordu.

Daha iyi bir muhakeme yeteneğine, hatta ortalama bir insanın sağduyusuna rağmen duramadı. Koridorun sonuna yaklaştıkça, daha yüksek sesle

Kapının diğerk tarafındaki mırıltıları duyabiliyordu, kaçma dürtüsünü daha fazla hissediyor ve Ben'i daha az düşünüyordu.

Koridorun sonundaki kapıya ulaştı ve ciğerklerine derinlemesine hava çekmek için iki büküm oldu.

Hâlâ tuhaf bir çekim, onu biraz ürküten bir manyetizma vardı. Bu biraz rüyada olma hissine benziyordu. Bedeninin içindeydi ama bedeninin dışında bir şey tarafından kontrol ediliyordu.

Huzursuzdu ve bu kapının ardında ne gibi tehlikeler olduğunu bilmeden bu mezarın dibinde tek başına seçeneklerini değerlendirmek için sabırsızlanıyordu. Her zamanki gibi bir sonraki adımını , bu sabah uyandığında hissettiği önseziyle hareket etti.

Girişin her iki yanında, vücudu insan, yüzü çakal olan ve özenle işlenmiş bir başlık takan tanrı Anubis'in heykelleri vardı.

Ölülerin tanrısı.

Kapıyı çevreleyen heykellerin her birinin bir eli ileride bir asa tutuyor, diğerk eli ise yana, kapıya doğru uzanıyordu. Asadan, tıpkı Didia'yı okuduğunda gördüğü gibi zincirlere asılı süslü bir bakır siper, içindeki tütsüyü dağıtmak için bir küre sarkıyordu. Bu heykelleri dün gece rüyasında görmüştü... ama rüyasında muhafızlar tütsü yakan asaları diğerk ellerine almış ve kapıya doğru tutmuşlardı. Heykellerin arkasına baktı ve heykelin arkasında Anubis heykelinin boş elleriyle aynı hizaya gelen bir yuva gördüğünde keskin bir nefes verdi.

bildiği gibi oradaydı.

Yanında getirdiği meşale duvara sabitlendikten sonra, heykellerden birinden asayı dikkatlice aldı. Yivinden çıkarılabileceğini hissedene kadar biraz salladı ve heykelin diğerk tarafına doğru yeniden konumlandırarak tabandaki yuvaya yerleştirdi.

Anubis'in uzattığı elinde duruyordu. Sonra aynı şeyi karşısındaki heykele de yaptı. Boynundaki mendili çıkardı, sıkıca sardı ve ucunu düğümledi ve meşale aleviyle yaktı. Sıkıca mendilini fitil olarak kullanarak tütsü yakıcıları yaktı.

Buhurdanlıklardan tütsünün altın rengi parıltılı dumanı yükselirken, unutulmuş alevli eşarp yere düştü. Sanki bir girdap tarafından çekiliyormuş gibi, duman üçüncü ve son kapının etrafında dönmeye başladı ve bunu yaparken ilk kez ortaya çıkan hiyeroglifleri aydınlattı.

Kapılar hızla açılarak hazine odasını ortaya çıkarırken Edith'in gözlerinin üzerine opalesan bir gölge düştü.

Kubbe şeklindeki kavernöz oda kat kat yüksek sütunlarla kaplıydı. Sütunların her birinin arasında zenginliklerle dolu odalar vardı. Heykeller, mobilyalar, vazolar, mücevherler, sikkelerle dolu sandıklar. Odanın çevresinde, hazine bölmelerinden oluşan duvardan aşağıya, batık ana zemine inen bir dizi basamak uzanıyordu. Odanın tam ortasında, yükseltilmiş bir platform üzerinde Amnara'nın mezarı bulunuyordu.

Mezar harikalarla doluydu... ama yine de bu keşif Mısır'ın gururu olmayacaktı. Edith uyandığında mezardaki her şeyin kararmış kalay olduğunu görecekti. Koca uçurumda tek bir altın zerresi bile yoktu. Edith'in gözleri, daha duman yeterince dağılmadan inci gibi bir pusla kaplanmıştı.

Önünde beliren imgelemde gördüğü şey, hazine odasının üç bin yıl önceki haliydi. Mühürlendiği günkü haliydi.

Edith havalanırken mokasen ayakkabılarının parmakları taş zemine sürtündü, parıldayan duman onu hazine odasına götürdü. Felçli ve bilinçsiz Edith'in zihninde gördüğü en kötü hayaller canlanıyordu.

Etrafı, hepsi kalay, kil ya da diğer sıradan malzemelerden yapılmış eşya yığınlarını taşıyan kraliyet muhafızlarıyla çevriliydi. Ramses, yüzünde derin yivler açılmış, cam gibi gözlerinin altına gölgeler düşmüş bir halde, muhafızlar eşyaları taşıyıp hazine odasının duvarlarını kaplayan sütunların arasındaki bölmelere istiflerken onları izliyordu. Duvarlar boyunca gözlerini dikmiş, gelen her muhafızı inceliyor gibiydi.

Kısa bir süre elinde tuttuğu lotus şeklindeki kolyeye baktı, Başparmağını ortasındaki soluk yeşil peridot taşının üzerinde gezdirdi. Ancak bir muhafız yaklaştığında, onu göğsüne yaklaştırarak gözlerden sakladı.

"Bu Amnara'nın son hazinesi, Firavun," dedi muhafızlardan biri.

Ramses'in yanında kraliyet başrahibinin geleneksel kıyafetlerini giymiş bir adam duruyordu. Elini Ramses'in omzuna koydu.

"Ritüel devam ederken dinlenelim. Gözlerinizi buna dikmenize gerek yok."

Ramses adamın elini okşadı ve birlikte dışarı çıktılar.

Edith, hazine odasına giren son muhafızın ışık kitabını taşıdığını gördüğünde kalbinin atışını bir davul kadar net duyabiliyordu. Kitabı tabutun altındaki rafa yerleştirdikten sonra görüntü bir zaman sıçramasına uğradı.

Yıldız şeklindeki güneş ışığı huzmeleri taş duvarlar üzerinde hızla yer değiştirerek, henüz mühürlenmemiş yıldız şaftları arasından parlayan güneşin farklı bir konumunu gösteriyordu. Edith tekrar orta platforma baktığında, Amnara'nın mumyasının tam şekline göre yapılmış devasa bir tabutun içinde olduğunu gördü. İnce bedeni güzel kokulu keten şeritlerle sıkıca sarılmış, kolları göğsüne bağlanmış ve sonsuza dek gömülmüştü.

Girişte Edith'in rüyasındaki kadın, hançeri kayıp kadın yürüyordu. Sade giysiler içindeydi ve tacı yoktu,

Mor bir beze sarılmış bir bohça taşıyordu ve parmak uçlarında merdivenlerden inerek ana katı geçti ve Amnara'nın yattığı yere yaklaşmak için platformlara çıkan basamakları tırmandı. Edith onun ara sıra omzunun üzerinden sarsak bakışlar attığını fark etti.

Kadının taşıdığı bohçanın içinde bir altın parıltısı gören Edith'in aklına hemen kadının kimliği geldi. Rüyasındaki giyim tarzı, dövmeleri ve gördüğü imgelemler.

Firavun'un ikinci karısı Teti'ydi.

Edith sonunda bulmacanın parçalarının yerine oturduğunu hissetti.

İkinci eş olarak Teti'nin en büyük çocuğu, Nefertari'nin oğlu Amun'u doğurmasından önce tahtın sıradaki varisi olacaktı. Edith bakarken Teti kumaşı bir kenara fırlattı ve kollarında tuttuğu muhteşem ışıltılı takıyı ortaya çıkardı.

Kraliçelerin Yakası.

Şahsen muhteşemdi; boyun ve omuzların eğimli şeklinde, yukarıdan aşağıya doğru dereceli sıralar halinde altın boncuk dizileri. Son sırada diğer kraliçelerin her birinin eksik taşları vardı. Olivin, ametist, feldispat, kalsedon, granat, obsidiyenden oluşan devasa fasetli ayarlar - hepsi altın saat ışığının ince ışınlarında parıldıyordu.

Sonra Teti yakasıyla Amnara'nın mumyasına yaklaşırken Edith mezarı çevreleyen sütunların her birinin üzerindeki hiyeroglifleri gördü. Tıpkı görüş alanını kaybetmeden önce kapının yaptığı gibi, altınla aydınlatılmış gibi görünüyorlardı.

Ramesses'in Amnara'ya evlenme teklif ettiği ve arka planda oğlunun olduğu bir sahne.

Amnara'nın Ramesses'in arkasından hançer sallarken çekilmiş bir fotoğrafı.

Bir sonraki sahne Edith'in dehşet içinde geri çekilmesine neden oldu. Amnara'yı, yanında oğlu olduğu halde, alevler içinde kalan ailesinin evinde tasvir ediyordu. Bu

halka açık infazları, diye düşündü. O kadar utanç vericiydi ki, tarihin hiçbir yerinde günümüze ulaşan bir kaydı yoktu. İlgili hiyeroglifler, büyü evinden yanarken çıkan altın ışıltılı dumanı tarif ediyordu.

Mumyaya dönüp baktı ve sıkıca sarılmış ketenin altındaki kadın bedeninin fena halde yanmış olacağını fark etti. İmgelemde eli ağzına gitti, ama hazine odası etrafını öfkeyle saran dumanla dolarken, kendi zamanında tek başına, sanki suyun altındaymış gibi yavaşça hareket etti.

Teti tasmayı Amnara'nın boynuna taktı ve Mısır dilinde bir büyüye başlarken tasmayı bağladı.

"Sırlarınız konuşulmadan ölecek,
İntikamın doğmadan solacak, Bu mezar
zamana yenik düşecek, Her taşında
tanrıların büyüü,
Seni bu duvarlara hapsediyorum, asla huzur
bulamayasın diye. Hapishanenin mührü açılırsa ve
izinsiz girilirse,

Gündüz gökyüzü kararacak ve toprak bu mezarı ve onunla birlikte seni de yutacak. "

Amnara'nın mumyasına lanetleme büyüü yapıldıktan sonra Teti, mezarı mühürlemeye gelecek olan rahiplerden gizlemek için yakayı ketenle sardı. Ama Edith, Teti'nin duymadığı bir sesin, tanıdık bir sesin duvarlarda yankılandığını duydu.

"Döktüğüm gözyaşları senin lekeni
gösterecek, Kız kardeşlerim adımları bilmek
için savaşıacak, Lanetlediğin taşlar beni
bağlasa da, Lotusun mirası beni özgür
kılacak."

Teti korkunç görevini bitirdi, kötü niyetli bir sırıtiş dudaklarını yanaklarına doğru kıvırdı ve mumyaya fısıldadı, "Kraliçe olacağını sanıyordun ama artık oğlum kral olacak."

Her şey bir araya geldi, daha önce birçok kez olduğu gibi, açılmış kitaplar ve karalanmış yasal pedlerle çevrili bir kütüphanede toplandık, bütün bir portreyi tamamlayan son bir fırça darbesi.

Edith'in gözleri İsfetheru ve Ramses'in resmedildiği sütuna kaydı. Onunla evlenecekti, Teti bunu bu yüzden yapmıştı.

Teti mezardan sürünerek çıkarken, Edith aceleyle merdivenlerden indi ve ana kata çıktı ve tabuta giden basamakları tırmandı. Platformun bir basamak altında, dik tabutun içine yerleştirilmiş mumyanın üzerinde yükseldiği yerde durdu.

"Seni nasıl özgür bırakabilirim? Lotus bende değil." Gözlerini etrafta gezdirdi, endişeliydi. Başka bir zamanda ve yerde olsa bunun aptalca olduğunu düşünürdü, burada onu görecektir kimse yoktu. Mumya kesinlikle bakmıyordu. Sonra, tanıdık fısıltı sesi etrafında yankılandı.

"Kitaptan oku."

Mumyanın göz çukurunu saran ketenin üzerinde boncuk boncuk bir gözyaşı gördü. Keten ıslak değildi, içeriden gelmiyordu, ama sanki ince havadan oluşmuştu. Gözyaşı düşene kadar büyüdü. Edith gözyaşının yerdeki taşların arasından kayışını izledi ve mumyanın yüzüne baktı, orada da başka bir gözyaşı oluşmaya başlamıştı.

Edith'in gözleri lahit platformunun içindeki rafa kaydı. İşte oradaydı, Işık Kitabı, hâlâ oradaydı, mumyalama ritüelinden sonra oraya yerleştirilmiş olan kanopik kavanozların arkasındaydı. Kavanozları kenara çekmek için uzandı ama eli bir hayalet gibi kavanozların arasından geçti.

Edith eline baktı ve hâlâ görüş alanı içinde olduğunu fark etti. Etrafında dalgalanmaya başlayan duman yüzünden yanan gözleri yaşarırken eli bulanıklaştı. Duman ciğerlerine girerken bir sonraki nefesi öksürüğe takıldı.

Bir dahaki sefere imgelem gördüğünüzde, daha kötü olabilir. Uyanamayabilirsin.

"Ah, hayır..." diye fısıldadı boğulurcasına öksürükler arasında. Bilinci görüntüden tamamen uzaklaşırken gözleri kapandı... ama Edith'in tabutun önünde yerde hareketsiz yattığı ve etrafının dumanla çevrili olduğu diğer tarafta bir daha kendine gelemedi.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Ben'in Edith'in oteldeki odasına koşup tekrar dışarı çıkması için geçen sürede gökyüzü öğle vakti kararıyordu. Çılgınca koşuştururken bile, mezarın tam üzerinde gri bulutların yeni filizlenen bir kasırga halinde döndüğünü görmek onu durdurdu. Otelin merdivenlerinden, yerin derinliklerinden gelen uğursuz bir gümbürtü duydu.

Etrafındaki kasaba halkı panik içinde bağıyor, gözleri korkudan çılgına dönmüş, birbirlerini arıyor ve evlerine sığınmak için acele ediyorlardı.

Ben tekrar çalışan arabaya atladı, vites taktı ve pedala sonuna kadar bastı. Yolculuğun yürüyerek olduğu gibi aldatıcı bir şekilde uzun sürmeyeceğini umarak vahaya doğru hızla ilerledi. Lastikler kuma o kadar batmıştı ki araba daha fazla ilerleyemedi. Daha tamamen durmadan Ben arabanın kapısından fırladı ve iskeleye doğru koşmaya başladı. Bir adım daha atmak için her çekişinde yere batan botlarına baktı. Sonunda rıhtıma çıktığında, arkasına dönüp baktığında arabanın kumun etkisiyle yan yattığını gördü.

"Bataklık," diye nefes nefese kaldı.

Son kalanlar birbirlerine bağırarak şehre geri dönerken çalışma alanına son bir kez baktı. Direkler yıkıldı ve çadırlar dalgalanan zemine doğru katlandı.

Çalışma alanının hemen ötesinde, Medjai'nin uzaktaki bir kum tepesinden indiğini gördü. Üzerine çullanacaklarını ve ellerinden geleni yapacaklarını biliyordu. Ama Edie'ye ulaşamazsa, yıkımı durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey olmayacaktı. Engerekler Hazinesi, Işık Kitabı, Kraliçelerin Tasmaları ve Mısır'ın gururu Edith Taylor, batan kumların arasında kaybolacaktı.

Ben için için yanan mezara doğru koştu. Parıldayan kahverengi duman Her yarıktan ve dikişten dışarı akıyor, tepede devasa bir duman halinde toplanıyordu. Kararmaya başlayan gökyüzünde şimşekler çakarken yukarıda dönüp duran bulutlara karışıyordu.

Tünellere girdiğinde, yıkılmakta olan kireçtaşı duvarlardan fışkıran sızıntıların arasından bacaklarının taşıyabildiği kadar hızlı koşuyordu. Attığı her adım, mezarın göbeğine doğru akan bir nehre karışıyordu. Daha hızlı koşmak için kendini zorlarken kalbi isyan ediyor ve ciğerleri göğsünde çılgın atıyordu.

"..." diye nefes nefese kaldı, "Geliyorum..."

Son koridora doğru hızla ilerlerken çaresiz yakarışı yankılandı. Mezar inledi ve zemin aniden çatlayıp yerden tünelin tepesine kadar uzanan bir yarık açıldığında altındaki zemin titredi. Tuğlalar yerinden oynadı ve tavan oturduğunda bir inç düştü. Ben, daha su basmaya fırsat bulamadan tüm mezarın kendi üzerine çökebileceğini dehşetle fark etti.

Mezarın derinliklerine doğru koştukça daha da yoğunlaşan dumandan gözleri yanıyordu. En derin korkularını zihninden atmaya çalıştı, yine de sonunda hazine odasına ulaştığında karşılaştığı korkunç manzarayı hayal bile edemezdi.

Hızla içeri girerek astronomik dairesel bir odada durdu, etrafını çevreleyen sütunların her birinin etrafını bir kırık ağı sarmıştı. Her sütunun arasındaki boşluklar hazinelerle doluydu.

eriyen, kalın sıvı metal akıntıları ana katı çevreleyen basamaklardan aşağı sızıyordu.

Onu hemen enkazın tam ortasında gördü. Yapının kaya büyüklüğündeki parçaları, odanın çevresi ile Edith'in bir mumya lahдинin önünde bir yığın halinde yattığı orta platform arasında yükselen siyah, yakıcı bir hendeğe yuvarlanmaya başlamıştı. Ben'in gözleri platformun etrafındaki, yüzeyinde çatırdayan ve altında parlayan turuncuyu açığa çıkaran dumanlı erimiş havuzu aradı.

"Edie!" Bağırды ama sıvılaşıп metalin cızırtısı, dönen dumanın fırtınası ve etraflarında parçalanan kireçtaşıпın uğultusu yüzünden kendini zar zor duyabiliyordu.

"Affet beni," diye fısıldadı ve silahlarını kılıflarından çıkararak alttaki lavlara üç el ateş etti. Silah sesi kakofoniyi delip geçti ve kadının başının döndüğünü gördü.

"Edith! Kalk!" Tekrar ateş etmeye hazırlanıyordu ama Edith kıpırdanmaya başladı. Tekrar bağırды. "Edith, ayağa kalkmalısın!"

Gözleri kararmış bir halde ve öksürük kriziyle boğulmaya başladı. Çünkü Kısa bir an, ayağa kalkmaya çalışmadan önce felaket çevresini inceledi, ancak kendini kaldıramayarak tökezledi.

"Edie, HAYIR!" Edie platformda birkaç adım daha aşağıya, yükselen lav hendeğine daha yakın bir yere inerken Ben öne doğru atılarak bağırды.

"Yerde kal!" Karşıya geçmenin bir yolunu bulmak için hendeği çılgınca aradı. Atlamak için çok uzaktaydı. Yanağını yere dayamış, nefes almak için çırpınırken gözlerinden süzülen yaşların arasından Ben'i görüyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı sessizce. Bunu o yapmıştı. Ben onun dudaklarını okudu ve başını şiddetle salladı.

"Edie, hayır, özür dilerim. Pimsley'nin adamları beni yakaladı, ... Özür dilerim." İşe yaramadı. Onu duyamıyordu.

"Bir not bırakmalıydım!" diye bağırdı.

Dudakları yine kıpırdıyordu ama adam onu duyamıyordu. Avuçlarının üzerinde doğruldu, derin bir nefes alırken başı omuzlarının arasında asılı kaldı ve olabildiğince yüksek sesle bağırdı.

"Lanet yakamda!" diye bağırdı, sonra dumandan öğürerek yere yığıldı.

"Edie," dedi, dizlerinin üzerine çökerek, işe yaramaz bir şekilde ona yaklaşmaya çalıştı. "Bunu yapabilirsin ve yapmak zorundasın. Laneti bozabilecek tek kişi sensin!" Boğuk sesi çatladı ve eğer ihtiyacı olan buysa ses telleri kanayana kadar bağıracağından emindi. Umutsuzca ona ulaşmanın bir yolunu ararken yumrukları kireç taşına sürtünüyordu.

Edith mummyaya baktı ve kendi içinden bir güç toplamak için daha derine indi. Tüm hayatını Mısır'ı inceleyerek geçirmişti. Bu kraliyet ailesini, bu mumyaları, bu mezarları. Ölse bile bunu düzeltecekti; yanlış bir tarihi düzeltecekti.

Sadece bunu düzeltebilecek tek kişi olduğu için değil, uğruna ölmeyi tercih edebileceği başka bir şey düşünemediği için. Kendisi için çok değerli olan bir kültürden ve gelenekten gelen masum bir kadının ruhu kapana kısılmıştı.

Çalışma odasındaki o anı hatırladı, bir cevap istemişti... ve hemen cevabını almıştı. Başını kaldırıp tabutun üzerine parlak bir şekilde resmedilmiş yüze baktı.

"Aç!" diye bağırdı ve lahdin devasa taş kapağının yavaşça gıcırdarak açılmasını izledi. Edith, kapak öne doğru düşerken devasa ağırlığından kıl payı kurtuldu.

Edith'in büyüyle tabutun kapağı açıldığında Ben'in çenesi düştü, gözleri irileşti ve tabut basamaklardan aşağı yuvarlandı.

Ufala.

Merdivenlerden yuvarlanan devasa kapağın her çarpışında ayaklarının altındaki zemin titriyor, her çarpışma yukarıdaki sütunlardan ve tavandan daha büyük kireçtaşı parçalarını yerinden oynatıyor ve sonunda erimiş hendeğe düşüyordu.

Çevresel görüşündeki muazzam bir kayma Ben'in başını yanındaki sütuna doğru çevirmesine neden oldu ve sütunun öne doğru düştüğünü görmek için tam zamanında baktı.

Ben düşünmedi, devasa silindirik kayalar daha yere düşmeden sütuna doğru koşmaya başladı. Edith dehşet içinde Ben'in kendini parçalanan sütunun üzerine atmasını ve her biri teker teker kızgın lavların altında kaybolmadan önce basamak taşları gibi kırılan bölümlerin üzerinden kendini fırlatmasını izledi.

Ben, erimiş metal havuzu tarafından yutulmadan bir saniye önce batan son taş parçasından sıçradı ve kendisi de dumanlı hendeği zar zor temizledi. Edith'le tepede buluşmak için ikişer ikişer adım atarak koşmaya başladı.

Işık Kitabı'nı almak için kanopik kavanozları devirdi, üç bin yıl sonra hâlâ oradaydı, imgeleminde yerleştirildiğini gördüğü yerdeydi. Parmakları kitabı güçlükle kavradı, elleri çılgınca titriyordu.

Normal bir kitaptan daha büyüktü ve bakırdan dövülmüştü. Ön yüzündeki kabartmada büyü tanrıçası İsis'in ışık huzmeleriyle çevrili hiyeroglifleri tasvir edilmişti. Bu, Ramses'in ona olan sevgisini en sonuna kadar yansıtan bir kasideydi.

Her yerde bir kilit ya da açmak için bir giriş noktası aramaya başladı ama bulamadı. Mezarda mühürlenmesi ve asla açılmaması amaçlanan tasarımda bir kilit ya da anahtar yoktu.

"Anahtar olmadan içeri nasıl girdin?" Ben ona ulaştığında nefes nefese kaldı.

"Ben, anahtar benim," dedi boğazı düğümlenerek.

Sonra aklına bir fikir geldi.

Kitabı yere düz bir şekilde koydu.

Arkasındaki bir başka sütun gürleyerek yıkılma tehdidinde bulununca ikisi de irkildi. İkisi de hazine odasının yükselen tavanını tararken, daha fazla sütun düşerse çatının tamamen çökeceğini fark ettiler.

Gözleri bir anlığına buluştu, yaşadıkları tehlikenin ciddiyeti biliniyordu ama aralarında konuşulmamıştı. Avuçlarını kitabın üzerine koydu, tıpkı mezarın kapısında yaptığı gibi. Kitabın köşelerindeki kilitler açıldı.

Her şey durdu.

Oda tamamen sessizliğe gömülürken kulakları çınladı. Etrafta dönüp duran duman tamamen durmuş, parıltılar havada asılı kalmıştı. Sütunlar ve duvarlar sabit kaldı ve koridordan akan su bir damlaya kadar azaldı.

Ben ve Edith şok olmuş ve sarsılmış bir halde etraflarına baktılar, sonra gözleri tekrar kitaba kaymadan önce sevinçli bir bakış attılar.

Edith mummya bakarak, "Ben, yaka," dedi.

"Doğru," dedi, kadın dikkatini tekrar kitaba verip ince oymalı bakır levhaları dikkatle çevirirken.

Ben en üst platforma tırmandı ve mummya yüzleşti. Yırtık pırtık keten Şeritler yakanın etrafından gevşekçe sarkıyor, onu zar zor gizliyordu. Ellerini kaldırdı, bir an kararsız kaldı ve sonra kumaşı çekiştirerek şeritleri teker teker gevşetmeye başladı.

"Biliyor musun, biraz sakinleşebilirsen çok iyi olur," diye fısıldadı mummya dostça. Edith önce güldü, sonra ona baktı. Adam ona göz kırptı, sonra da kumaşın son parçasını kavrayarak yırttı.

parıldayan mücevherleri ortaya çıkardı. Sonra kalbi ona duyduğu minnettarlıkla kabardı.

Tanıştıklarında, onun için her şeyin bir şaka olduğunu söyleyerek alay etmişti. Artık onun bakış açısının hayatına getirdiği ciddiyetsizliğe o kadar alışmıştı ki, onsuz yaşamak zorunda kalırsa yokluğunu şiddetle hissedecekti.

Ben yakaya, sıra sıra parlayan altın boncuklara ve mücevher dizisine baktı. Her şey tehlikede bile, bir an duraksamadan edemedi. On yıldır hazine avlıyor, tarihi eser tedarik ediyor, mezar kazıyor ve lanetlerden kaçıyor.

Kraliçelerin Yakası gibi bir şeyi daha önce hiç görmemişti.

Sadece zarif tasarımıyla değil, tertemiz durumuyla da dikkat çekiyordu. Keten şeritlerle kundaklanmış, tüm unsurlardan mükemmel bir şekilde yalıtılmıştı. Mezarlardan çalınan ilk hazineler mücevherlerdi, bu da günümüze ulaşan her bir parçayı nadirlik açısından özel kılıyordu. Ayrıca, arkasındaki hikaye ve bu yüksek profilli efsaneyle olan bağlantısı değerini daha da artıracaktı. Özel bir koleksiyoncunun edinmesine bile izin verilmeyecek bir mücevherdi, ama bunun dışında dünyadaki her müze onu elde etmek için açık arttırma savaşına girerdi. Hiç şüphesiz bu şimdiye kadar karşılaştığı en değerli eşyaydı.

Sadece göz açıp kapayıncaya kadar durakladı, sonra yavaşça mumyadan çıkarıp Edith'in yanına döndü. Edith bir elini yanındaki basamağa koyarak ayağa kalkmaya çalıştı ve Ben de onun ayağa kalkmasına yardım etti.

"Büyüyü buldum..." Edith etrafındaki enkaza, parçalanmış mezara, eriyen antikalarla dolu oyuklara baktı. "... ama kelimeleri söylediğimde, tasmayı yok etmemiz gerekecek."

Onun yüzündeki kederli ifadeye baktı ve gülmek zorunda kaldı. "Bak bebeğim, tarihi korumaya tutkulu olduğunu biliyorum, ama bence sadece bu kez-"

"Ama bu senin hazinen. Bu kazıya gelmenin tek nedeni buydu," diyerek onun alayını böldü.

"Edie," diye gülümseyerek kızın yanağındaki tozları temizledi. "Sen Argo'nun Lanetli Mezarı'nda bulduğum hazinesin. Buradan sağ salım çıkmak için ihtiyacım olan tek şey sensin."

Parmak uçlarına kalkarak kollarını Ben'in boynuna doladı ve onu öptü. Ben boştaki kolunu onun beline doladı ve iyi olduğuna sevindi.

"Edie," dedi onun dudaklarından ayrılarak, "ben gitmedim."

"Biliyorum," dedi kaşlarını çatarak, ona güvenmediği için kendini azarlayarak. Bu bir daha asla yapmayacağı bir hataydı.

"Bak, karşı konulmaz olduğumu biliyorum, ama buradan defolup gidelim."

"Tamam, tamam, doğru," dedi Edie başını kısa bir süre sallayarak.

Kitabı göğsüne yasladı, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldıktan sonra ilahi söylemeye başladı:

"Ruh cennete, beden yeryüzüne,
Kötülüğü kov, gerçeği ortaya çıkar
Gözyaşlarını durdur ve bu laneti boz!"

Ben tasmayı etraflarını saran kaynayan lavın içine fırlatıp onu kollarıyla sararken, kızın gözleri Ben'e kaydı. Tasmayı, sanki asitle erimiş gibi, dumanlı ve püsküren bir girdap içinde izlediler.

Son altın boncuk da karanlığa gömüldüğü anda, mumyanın tabutundan bir kasırga gücünde kör edici bir ışık patlaması çıktı. Şok dalgası yıldız şaftlarını tıkayan tüm tuğlaları devirdi, tünellerdeki ve havalandırma deliklerindeki tüm parıldayan kahverengi duman ve toz izlerini de beraberinde süpürdü. Kuvvet Ben ve Edie'yi birbirlerine tutunarak odanın bir ucundan diğer ucuna savurdu ve tünelin önündeki merdivenlere sert bir şekilde düştüler.

Sessizlik içinde, mezarın tüm harikalarının üzerinde parlayan güneş ışığıyla dolu mezarı görmek için geçici olarak gözlerini açtılar. Amnara'yla birlikte gömülen hazinelerin aslında altın olduğunu ortaya çıkarmak için tüm kalay eriyerek erimiş bir su birikintisine dönüşmüştü. Güneş ışığı değerli eşyaların üzerinde göz kamaştırıcı bir parlaklıkla parıldıyordu. Kaidenin ortasındaki ışık patlaması, tabutu geriye doğru düşmeye zorlamıştı. Ben ve Edie yukarı baktıklarında, hazine odası artık parlak bir şekilde aydınlatıldığı için, zenginliklerden yansıyan ışık tavanın çivit mavisine boyandığını ve üzerinde yüzlerce parıldayan altın yıldız olduğunu gösterdi.

Bir rüzgâr dikkatlerini tekrar tabuta çekti ve bir tabut gördüler. İnce altın ruh mumyadan çıktı ve yukarı doğru sürüklendi. Kubbenin tavanında pastoral bir vahanın parlayan hayali bir sahnesi belirdi. Başında safir bir bokböceği olan genç bir çocuk, Amnara'nın hayaleti yukarı süzülüp kollarına girerken bekliyordu. Yüzyıllarca gecikmiş bir öbür dünya kucaklaşmasından geri çekildiklerinde birbirlerini ağırlarken gördüler.

"Artık gözyaşı yok, anne." Çocuk öyle dedi. Amnara Edith'i görmek için aşağı baktı.

"Teşekkür ederim, Rahibe." Dedi, kendisi, oğlu ve diğer tarafta onları bekleyen vaha gözden kaybolmadan önce. Amnara'nın ruhu nihayet dinlenmeye çekilmişti.

Edie ve Ben şaşkınlık içinde, yüzlerinde göz kamaştıran parlak gülümsemeler ve fincan tabağı kadar geniş gözlerle odaya bakmaya başladılar. Odanın zenginliği ve ihtişamı her köşeden ve kuytudan ışıldıyordu. Topuklarının üzerinde dönüp koşabildikleri kadar hızlı koşmaya başlamadan önce sevinçli gözleri kısa bir an için buluştu. Edie Işık Kitabı'nı tutuyordu, Ben de onun elini.

Bölüm Yirmi Bir

Mezarın son tünelinden kaçtılar ve kapıya yaslanıp onu iterek kapattılar. Zifiri karanlık gökyüzü soluk bir maviye dönüşmüş ve öğleden sonra sıcağı fırtınalı bulutları yakıp kül etmişti.

Nefesini toparlayabildiğinde Edie'nin gözleri gökyüzünden ufka kaydı ve en yakın kum tepesinin sırtında Medjai ordusunu gördü. Diğerlerinden ayrı duran liderleri, adamları onu takip etmeden önce hafifçe eğildi. Sonra döndü ve çöl korucularını uzaklaştırdı.

Mısır için eski bir yarayı iyileştirmiş olmak Edith'i çok gururlandırdı. ülke.

Ben'e dönüp baktığında onun gözlerinin kendisine sabitlenmiş olduğunu gördü. Ona sanki sonsuz derecede değerliymiş gibi, sanki gerçekten onun hazinesiymiş gibi bakıyordu.

Onu öpmek için eğildi ve vücutları rahat bir nefes aldı.

"Edie, nilüferini bulmak için bu sabah yola çıktım. Biri kazı alanından çaldıysa, sabah ilk iş pazarda satmak isteyeceğini düşündüm. Bağlanana kadar tüm eşyalarımı yanıma aldığımı ve bir not bırakmadığımı fark etmedim, bu yüzden tüm hata benim. Ama gerçekten sen uyanmadan döneceğimi sanmıştım. Aptalcaydı, özür dilerim."

"Hogtied?" Edith sordu ve Ben elini umursamazca salladı.

"Yine de... Buraya tek başına döndüğüne inanamıyorum. Anahtar olmadan içeri girebileceğini nasıl anladın?"

"Dün gece rüyamda bir görüntü gördüm. Ben Amnara'ydım ve o avuçlarını kapının üzerine koyup sihirle kapıyı açtı. Sanırım bu rüyayı gördüm çünkü... Sanırım ben Amnara'nın ve ailesinin sihirli kabilesinin soyundan geliyorum. Sanırım bu yüzden en başından beri gelip laneti bozması gereken bendim. O benim kadim atam olmalı. Annem babamla tanışmadan önce, onun ailesi yüzlerce, belki de binlerce yıl öncesine dayanan tam bir Mısır soyundan geliyordu."

Bir sessizce oturdu, eliyle fırçaladığı yere baktı.
parmak uçlarını tuğlaların üzerine serpilmiş kuma değdirdi.

"Gizemi çözdüğüm, tapınağı bulduğum ve Işık Kitabı'nı ele geçirdiğim için çok mutluyum. Sanırım... böyle bir keşif için lotusu kaybetmeye değer." Kendini memnun olmaya ikna etmeye çalışırken, sözleri yüzündeki kederle pek uyuşmuyordu.

Ona bakarken kaşlarından biri havaya kalktı.

Ona göz kırptı, sonra onun sırttığını görünce çenesi düştü. Aşağıya baktığında eli göğsüne gitti ve kolyenin orada, boynunda olduğunu gördü.

"Oh, Ben!"

Kız kendini ona doğru fırlatırken güldü. Kollarını boynuna dolayarak dirseğinin üzerine düştü ve diğer koluyla onu kendine yakın tuttu.

"Bunu nasıl aldın?"

"Ben de bu sabah oraya gittim. Bu çocuk vahanın kenarında oturup her gün bizi izliyordu, hatta ekipten başka kimse yokken bile. O olmalı diye düşündüm ama belli edip sizi istemedim. Eğer aldıysa, ailesine satmaya çalışacağını düşündüm."

Pazar. Pimsley'in haydutları beni orada pusuya düşürdü ve en sevdiğin barın altındaki bir sığınağa sürükledi."

Ben sığınaktaki sahneyi ve Pimsley'i adalete teslim etmek için gerekli olan uluslararası bir muhbir olarak geçmişini anlattı. Edith onun bu kazıdaki asıl amacının bu olduğunu daha onunla tanışmadan anlamıştı.

"Parti gecesinden sonra neden Oasis Argo'ya geri döndüğünü hala anlamıyorum. Pazarlık kozunu çoktan almış ve Pimsley'i teslim etmiş olsaydın. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildin."

"Sana o kitabı alacağımı söylemiştim."

Gözleri parlıyordu. Yaptığı her şey onun içindi. Hayatını, kariyerini, Pimsley'i alaşağı etme görevini riske atmıştı - hepsi kitabı almasına yardım etmek içindi. Kolyesini geri almaya çalışırken haydutlar tarafından yolu kesilmiş ve dövülmüştü ama sonunda başarmıştı. Paha biçilmez bir hazineyi metalik lavlardan oluşan bir nehre attı, bu hazine onu çok ama çok zengin bir adam yapabilirdi. Onun için.

"Ben," dedi, kelimeler boğazında düğümlendi, "ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Lafı bile olmaz..." Sırıltısı her zaman olduğu gibi çocuksu ve göz kamaştırıcıydı.

Ama gözlerinde kederli bir bakış vardı.

"Yani," diye devam etti, boğazında düğümlenen bir iç çekişi dışarı çıkarmaya çalışarak. "Muhtemelen İngiltere'ye giden bir sonraki okyanus gemisinde olacaksın." Başını çevirip ona baktığında elinin tamamını göstermediğini umarak biraz yüzünü buruşturdu. Kafasında biraz daha az belirgin görünüyordu.

Kendisi için kesinlikle bir yıkım olacak olsa da, onun için sevinçli olacak bir olayı gölgelemek istemeyerek neşelenmeye çalıştı.

"Demek istediğim, yarına kadar en ünlü Mısırbilimci olacaksın.

bir kopyasını düşünün. Sadece kopyayı düşünün." Manşeti duyururken eliyle geniş bir hareket yaptı: "Edith Taylor Lanetli Mezarın Kilidini Açtı

Antik Mısır'ın En Karanlık Gizemini Çözüyor; İnsanlık Tarihinin En Eski Resimli Kitabını Keşfediyor. Sadece başlık için bile üç sayfa ayırmaları gerekecek."

Onu yine kıkırdatıyordu. Asla yüzünü uzun süre dik tutamazdı.

"Peki ya sen?" dedi sessizce.

"Peki ya ben? Ben sadece... üçüncü sınıf pis bir suçluyum." dedi. "Hey. Sen en azından birinci sınıf bir suçlusun." Ona baktı, kahkaha attı gözlerinde. Neredeyse kalbinin çatladığını hissediyordu. Onun Londra'ya yelken açtığını ve hayatının geri kalanında başka bir adamın altında orgazm taklidi yaptığını düşünmek dayanılamayacak kadar büyük bir trajediydi. Bunun yüzüne yazılmamış olmasını umuyordu.

"Artık o bile değilim. Sicilim temizlendi. Fransız Yabancı Lejyonu ile yaptığım anlaşmadan serbest bırakıldım. Yani şimdi... Ben hiç kimseyim," diye omuz silktili. Bunu söyleme şekli iyimserdi, olasılık ve muziplikle doluydu. Ama sözler yine de Edith'in göğsüne bir gümbürtüyle indi.

"Benim için değil," dedi.

"Oh, evet öyleyim. Olmam gerektiği gibi. İnanılmaz derecede zekisin, son derece güzelsin, cilalı ve dengeli ve sert - gerçekten sert demek istiyorum. Ve şimdi," diyerek yanındaki kitabı işaret etti. "Gerçekten bir yerlere gideceksin. Dünya üzerindeki herhangi bir üniversiteyi seçebilirsin. Ve sen kesinlikle partinin hayatısın, yani seni bir kütüphaneye sokalım ve - ah!" diye haykırdı ve kız onun koluna yumruk attı ve ikisi de gülmeye başladı.

"Bunu söyleyemezsin Ben, bir ."

Edith'e anlamlı anlamlı bakarken yüzü şimdi düzelmişti. Söylediklerinin bir an için aralarında yerleşmesine izin verdi.

"Evet," diye başını salladı. Onun gözlerinin içine baktı ve ne anladı. Onun için yeterince iyi olmadığını söylüyordu. O

Vedalaşmak.

"Ben..." dedi nazikçe, kitabı yanı başında yere bırakarak. "Yapma," dedi sertçe. "Ciddiyim, bana teşekkür etmeyin. Bu bir onurdu,

Gerçekten. Her şeyi sen yaptın, ben sadece izledim. Ben sadece..." dedi ve sırtını kaşıdı.

başını salladı. "Demek istediğim, eğer bir gün Mısır'a ya da Amerika'ya gidersen, umarım... seni yemeğe ya da bir içkiye götürmeme izin verirsin, eğer istediğin buysa. Ya da herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, yani herhangi bir şeye, nerede olduğun umurumda değil -"

"Ben," diye tekrarladı, adam tekrar ona bakana kadar yanağına dokundu. "Amerika'ya geri dönecek olman çok kötü."

"Şey... bu kesinleşmiş bir şey değil," dedi başparmağını kızın parmak eklemlerinin üzerinde gezdirerek.

"Çünkü... bana pek çok şey öğrettin." "Öyle mi?" dedi, morali biraz düzelmişti.

"Evet. Bana bir kadının istediğı her şeyi elde etmesinin sırrını öğrettin.

Hayatta en çok istediğın şey... bunu senin için büyük bir adamın yapmasıdır." Güldü ve başını salladı.

"Korumam olmadan ne yapacağımı bilmiyorum..."

Adamın eli kızın elinin üzerinde hareketsiz kaldı ve donmuş bir şekilde kızın devam etmesini bekledi.

"Bir taneye sahip olmaya o kadar alışmışım ki -ve bu dünya çapında şöhrete kavuşmadan önceydi. Şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım olacak."

"Edie," dedi, sesi umutla yükseliyordu. "Seni seviyorum, Ben."

Tüm dünyada en sevdiği gülümsemeyi göstermeden önce gözleri büyüdü. Parmakları ensesindeki saçlara gömüldü, diğer eli onu beline doğru çekti ve dudakları ona duyduğu tüm sevgiyle dolu bir öpücükle dudaklarını ele geçirdi.

"Peki işi kabul edecek misin?"

"Evet bebeğim, seni her yerde takip ederim."

Adam onu öperken birbirlerinin içine düştüler, öptüler ve öpmeyi bırakmadılar.

Kız kendini onun kucağında buldu ve birbirlerinin içinde kayboldular. Altlarındaki şehir gecenin ilerleyen saatlerine kadar süren tezahüratlarla inledi.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Ben'in gazeteler konusunda haklı olduğu ortaya çıktı. Gazeteler lüks kabinin her tarafına dağılmış, masaların, koltukların ve diğer tüm yüzeylerin üzerine örtülmüştü.

BİR KADIN VURULDU MU? AĞLAYAN ENGEREK VAHASININ
GERÇEK HİKAYESİ ARGO ANİDEN TATLI SU; SANAYİ GELİŞİYOR
MISIR MÜZESİ YENİ KANADININ TEMELİNİ ATİYOR: AMNARA
TEMPLE

GAZETE PATRONU RONALD PIMSLEY UTANÇ İÇİNDE İSTİFA
ETTİ; YAĞMALANAN MİLYONLARCA ESER MISIR'A İADE EDİLDİ
MISIR BİLİMİNİN YÜKSELEN YILDIZI: EDITH TAYLOR
AKADEMİNİN GÖZDESİ "EGYPT EDIE "NİN SKANDALLARLA
DOLU SUÇ GEÇMİŞİ OLAN SEVGİLİSİ

Bir kez daha, Ben yatakta Edie'nin üzerinde , tıpkı en son
bir vapurda, çok daha az zengin bir odada, çok daha az göz alıcı kıyafetler
içindeydi. Ve tıpkı o gece olduğu gibi, onu ilk kez öpüyormuş gibi öpüyordu.

Edie'nin üzerinde, kıvrımlarını cezbedici bir parlaklıkla saran askılı siyah
bir gece elbisesi vardı. Ben smokininin alt yarısını giymişti; üstte ise atletine
kadar soyunmuş, jartiyerleri yanlarından sarkıyordu. Şirketteki tüm
kodamanlarla dirsek temasından sonra yatağa düşmüşlerdi.

Akşam yemeği. Öpüşüyorlar ve sabırsızlıkla birbirlerini mincıkılıyorlardı. Adamın eli kızın elbisesinin eteğinin altından bacağına kadar kaydı ve ipek pantolonunun eteğini buldu. Adam inledi ve açgözlülükle kadının kalçalarını kavradı.

"Bu şeyleri seviyorum."

"Öyle , gerçekten!" dedi sevinçle.

"Ah, tanrım evet," dedi otururken, bacaklarını ayırmak için dizlerinden birini tuttu ve kendini onların arasına yerleştirdi. Eteğinin kenarını yavaşça kaldırırken onu tekrar öpmek için eğildi.

"Elim eteğindeyken hep aynı hissi verirler... yumuşak, ipeksi ve ince," dedi ve ellerini kalçalarının üzerinde gezdirip onları daha da ayırırken boynunu öptü. Adamın sözleri kalbini hızlandırırken nefesi boğazında düğümlendi.

"Ama ne renk olacaklarını asla bilemiyorum. Soluk bir nane likörü gibi..." Eteği artık uyluğunun ortasında toplanmıştı; adam ona doğru bastırdı ve kadın kalçalarını adama doğru itti.

"Ya da altın rengi, Türk kahvesi gibi... kremalı," dedi, tekrar oturmadan önce yakasına öpücükler kondurdu, eteğini belinden yukarı kaldırarak iç çamaşırının tatlı bir kırmızı olduğunu gösterdi.

"Ah, vişneli turta," diye şeytanca gülümsedi. "Mmm..." dedi, ayağa kalktı ve fermuarının düğmesine uzandı.

"Bekle!" dedi ve adam dondu kaldı. "Konuşabilir miyiz?"

"Evet," dedi boğazını temizleyerek ve pantolonunu düzelterek.

Adam yatakta onun yanına uzanıp başını bir kolunun üzerine koyarak ona bakarken odaklanmaya çalışarak nefes verdi.

"Nereye gittiğimizi unutup duruyorum, son birkaç gün öyle geçti ki ve anneme bir mektup yazmam gerekiyor. Uyumadan önce bana bir kez daha anlat."

"Pekâlâ," diye boğazını temizledi ve en diplomatik ses tonuyla açıkladı, "şu anda bizi Nil nehrinden İskenderiye Limanı'na götürecek olan Arabic gemisindeyiz. Orada RMS Lancastria'ya bineceğiz ve İngiltere'de çok önemli insanlarla çok önemli toplantılar yapacağınız ve çok yüksek bir maaş için pazarlık edeceğiniz Port Tilbury'ye varana kadar iki hafta boyunca size şarap ve yemek ikram edeceğim."

Adamın atletini avuçladı ve alnını göğsüne bastırırken sevinçle çığlık attı. Adam onun buklelerine gülümsedi.

"Teşekkür ." diyerek ona gülümsedi.

Elini göğsünden tuttu ve parmaklarını onunkilerle kenetlemeden önce öptü. "Hiçbir şeyi unutmuyorsun, sanırım sadece benim söylememden hoşlanıyorsun" diye güldü.

"Ne oldu?" dedi bir an sonra, kadın onu incelerken.

"Seni smokin içinde mi yoksa toz içinde mi daha çok sevdiğimi bilemiyorum," dedi

- Ama elini bırakıp saçlarını yüzünden çekmek için kaldırdığında gözüne bir parıltı takıldı.

Edie'nin çenesi düştü ve nefes alamadı.

Bir nişan yüzüğü takıyordu. Etrafı elmaslarla çevrili bir peridot. Gözleri içinde yüzüyordu ve hayatında hiç bu kadar şaşırmamıştı. Ona baktığında, adam kocaman bir gülümsemeyle onu izliyordu yüzünde.

"Edie..." dedi, kadın yüzüğe ve sonra tekrar ona bakarken. "Sen... Bayan Birinci Sınıf Suçlu olur musun?"

"Hayır," diye burnunu çekti, gözlerinden yaşlar süzülüyordu, "Düzgün söyle."

"Evet, haklısınız, kesinlikle," dedi. Ciddi olmaya çalışarak elini saçlarının arasında gezdirdi. "Profesör Edith Taylor; Oxford Üniversitesi Griffith Mısırbilim ve Yakın Doğu Çalışmaları Okulu Müdürü..."

Kadın başını salladı ve çok nadir duyduğu bir tonda konuşmaya başlayınca adamın sesindeki alaycı ifade kayboldu.

"Seni seviyorum, Edie. Karım olur musun?"

Gözyaşları yüzünden aşağı akarken kollarını onun boynuna doladı. Gözyaşlarının omzuna düştüğünü hissetti. Çenesini onun saçlarına dayadı ve ona sıkıca sarıldı, kendi gözlerinde yaşlar hissederek yatağa uzandı.

"Bunu sen mi çaldın?" diye azarladı, yüzüne düşen vahşi bukleleriyle ona bakmak için ayağa kalktı.

"Hayır, ben çalmadım!" dedi, son derece kırgın bir şekilde, "Neden hep beş parasız olduğumu varsayıyorsun? Tanıştığımız gün hazine avcısı olarak işe alınıyordum. Mısır'da, altından geçilmeyen bir ülkede bu işle tanınıyorum."

"Çünkü tanıştığımız gün yaşlı kadınlardan ıvır zıvır çalan küçük bir yankesiciydin."

"Oh, o. Bu sadece eğlence için. İşim gereği trenlerde ne kadar zaman geçirdiğimi tahmin bile edemezsiniz, çok sıkıcı. Bunu sadece servis çalışanlarını aşağılayan insanlara yapıyorum. Ve bu hırsızlık değil, gerçekten, her zaman geri veriyorum."

Sonra Edith'in düşünceleri geçmişe gitti. Sedef sigara tabakasını geri vermek için platformda boydan boya kürk mantolu kadına bilerek çarpmıştı. Generalin öküz kanı kabartmalı cüzdanını geri verdiğini görmüştü. Ve George'un cüzdanını sadece fotoğrafını çalmak için çaldığını ve galadan ayrılmadan önce ona geri verdiğini biliyordu.

"Bu doğru değil, otelden ayrılırken Masuda'yı elinde altın cep saatiyle gördüm."

"Bu çalmak değil, yeniden dağıtmaktı. Şimdiye kadar aldığım her şey Pimsley'i yerli bir Mısırlıya geri verdim. Mesuda iyi bir genç adam ve

kız kardeşinin otelde hizmetçi olarak çalışmak yerine okula gitmesini istiyor."

Edith doğrulup aval aval ona baktı. Şaşırmıştı. O genç çocuğun hayatını değiştirmişti ve Edith haftalardır ona pis hırsız diyordu.

"Benjamin!" diye haykırdı. "Sen... harika bir adamsın. Sen tanıdığım en inanılmaz adamsın. Zeki ve korkusuzsun. Galadaki asilzadelerden ara sokakta hurma satan tüccarlara kadar herkesle nasıl konuşacağını biliyorsun. Her şeyi bilen, tutucu biri olmama rağmen beni güldürmekten asla vazgeçmiyorsun."

"Hey, gevşiyorsun," dedi Ben, öfkeyle kızarak. Ve o da Onu daha önce hiç kızarıırken görmemiştim.

"O kadar yakışıklısın ki beni güçten düşürüyorsun, gülümsemen her seferinde kalbimi durduruyor."

"Dur," dedi gözlerini devirerek.

"Beni gerçekten gören tek erkek sensin. Bana bir insan olarak saygı duyan tek erkek sensin. Sen olmasan bunların hiçbirini yapamazdım. Ve şimdiye kadar sana hiç söylemediğime inanamıyorum."

"Evet," dedi iç çekerek, kollarını başının arkasında yastıkta kavuşturarak, havayı yumuşatmak ve onun pohpohlamasını durdurmak için umutsuzca. "Zengin olduğumu öğrenene kadar değil. Mesleğin gereği bir servet avcısı olduğumu biliyordum, ama aşk hayatında bir servet avcısı olduğumu hiç . Hırsız olduğumu düşündüğün zamanlarda seni daha çok seviyordum."

Hakaret ediyormuş gibi yaparak adamın karnına yumruk attı.

"Oof, orada." Bir kahkaha krizini paylaştılar.

"Sen bir hırsızsın," dedi ilkel bir tavırla, yüzüğüne hayranlıkla bakmak için elini uzattı ve diğer eliyle saçlarını kabarttı. "Kalbimi çaldın ve onu asla geri istemiyorum."

"Tamam," dedi ona hayranlıkla bakarak. "Bedenini korumaya devam ederken kalbini de koruyacağım," dedi ve onu belinden yakalamak için uzanırken bir kaşını kaldırdı.

"Evet, her şeye rağmen mükemmel bir korumaya dönüştün," diyerek yatakta onun yanına uzandı. Dudakları buluştuğunda kahkahaları boğuklaştı ve vapur Nil'den aşağı geleceklerine doğru süzülürken coşku içinde süzıldüler.

Merfolk

COMING SUMMER 2023

OceanofPDF.com

Teşekkür

Bu kitabın çalışma başlığı her zaman "Argo'nun Lanetli Mezarı" idi. Sonunda bu kitabın adı olmadı, ama benim için her zaman bu hikayenin adı olacak.

Bu, bir flash karta karaladığım ilk kitap fikirlerimden biriydi. Başından beri yazarlık kariyerim için hedefim, o zamanlar olduğu gibi varsayımsal olarak, nostaljinin ikonik anlarından esinlenen hafif yürekli aşk romanları yazmaktı. Aklıma hemen gelen örneklerden biri, en çılgın fantezimin saçlarımdan fırlatmaya çalıştığım bir adamın güçlü kolları tarafından bir mavnanın sancak tarafından fırlatılmak olduğu milenyumun zirvesindeki kısa bir parlama mevsimiydi. Aşırı paylaşım çağı sayesinde, yıllar önce bu tür düşüncelerde yalnız olmadığımı farkındaydım.

Konsept şuydu. 1999 yapımı Mumya filmi bir aşk romanı olsaydı nasıl olurdu?

Elbette, Mumya zaten bir aşk romanıydı. Paranormal romantizm kraliçesi Anne Rice tarafından yazılmıştı: Seksi Vampir Kurgularının Öncüsü. Eşzamanlılık bununla da bitmiyor; aşk romanı aynı zamanda bir filme, 1932 yapımı Boris Karloff filmi Mumya'ya da dayanıyor.

Zeitgeist'in rahatlatıcı enstantaneleri içinde tatmin edici aşk hikayeleri sunan bir yazar olarak üretken bir kariyere sahip olmayı umuyorum. İlk kitabımın sadece bir filmde esinlenen bir aşk romanı olmamasının çok düzenli olduğunu düşünüyorum. Bir filmde esinlenilmiş, bir aşk romanından esinlenilmiş, bir filmde esinlenilmiş bir aşk romanı.

Sanırım Boris Karloff, Ann Rice ve Brendan Fraser'a teşekkür etmek istiyorum. Siz ölümden dirildiniz, inadına yazdınız ve ben rahat bir koltukta kahvemi yudumlayıp küçük ilk bebeğimi yazabileyim diye gibi koştunuz.

Sonra, anne takımına teşekkür etmek istiyorum. Rachel ile hayatımın evden çıkmadığım bir döneminde tanıştım. Beni arkadaşı Katie ile tanıştırdı ve sadece bir kız kardeşliğin sağlayabileceği nazik ama sıkı bir baskı ile isteksizce konfor alanımdan sıyrıldım. Blok partileri sayesinde Katelynn'le arkadaş oldular ve sonunda en iyi arkadaşı Annie'yi şüpheli miktarda çok takılan garip kadın grubumuza katılmaya ikna etti. Kısa bir süre sonra kendimizi yetişkin hayatının en nadir hazinelerinden biri olan bir arkadaş çevresine sahip bulduk.

Her biri, paylaşması çok hassas olan bu hayalim konusunda çok destekleyici ve cesaretlendirici oldular. Köyüm olduğunuz, oğullarımı ve beni evlerinizde ve kalplerinizde ağırladığınız için hepinize çok teşekkür ederim. Ailem gibi sevdiğim bu kadınlar olmasaydı şu an olduğum kişi olamazdım.

Ailem olmasaydı şu anda bulunduğum yerde olamazdım. Beni bir yazar yapan annem ve bir hikâye anlatıcısı yapan babam. Sandra Brown'ı seven annem ve Stephen King'i seven babam, birlikte gerçek bir okuma sevgisini modellediler. Tuhaf yeteneklerimi çok desteklediler ve bu biraz renksiz başarımla gurur duydular. Ama biliyorum ki onlar benim için bir anlam ifade eden her çabamla gurur duyarlardı. Sizi seviyorum çocuklar.

Editörüm olmasaydı bu kitap bu sayfalarda yer aldığı şekliyle var olamazdı. Revizyonlar sırasında çok daha güçlü hale geldi ve bu tamamlanmış çalışmayı bu hale getiren içgörüye sahip olmaktan onur duyuyorum. Ayrıca, geri bildirimleriniz için gerçekten minnettarım: "Bir çuval sıcak kömürün bir şey olduğunu sanmıyorum." Bilgeliliğiniz beni hayrete düşürüyor.

Kapak tasarımcım Edie ve Ben'i tam da umduğum gibi hayata geçirdi. Kitap kapakları sadece görsel bir dilde konuşur ve kitabınızın hedef kitlesine ulaşmasında belirleyici faktör olabilir. Aşk romanlarının okuyucu kitlesi ne istediklerini çok iyi bilen kadınlardan oluşuyor ve Guarded Treasure'ın kapağı, bu sayfalar arasında keşfedecekleri ateşli, hafif yürekli macerayı mükemmel bir şekilde anlatıyor. Böylesine yetenekli biriyle çalışmak ve aynı zamanda ticari tasarımdan hiç anlamayan bana karşı nazik davranmak büyük bir onurdu.

Marka yöneticim beni doğru yolda tutmakla tamamen sorumludur. doğru yönde. Ana planımı kendi zihnimin sınırları içinde ve başka birinin içgörüsünün yardımı olmadan hazırlamış olsaydım, eminim bunu asla başaramazdım. Birlikte beyin fırtınası yapabileceğim ve strateji geliştirebileceğim birinin olması çok değerliydi; ancak birlikte çalışma onuruna eriştiğim bu ortağım için inanılmaz derecede şanslıyım.

Bir yazar bunu kendi başına yapamaz, kelimelerin sayfadan çıkıp kendilerini yayınlamayacağı gibi. Yazmak sürecin yalnızca bir parçasıdır. Kritik bir parçasıdır, kesinlikle sürecin kalbi olduğunu söyleyebilirim. Ancak, tek yaptığım kelimeleri yazmak olsaydı... hiç kimse onları okuma şansı bulamazdı. Özellikle de bu ilk romanı yayınladığım dönemde, kitap yayınlamak bir iştir ve diğer tüm iş kollarını gerektirir.

Araştırmanın ilk gününden, şu anda oturup bu kitabın son sayfasını yazdığım yere kadar geçen 16 aylık deneyimi düşündüğümde, bu noktaya gelmemde bana kimin yardımcı olduğunu düşündüğümde aklıma gelen insanların hepsi bunlar. Ancak bir kişi var ki, her şeyden önce ve hepsinden çok sonra aklıma geliyor.

Sara. Kız kardeşim, en iyi arkadaşım, ruh eşim, gerçek kuzeyim. Sen bu kitap için o kadar önemlisin ki benim adımın geçmesi neredeyse bir suç gibi geliyor.

kapağında tek başına. Sadece bu proje için değil, hayatımda attığım her adım için. Sensiz bir adım bile atamıyorum. Daha doğrusu, öncesinde, sırasında ve sonrasında sana en az yirmi kez mesaj atmadan bir adım bile atamam. Bunu sensiz yapamazdım demek önemsiz görünüyor, oysa gerçek şu ki sensiz nefes alamazdım. Beni herkesten sevdiğin için teşekkür ederim.

Bu kitabı okuyan her bir kişiye tüm kalbimle minnettarım ve gelecekte yazacak kadar şanslı olduğum her yeni kitapla her birinize başka bir keyifli kaçış sunma onuruna sahip olmayı umuyorum. Teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Mae Lovette, Chicagoland'ın batısındaki ormanın derinliklerinde aşk romanları yazıyor. Turtalar pişiriyor, elbiseler dikeyor ve kitaplar okuyor. Akşamları da Kedi Stuart'la birlikte kıvrılıp kendi sonsuza dek mutlu yaşamlarının tadını çıkartıyor.

Onu şurada

bulabilirsiniz:

maelovette.com

[TikTok](#)

Substack

Instagram

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.